

ПИЕРДОМЕНИКО БАКАЛАРИО ВРАТАТА НА ВРЕМЕТО

Част 1 от „Юлисес Мур“

Превод от италиански: Весела Лулова Цалова, 2013

chitanka.info

БЕЛЕЖКА ЗА ЧИТАТЕЛЯ

Историята на тази книга е наистина невероятна и ние самите сме любопитни да разберем как ще завърши. Всичко започна с този имейл, който ни бе изпратен от един наш сътрудник от Корнуол. Що се отнася до продължението, вие ще решите какво да мислите...

Редакцията на „Параход“

РЪКОПИС КОРНУОЛ

От: Пиердоменико Бакаларио

Относно: **Ръкопис Корнуол**

Дата: 20 юли 2004 3:46:01

До: Редакцията на „Параход“

3 прикачени файла, 750 Кб — Свали всички...

Здравейте, всички!

Пиша ви от Коув Котидж, един мотел в Корнуол, защото на всяка цена трябва да ви информирам за някои необичайни събития, които ми се случиха.

След като ми разказахте за онзи ръкопис, който беше привлякъл любопитството ви, тръгнах веднага за Англия. Единствената информация, която имах за автора, беше името на населеното място, където той живее — Килмор Коув в Корнуол. Щом пристигнах в Лондон, взех кола под наем, но преустанових пътуването си в Зенор, където се намирам и сега, защото не намерих никакъв „Килмор Коув“ на картата.

При това положение позвъних на телефонния номер, който ми бяхте оставили. Отговори ми много любезна госпожа, която ме попита в кой хотел съм отседнал и ми

определи среща на рецепцията на следващата сутрин. Вместо любезната английска госпожа обаче на другата сутрин там намерих един сандък (правилно прочетохте: САНДЪК!) с кратко придружително писмо към него, което ви преписвам тук:

Уважаеми господине,

Това е материалът, който Юлисес Мур ме помоли да Ви предам.

В случай че го одобрите и желаете да го публикувате, нашата единствена молба е името Юлисес Мур да се вижда добре върху корицата и да се спазва последователността на ръкописите.

С най-добри пожелания,
Остров Калипсо
Добри Книги, Спасени от Морето

В сандъка имаше планина от снимки, рисунки, карти и тетрадки с черна подвързия, износени от времето, всички до една номерирани и изписани с дребен старателен почерк... Но на напълно неразбираем език!

В началото си помислих, че става дума за някаква шега. След това обаче започнах да разглеждам рисунките, картите, фотографиите и разбрах, че тези материали са част от една-единствена история. История, която авторът, все още ми убягва по каква причина, е решил да защити, като използва твърде особена шифрована писменост.

Както можете да си представите, бях изпълнен с искрено любопитство и тъй като вече бях запазил стаята си в мотела за цялата седмица, започнах да търся начин да превода тези тетрадки.

Както можете да прочете по-надолу, мисля, че успях да „разбуля“ първата.

Пиердоменико

П.П. Изпращам ви прикачено снимка на Коув Котидж, на сандъка, а също и картата... за да видите, че откриването на Килмор Коув е невъзможна мисия: той просто не съществува никъде по нея!

ГЛАВА 1

ИЗДРАСКАНАТА ВРАТА

Къщата върху скалите изникна внезапно след един завой. Каменната ѝ куличка се открояваше на фона на синьото море, обградена от дървета.

— Боже мой! — възкликна госпожа Кавънант, веднага щом я зърна.

Съпругът ѝ, който шофираше, въздържа усмивката си. Вкара колата през вратата от ковано желязо и я паркира на двора.

Госпожа Кавънант слезе. Чакълът заскърца под токчетата ѝ и тя започна да премигва, като че ли все още не беше решила дали да вярва, или не на това, което виждаше.

Къщата беше разположена над морето, чуваше се как вълните се удрят в скалите и се усещаше пронизващо соленият въздух. Сградата беше обградена от лазур, море и небе, а по-наблизо и от дърветата в градината. В далечината в основата на скалите се забелязваше малкият залив на Килмор Коув, осеян с къщи.

Докато госпожа Кавънант стоеше на двора, неподвижна и със зяпнала уста, до нея се приближи възрастен мъж с лице, белязано от дълбоки бръчки, и добре поддържана бяла брада. Очите му бяха игриви, неспокойни и проникателни. Представи се, при което тя се сепна.

— Казвам се Нестор — рече той. — Аз съм градинарят на Вила Арго.

„Значи така се казва къщата“, помисли си тя: Вила Арго.

Последва съпруга си и градинаря с накуцващата походка до един портик, надвесен над морето.

— Сигурно ли е, че не сме сбъркали? — попита госпожа Кавънант, докосвайки стените на Вила Арго, сякаш искаше да се убеди, че те наистина съществуват.

Съпругът ѝ я хвана за ръката, а после ѝ прошепна:

— Сега се дръж здраво...

Интериорът на Вила Арго беше още по-удивителен от външната ѝ част. Представляваше лабиринт от малки стаи, обзаведени с мебели и предмети, които, изглежда, произхождаха от всички кътчета на света. Всичко беше съвършено и всяко нещо беше на мястото си. За пръв път в живота си госпожа Кавънант си помисли, че не би искала да премести нито една мебел от мястото, на което е разположена.

— Кажи ми, че е истина... — прошепна тя на съпруга си.

Той се ограничи само с това да стисне ръката ѝ.

Значи беше вярно, че наистина са купили тази къща.

Госпожа Кавънант се остави той да я отведе до някакво холче със сводест таван и антични елегантни каменни стени. В него се влизаше през малка арка, но имаше и друга врата от тъмно дърво на източната му стена.

— Това е една от най-старите стаи... — отбеляза доволно градинарят. — Запазила се е такава повече от хиляда години, когато

тук е имало средновековна кула. Господин Мур, старият собственик, се ограничил само да позапуши дупките в прозореца и, естествено, да прокара кабели за електричество — и той им посочи ниския полилей, окачен по средата на свода.

— Джейсън ще бъде въодушевен... — каза господин Кавънант.

Съпругата му си замълча.

— Имате две деца, нали? — попита градинарят.

— Да, момче и момиче на единайсет години — отговори механично тя. — Близнаци са.

— Предполагам, че са умни, весели и жизнерадостни... И ще бъдат щастливи да растат на едно изолирано от останалия свят и от свръхбързите интернет комуникации място...

Госпожа Кавънант опули очи.

— Ами, предполагам, че да... — отговори му леко изненадана. — Може би не е редно аз да го казвам, но... да, те са твърде самостоятелни... — За миг си представи Джейсън, залепен за монитора, а след това поклати глава. — Надявам се, че и без супербърз интернет ще бъдат въодушевени да живеят в къща като тази.

— Превъзходно, наистина превъзходно — кимна в знак на съгласие градинарят. — Тогава, ако на госпожата ѝ харесва къщата, бих казал, че можем да считаме нашия договор за сключен.

Господин Кавънант обясни на съпругата си, че волята на стария собственик, господин Юлисес Мур, е била къщата да бъде продадена на някое младо семейство, което да има поне две деца.

— Искаше този дом да е винаги пълен с живот... — добави градинарят, като вървеше пред тях на излизане от каменната гостна. — Казваше, че къща без деца е мъртва къща.

— Имал е право — съгласи се госпожа Кавънант.

Миг преди да излезе, погледна по-внимателно дървената врата, която се намиреше на източната стена. Забеляза, че на определени места тя изглеждаше като овъглена, а в останалата си част беше повредена от петна и дълбоки драскотини.

— Какво се е случило с тази врата? — попита тя.

Нестор се спря, погледна вратата, а после поклати глава.

— Ах, извинете ме — промърмори той. — Направете се, че никога не сте я виждали. Какво ли не ѝ се случи, откакто се загубиха ключовете, с които се отваряше. Виждате ли тези четири дупки?

Господин Мур си мислеше, че са ключалки. Всячески се опитваше да я отвори, но... напразно.

— Накъде води?

Градинарят повдигна рамене.

— Кой ли знае? Може би едно време е водела към старата цистерна за вода, която днес не ми се вярва дори да съществува...

Госпожа Кавънант докосна почернялото издраскано дърво и почувства, че я обзема някаква пронизваща тревожна тръпка.

— Може би ще е по-добре да се сложи нещо пред нея, така на децата няма да им мине през ума да се опитват да я отворят... — отбеляза госпожа Кавънант, обърната към съпруга си.

— Добре казано... — измърмори градинарят, като закуцука навън. — Най-хубаво е на вашите деца изобщо да не им минава през ума да се опитват да я отворят...

ГЛАВА 2

ТЕЧЕНИЕТО

Застанал неподвижно в основата на стълбите, Джейсън се послуша. Имаше някакво странно въздушно течение, което носеше със себе си далечни шумове. Скърцане на мебели, свистене на вятър, стъпки на животни. Вече няколко пъти тази седмица той си беше представял, че мебелите във Вила Арго сякаш са надарени със собствен живот, защото веднага щом стаята се опразваше, те се преместваха с един милиметър. Но само един милиметър, не повече, за да не бъдат забелязани.

Този път обаче беше различно. Не можеше да е някоя мебел, която се премества. Нито дори сгушените на покрива гълъби или зелените гуцери сред виещия се бръшлян, нито мишките на тавана. Не, господине.

Този път беше чул силен шум от забързани стъпки на горния етаж. Беше се спрял, за да ги чуе, и стъпките се повториха. Джейсън прехапа разтревожено устната си.

— Значи си горе... — прошепна на своя загадъчен неприятел, сякаш между тях течеше някакво предизвикателство.

Възможно ли беше никой друг от семейството да не е забелязал присъствието му? Възможно ли беше нито баща му, нито майка му, нито сестра му да не са разбрали, че има и някой друг в тази толкова огромна къща?

Джейсън го беше усетил веднага, още в първия момент, в който стовариха куфарите си на двора.

Вила Арго беше твърде голяма, за да може да я опознае цялата. Къща, пълна със стаи, с тайни и с очарователни и мистериозни предмети.

Когато за пръв път се изправиха един срещу друг, Вила Арго сякаш му прошепна: „Не всичко е такова, каквото изглежда. Открий моята тайна, Джейсън“.

И той беше приел.

Обгърнат от въздушното течение, Джейсън погледна висящите на стената портрети, които следваха стъпалата чак до първия етаж, а после чак до стаята в куличката, която със своята огледална врата препречваше пътя на стълбите. Баща му беше му обяснил, че тези стари физиономии в рамки принадлежат на предишните собственици на къщата и че скоро и техните портрети ще бъдат окачени сред останалите.

— Ох, не, аз не мога да позирам — беше казала веднага сестра му Джулия, която се изпълваше с тревога от всяко предложение, предвиждащо стоене на едно и също място повече от петнайсет минути.

На Джейсън обаче тази идея му харесваше. Караше го да се чувства много... важна особа. Голям изследовател. Или ловец на духове.

— Добре... който и да си ти... — измърмори той.

Възможно ли беше стъпките, които току-що беше чул, да бяха на някакъв призрак?

Извади от джоба си *Наръчника на страховитите същества*, съставен от мистериозния доктор Месмело, герой от комиксите.

Намери страницата, която търсеше, и започна да чете: *Не си мислете, че привиденията са неми. Те са в състояние да произвеждат шумове от всякакво естество (стъпки, дрънчащи вериги, камбани), а често могат и да говорят. Освен това невинаги са безплътни.*

Насърчен, Джейсън кимна в знак на съгласие. Освен че потвърждаваха съмненията му относно самоличността на неговия враг, тези няколко реда даваха отговор и на едно голямо негово недоумение. Винаги се беше питал как така във филмите призраците минаваха през вратите, но никога, например, през подовете.

Продължи да чете: *Обикновено привиденията обезпокояват домовете с нещо все още недовършено, на което трябва да се сложи край.*

Нещо недовършено, разбира се.

Значи може да е някакъв призрак, който обхожда горния етаж, за да доведе до завършек... нещо.

Джейсън набързо отново прегледа съветите на доктор Месмело как може да бъде заловен призрак, след което прибра наръчника в джоба си.

— Сега идвам да те хвана... — процеди през зъби той.

Но едва сложил крака си на първото стъпало, една ръка го сграбчи отзад.

— Джейсън! — възкликна сестра му, теглейки го да слезе от стълбите. — Трябва да тръгваме!

Все още потънал в ролята си на ловец на призраци, Джейсън се опита бързо да си спомни онова, което трябваше да се случи в реалния свят.

„Трябва да тръгваме? Но къде?“

Нищо не му идваше наум, но той знаеше, че ще е невъзможно да убеди Джулия в съществуването на призрак на първия етаж, и затова я последва, като изведнъж си спомни следобедната програма. Родителите им трябваше да отидат в Лондон, за да видят как вървят довършителните работи по преместването им, като например, опаковането на изящните мебели, подготовката на вещите от бащиния офис, свалянето на мамините картини... и други подобни. Щяха да се върнат във Вила Арго в неделя сутринта заедно със следващия ги камион. През това време Джулия и Джейсън щяха да останат сами във Вила Арго, но само при условие че щяха да се подчиняват безропотно на градинаря, господин Нестор.

А за да убият по-бързо времето за чакане, бяха получили разрешение да поканят Рик Банер, едно момче от селото, с което отскоро се бяха запознали в училище.

Близнаците излязоха от къщата.

Слънчевите лъчи се спускаха като стрели над градината, промушвайки се през заоблаченото небе. Далече на морския хоризонт се виждаше една тънка бяла линия.

— Запитвала ли си се защо небето става бяло, преди да се допре в морето?

— Не — отговори му Джулия.

Тя прескочи четирите стъпала пред входа на къщата и се просна на тревата. Джейсън я последва, но внезапно се обърна, за да погледне прозорците на първия етаж.

Нестор търпеливо изслуша наставленията на госпожа Кавънант, но когато тя стигна до „осма точка“ на пръстите на ръката си, той реши да я прекъсне.

— Госпожо, слушайте, аз не съм гувернантка. Освен това не вярвам вашите деца да имат време да направят всичко, което ми изброихте. Няма да ви има само един следобед!

— И една вечер — уточни тя. — Както ви казвах, господин Нестор...

Господин Кавънант се опита да я накара да побърза с леко натискане на клаксона, от което съпругата му обаче ужасно се разгневи.

— Един момент! — възкликна засегнато тя.

Нестор се възползва от това второ прекъсване и рече:

— Бъдете спокойна. Вашите деца ще се изтощат да изследват цялата къща със своето приятелче и тази вечер ще са толкова уморени, че след това ще спят дванайсет часа непрекъснато.

— Да, но чуйте ме...

— Не, ако ми позволите. Изслушайте ме вие. Лятото приближава, а паркът има нужда от добро почистване. Ще кажа на децата какво да правят и какво да не правят, и дори ще се опитам да ги накарам да ми

помогнат за растенията в парника. Повече от това не мога да направя, защото те са вече големи. А пък и тук няма нищо опасно.

Госпожа Кавънант започна да жестикулира, за да се включи в разговора, но Нестор не ѝ даде възможност:

— Дори рифът не е опасен. На нито едно дете не би му минало през ума да се хвърли в бездната върху скалите. Може да са лекомислени, но не и, разбира се, чак до такава степен.

— Вие не познавате Джейсън... — прошепна му тогава госпожа Кавънант.

Спряха да разговарят, защото хлапетата идваха, за да си вземат довиждане с тях.

Джейсън, естествено, вървеше заднешком, сякаш беше по-заинтересован да гледа къщата, отколкото отпътуващите си родители.

Крачейки така, той се спъна в градинския маркуч за поливане и трябваше със светкавична бързина да направи полупирует, за да не падне по гръб върху чакъла.

— Разбирате ли какво имам предвид? — въздъхна майка му.

Нестор почеса бялата си брада и ѝ подсказа:

— Атлетичен и бързо реагиращ?

Джулия се хвърли на шията на майка си, а после се покатери по вратата на автомобила, за да целуне и баща си. Джейсън се ограничи с много по-разсеяно сбогуване, изгубен все още в някоя от своите фантазии.

— Хайде, и много ви моля... — изчурулика госпожа Кавънант, докато се качваше в колата. — Слушайте господин Нестор и не правете нищо опасно!

Усмехнати, Джейсън и Джулия кимнаха в знак на съгласие, а старият градинар се задоволи само с някаква гримаса. Автомобилът на Кавънант потегли, а чакълът под гумите му се разхвърча във всички посоки.

ГЛАВА 3

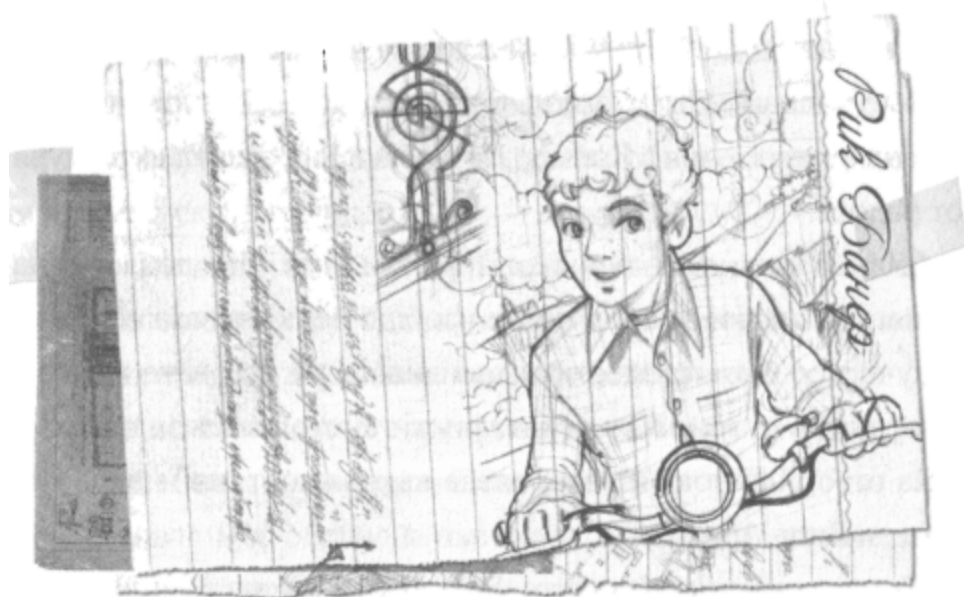
НАНАГОРНИЩЕТО

Рик Банер въртеше ожесточено педалите по нанагорнището, което водеше към рифа. Големи капки пот бомбардираха блузата му, отронвайки се от набръчканото му от усилие чело. Той обаче нямаше никакво намерение да смени скоростта на веригата. Карането на пониска предавка е момичешка работа. При такова положение щеше да е по-добре да върви пеша.

Усещаше как прасците му започнаха да горят, но знаеше, че това е здравословен огън, който заздравява мускулите. Баща му винаги казваше, че в живота не му трябва нищо друго освен мускули и бели дробове. А той беше човек, обиколил с велосипед цяла Англия, от Килмор Коув до остров Скай в Шотландия, и обратно. И, разбира се, неговото колело нямаше скорости като модерните планински велосипеди, имаше само педали и толкоз.

И така, стискайки зъби, Рик продължи да натиска с пълна сила педалите, като очакваше момента, в който изведнъж пред очите му щеше да изникне стърчащата куличка на Вила Арго.

Само при мисълта колко години беше мечтал да влезе в тази къща, силите му се умножаваха. В миналото беше прекарвал цели дни да я гледа през бинокъла на баща си от прозореца на дома им или от плажа, а когато отливът откриваше метри и метри покрита с водорасли земя, Рик дръзваше да навлезе много по-навътре заради изкушението да наблюдава вилата от нов ъгъл.

Ах, Вила Арго! Старата Госпожа, седнала на върха на белия риф на Килмор Коув, покрита със сол скала, която моряците наричаха Салтън Клиф, или Соления риф. Колко истории беше чувал за тази къща, за тази скала и за ексцентричния ѝ собственик Юлисес Мур, който беше живял в нея четирийсет години! И колко малко превъртания на педалите му оставаха, за да стигне до нея!

Рик се изправи на колелото и атакува последните завои с дълги и мощни движения.

Считаше се за кротко и спокойно момче, неробуващо на голяма част от маниите, които почти всички негови съученици смятаха за жизненоважни. Никога не беше имал компютър, ако трябва да споменем поне една от тях. Но преди няколко дни в училище, когато мис Стела представи Джейсън и Джулия на единствения в Килмор Коув клас, Рик буквално пощуря от радост.

„Какъв късмет!“ — беше си помислил той. Две деца с една година по-малки от него, които изобщо не познаваха селото и току-що се бяха преместили във вилата на неговите мечти... Смъртта на стария Юлисес и пристигането на близнаците му бяха отворили нова и невероятна възможност: най-накрая да посети Вила Арго.

Докато въртеше педалите, Рик долови някаква заплаха, витаеща във въздуха. Един автомобил бързо се приближаваше зад гърба му. Даде си сметка, че се намира точно по средата на шосето, но не му остана време дори да се отмести. Застигна го гневното изсвирване на

клаксон и той зави рязко наляво, загубвайки напълно контрол над велосипеда си.

С крайчеца на окото си забеляза хромираната каросерия да профучава на няколко инча от задната му гума, след което се търкулна в тревата с краката нагоре.

Рик се освободи от рамката на колелото, вдигайки я над себе си с ядосано движение. След това, все така яростен, се изкачи на шосето и вдигна юмрука си по посока на онзи пътен разбойник.

— По дяволите, гледай къде караш! — извика му той.

Като да го бяха чули, автомобилът наби пронизителни спирачки и се закова от едната страна на пътя. Беше една от онези огромни коли с черни стъкла, които обикновено се виждат в гангстерските филми.

Рик преглътна и набързо прецени в какво състояние се намира велосипедът му. Стори му се, че няма нищо счупено по него. Сграбчи кормилото и повдигна колелото си.

— Много съжалявам! — възкликна в този момент един женски глас, идващ от колата. — Пострада ли?

Някаква ръка, облечена във фина оранжева ръкавица, върху която проблясваха гривни, се подаде от задното прозорче на колата, правейки му знак да се приближи.

— Съжалявам, моето момченце... — продължи гласът. — Всичко наред ли е?

Рик пропусна покрай ушите си „момченцето“ и се приближи дотолкова, колкото да може да надникне скришом в купето на автомобила. Видя два дълги женски крака, водопад от червени коси, тежка диамантено-изумрудена огърлица и поглед, обграден от мигли, които изглеждаха безкрайни. После усети, че го обгръща сладък облак от аромат.

— Трябва да ми простиш... — прошепна му жената. — Но понякога Манфред си въобразява, че все още е на рали. Не е ли така, Манфред? Не смяташ ли, че може би това е моментът да се извиниш на нашия млад приятел?

Вратата на шофьора се откряна, за да може Манфред да слезе. Беше нисък и дебел младеж, с бандитска физиономия, която се подаваше от елегантния му раиран сиво-черен костюм. Той сковано се

поклони, предъвкайки няколко неразбираеми извинения, които прозвучаха на Рик като: „Още първия път, когато те срещна насаме, си мъртъв“.

— Много добре, Манфред... — похвали го Мис Омайващ Парфюм от задната седалка. — Хайде, връщай се на волана. Отново хиляди извинения, любов моя...

Оранжевата ръкавица му помахаше с някакво движение, което наподобяваше милувка. След това прозорчето се затвори, Манфред включи на скорост и колата потегли с бясна скорост.

„По дяволите — изрѣмжа Рик преди да се реши да яхне седалката, — позволи си да ме нарече «любов моя».“

Когато пътят стана равен, Рик засили колелото си и профуча през входната врата на Вила Арго. В парка, изпъстрен с величествени дървета, с току-що поникнали цветя и с пътечки между тях, бяха разпръснати градинските инструменти на Нестор, които изглеждаха изоставени по средата на работата. Рик зърна в двора пред къщата,

паркиран напъряко, черният автомобил, който за малко щеше да го отнесе.

Изведнъж усети, че устата му пресъхна, защото видя, че Мис Оранжеви Ръкавици стоеше права пред градинаря на Вила Арго и трескаво жестикулираше, сякаш водеше яростна дискусия с него. Обратно на нея, Нестор стоеше безучастен и се задоволяваше само с поклащане на глава, все едно да се извини за нещо, което не зависеше от него.

Рик стъпи с единия крак на земята и остана така да ги гледа. В края на разговора жената с пламтящите червени коси насочи показалеца на дясната си ръка към градинаря и възкликна безапелационно:

— Ще видим тази работа!

След това се качи в колата и тресна вратата. Манфред запали двигателя, направи кратка маневра, от която навсякъде се разхвърча чакъл, и откара твърде силно разгневената собственичка на возилото далеч оттам.

— Очаквай скоро новини от мен! — изкрещя отново Мис Червена Фурия, профучавайки покрай велосипеда на Рик.

Последният изгледа как колата се отдалечава, след това направи финалните си две завъртания на педалите и стигна до двора. Нестор ядосано връщаше на мястото му чакъла, който беше излетял чак на тротоара.

— Доста решителна госпожа, а? — започна Рик, като се доближи на няколко крачки от него.

Нестор го изгледа, като че ли искаше да го изпепели с поглед, но след това, изглежда, го позна и му се усмихна насилено:

— Обливия Нютон ли? Зарежи я, момче, по-добре ще е! — каза му той, после въздъхна дълбоко и напълно се успокои: — Ти трябва да си Рик Банер? — попита. — Знам, че децата те чакат. Някъде вътре са, мисля...

Рик хвърли боязлив поглед към входа на Вила Арго.

— Не ти ли се случва понякога да слизаш от тази седалка? — сгълча го Нестор, като видя, че Рик не се решаваше да прекрачи. — Ако искаш да се срещнеш с близнаците, влез оттук и ги повикай.

След това закуцука раздражено и започна да разглежда браздите, които автомобилните гуми бяха оставили върху входната алея.

— Окей, благодаря — отвърна му Рик.

Слезе от колелото, подпря го на стойката и се изкачи по стъпалата, които за пръв път щяха да го отведат вътре в къщата. След миг обаче велосипедът му падна на земята с обезпокоителен дрънчащ трясък. Той подскочи и се върна назад.

Едва сега забеляза, че стойката се беше изкривила при падането му в канавката. Изпуфтя и подпря колелото си на стената.

Искаше му се да каже на градинаря, че вече и той имаше добър мотив да е разярен на Обливия Нютон, но накъдето и да се оглеждаше, от Нестор нямаше и следа.

— Куц, но бърз... — промърмори на себе си.

И този път влезе.

ГЛАВА 4

В КЪЩАТА

Първата стая, в която Рик се озова, беше нещо средно между веранда с изглед към морето, библиотека и хол. Три големи панорамни прозореца гледаха към скалите, изпълвайки помещението със светлина. Върху някои от етажерките по стените бяха натрупани книги и списания, а останалите вестници лежаха върху една кристална маса. В средата на стаята имаше статуя на жена в естествен ръст, погълната в хвърлянето на рибарска мрежа, която обвиваше коленете ѝ. Рибарката гледаше със замечтано изражение към някаква точка в морето.

— Красива е, нали? — попита го в този момент Джейсън, изниквайки зад гърба му.

— Хей...

— Хей.

С две потупвания по гърба момчетата приключиха здрависването, сякаш цял живот са били заедно, и започнаха да обикалят около статуята.

— Мама каза, че не можем да я местим оттук.

— Защо?

— Защото така е поискал предишният собственик... — Джейсън докосна бронзовата мрежа, като хвърли един поглед на Рик. — Говори се, че Юлисес Мур бил малко странен.

— Така казват.

— Но сега, когато е мъртъв... ако е мъртъв...

Рик сбърчи чело.

— В какъв смисъл, ако е мъртъв?

— В смисъл че брат ми има развинтена фантазия — прекъсна ги Джулия. — Здравей, Рик! Добре дошъл.

Този път поздравът се състоеше от две, доста отдалечени една от друга, помахващи си ръце и от две смутени усмивки.

Като се изключи фактът, че Джейсън и Джулия бяха момче и момиче, те бяха съвършено еднакви, с едни и същи светли коси, с едни и същи очи и с едни и същи трапчинки от двете страни на устните.

Джулия просто беше малко по-висока и малко по-здрава от Джейсън, като че ли беше бързала да порасне.

Тя се просна върху едно от креслата, които бяха наредени около статуята на рибарката, и продължи:

— Ако слушаш Джейсън, нашият стар градинар може да се окаже сериен убиец, който се е оттеглил да живее тук, където на никой, дори и насън, не би му дошло наум да дойде да го търси.

Джейсън направи гримаса, опитвайки се напразно да смени темата на разговора.

— Брат ми обича да си измисля невероятни истории — отбеляза Джулия.

— Тук, в Килмор Коув, това може да се окаже полезно... — отговори ѝ Рик.

Джулия замръзна, разтревожена от перспективата, че в Килмор Коув никога не се случва нищо.

— Във всеки случай — каза Рик — това е перфектното място да се скриеш. Искам да кажа, според вас, колко стаи има в тази къща? Сто?

Лицето на Джейсън се озари.

— Мога ли да ти споделя нещо? Аз смятам, че в тази къща...

— Не започвай! — подскочи Джулия.

Но въдицата вече беше хвърлена.

— В тази къща... какво? — попита Рик.

— Мисля, че има призрак — заключи удовлетворен Джейсън.

— Ти вярваш ли в призраци? — попита го Джулия, качвайки краката си на фотьойла.

Рик разбра, че се намира по средата на спор между брат и сестра. Замисли се какъв най-удачен отговор да даде, защото не искаше да разочарова Джейсън, нито да изглежда глупав в очите на Джулия.

— Откъде си сигурен, че има призрак? — попита той Джейсън.

— Чух го да се разхожда на горния етаж, когато вкъщи не трябваше да има никой. Стъпки, разбираш ли?

Лицето на Джулия се изкриви в гримаса:

— Да, а тази вечер ще има вериги, викове, внезапно избухнал смях...

— Защо трябва да се държиш така, Джулия? Казвам ти, че чух стъпките му от първия етаж. Аз бях долу. Ти беше долу. Всички останали бяха навън и...

— Това, което трябва да знаеш, Рик — отрязва го Джулия, — е, че Джейсън чете куп глупости. Сещаш ли се комиксите за онзи тип от Лондон, който лови чудовища?

Рик поклати глава. Никога не му бяха харесвали комикси за чудовища.

— Престани! — възкликна Джейсън, раздразнен от факта, че Джулия се отнасяше с легендарния доктор Месмело като с някакъв обикновен „тип от Лондон“. След това даде на Рик няколко точни сведения, но момчето от Килмор Коув наистина, изглежда, никога не беше чувало да се говори за него. Възможно ли е един английски юноша все още да не беше чувал да се говори за доктор Месмело?

— Както и да е... — подхвана отново Джулия, — тъй като главата на Джейсън е пълна с вампири, върколаци и призраци, той си мисли, че и Вила Арго е домакин на някой от тях. А също така е убеден и че знае кой е той.

— Наистина ли?

Джейсън кимна:

— Това е призракът на стария Юлисес.

Рик усети, че го побиват тръпки.

— И... защо духът му да е още тук?

— Защото е оставил нещо недовършено — отговори Джейсън.

Рик погледна Джулия, която му направи знак да подтикне брат й да говори.

— Ясно — каза тогава Рик. — Нещо недовършено. Но какво?

— Все още не съм разбрал. Имам съвсем оскъдна информация. Няма и седмица, откакто съм в Килмор Коув, и все още не познавам добре тази къща.

— Разбира се — съгласи се Рик. — Та тя е огромна.

— Трябва да я разучим стая по стая... — предложи Джейсън. — И да й направим подробна карта.

— Джейсън! — възкликна Джулия. — Клетият Рик очевидно не е дошъл тук горе, за да разучава нашата къща!

— Не, не! Би било прекрасно! — изпусна се Рик, развълнуван от идеята. — Ако трябва да бъда искрен, на практика тази къща съм я изучавал дни наред... само че отвън. За мен това ще е върхът. За мен е супер дори само да стоя тук, с тази статуя и с книгите, и с вас... — хвърли продължителен поглед към вратата, която водеше към вътрешните стаи. — Ако сте съгласни, аз гласувам за разузнаването на Вила Арго.

— Лист и химикалка за картата! — подскочи като пружина Джейсън. — Изчакайте ме тук!

Той остави Джулия и Рик в портика и се качи по стълбите да потърси каквото му бе необходимо.

Като останаха сами, Джулия се загледа в накъдреното от бяла пяна море.

— Не ми каза дали вярваш в призраци, или не... — попита Рик, без да обръща погледа си към него.

Той се подпря на статуята на рибарката и в същия миг усети колко студена и солидна е тя.

— Баща ми казваше, че призраците съществуват — каза ѝ той. — И че всеки човек си има своя призрак.

Джулия се обърна.

— А твоят кой е?

— Самият татко — отговори ѝ Рик с втренчен и внезапно охладнял поглед. — Почина в морето... преди две години.

Останаха мълчаливи чак до завръщането на Джейсън.

ГЛАВА 5

КАРТАТА

Започнаха да разузнават на първия етаж и да търсят призрака, след това слязоха на приземния етаж. Разположиха базата си в каменната стая, най-старата в къщата, където започнаха да чертаят и обсъждат първата си карта на Вила Арго.

— Има три камини... от които едната е в кухнята, другата тук и третата отвън. Три бани. Две трапезарии. Четири гостни. Пет спални. Една библиотека, една полубиблиотека и един... какво си написала тук, Джулия?

— Кабинет: близката до библиотеката стая с дървеното писалище, онази с изографисания таван.

— И кабинет, както го нарича Джулия... — завърши Джейсън.

— Това стълбището с картините ли е? — попита Рик, посочвайки една точка върху картата.

— Не, това е онова, което води към мазето.

Рик кимна в знак на съгласие. В действителност мазето беше огромна и потънала в прах стая, натъпкана с мебели и предмети, нахвърляни така, че да остане между тях място само за тесен проход. Не го разучаваха внимателно, защото и на тримата им се стори твърде зловещо. Джулия заяви, че ако призракът на стария собственик изобщо е съществувал, той никога не би си позволил да отиде да се скрие там долу. Останалите се съгласиха и се отказаха да го претърсват.

Джейсън пъкна химикалката в устата си и разгърна картата пред себе си.

— Хмм... липсва само стаята от куличката на върха на стълбите. И след това сме готови.

— А стаята с фара... — промърмори Рик.

— Защо я наричаш така?

— Защото нощем Юлисес Мур винаги стоеше там горе. Светлината в тази стая оставаше запалена чак до късна нощ и

изглеждаше сякаш се състезава с другия фар, онзи, истинския, от другата страна на залива.

За кратко се умълчаха, представяйки си в мрака светлината от куличката на върха на скалите.

— Рик, ама що за тип беше старият собственик? — попита го Джулия.

Рик повдигна рамене.

— Честно да ти кажа, не знам — отговори ѝ той. — А и не вярвам някой от Килмор Коув да знае.

Двамата близнаци се спогледаха удивени.

— Беше много... самобитен, разбирате ли? — продължи момченцето с червените коси. — А също и изключително резервиран, представете си, че никога не е слизал в селото.

— За четирийсет години?

— За четирийсет години.

— Ама... как е възможно?

— Не ме питайте мен. Беше женен. Майка ми се беше запознала със съпругата му, която от време на време слизаше за някакви негови поръчки, да купи риба, да вземе пощата... да прави нещата, които е нормално да се правят в едно село. Него обаче... никой не го е виждал. И след като съпругата му умря...

— Как е умряла?

Рик поклати глава.

— Наистина не знам. Но след като тя почина, той започна да изпраща градинаря.

— Нестор?

— Точно него. Доколкото знам, Нестор е работил във Вила Арго и когато госпожата е била жива, а след смъртта ѝ започнал да я замества. Слизаше в селото с моторче, защото с болния си крак не можеше да кара колата, и правеше всички покупки за сметка на стария господин Мур.

— А той... той никога ли не мърдаше оттук?

Само при тази мисъл Джулия усети как кожата ѝ настръхва.

— Не. Казват, че е имал лодка, голяма лодка, закотвена в едно заливче, точно в основата на скалите.

— Наистина, видях дървените стълбички, които слизат надолу! Кой знае дали все още е там...

Рик поклати глава, защото той със сигурност щеше да я е видял, ако лодката все още беше там.

— Но какъв е смисълът никога да не слиза в селото? — запита се Джулия, подхващайки отново разговора. — И защо никой не го е виждал?

— Говори се, че се срамувал, защото лицето му било обезобразено от ужасен белег, който минавал през него от край до край. И това е, казах ви всичко, което знам.

Изведнъж някаква идея озари Джулия.

— Портретите над стълбите! — възкликна, сграбчвайки ненадейно ръката на Джейсън.

Той за малко щеше да глътне химикалката, която беше захапал. Тя изпадна от устата му и се търкулна под един голям гардероб.

— Хей, по-спокойно! — възрази той.

Джулия обаче изцяло беше погълната от своята идея:

— Покрай стълбите са окачени портретите на всички хора, които са живели тук. Да отидем да видим обезобразеното лице на стария Юлисес!

Изпълнени с любопитство заради перспективата от потресаващата гледка, Рик и Джулия офейкаха от каменната стая. Джейсън обаче се наведе под гардероба, за да търси химикалката си.

— По дяволите! — възкликнаха Джулия и Рик след няколко секунди. — Джейсън! Бързо, ела да видиш!

Джейсън на мига забрави за химикалката под гардероба и ги настигна по стълбите.

— Олеле... — измърмори и той.

В най-високата част на портретите един липсваше. Върху стената се забелязваше само по-светлото място на стената, на което е висял.

— Липсва точно неговият...

— Откраднали са го...

— Откачили са го...

— Защо? И кой?

— Чухте ли и вие?

— Не. Какво?

— Аз да. Ама ти какво чу?

— Не знам, приличаше на...

— Откъде идваше?

— Момчета! — възкликна Джулия. — Аз нищо не чух!

След това го чу и тя. Някакъв приглушен и недоловим шум, като от стъпки.

И тримата се обърнаха бавно към огледалната врата на върха на стълбището.

Това беше вратата, която водеше към стаята в куличката. Стаята с фара.

Шумът идваше оттам.

Стори им се, че останаха да се ослушват до безкрайност, но шумът повече не се повтори. И тогава, подкрепяйки се взаимно, се приближиха до вратата. Огледалата по нея отразиха образите на три колебаещи се деца, които бавно се изкачваха по последните стъпала.

Джейсън протегна ръка, докосна дръжката на бравата и се опита да я отвори. Огледалната врата се откряна толкова, колкото беше достатъчно, за да се надникне вътре.

— Е? Какво виждаш? — прошепнаха другите двама зад гърба му.

Джейсън видя чиста и подредена стая с голяма маса, разположена в ъгъла между два от прозорците, които гледаха към морето, колекция от корабни модели и няколко списания, натрупани едно върху друго на пода. От височината на кулата, през останалите панорамни прозорци, се разкриваше изумителна гледка към скалите, Килмор Коув и парка.

— Нищо... — прошепна Джейсън, като побутна вратата толкова, колкото беше достатъчно, за да влезе с другите. — Абсолютно нищо.

— Но как е възможно? — запита се Джулия.

Точно в този момент шумът от стъпките се повтори.

Туп-туп, туп-туп.

Само че това не бяха стъпки. Един от прозорците не беше затворен добре и от време на време се удряше в касата, възпроизвеждайки този ритмичен звук, който първо Джейсън, а после и другите деца бяха помислили за стъпки.

— Ето, вече имаме обяснение за мистерията с призрака... — призна Джейсън с известна доза разочарование.

— Призракът на отворения прозорец... — усмихна се Джулия, очарована от умопомрачителната панорама, на която се любуваше от

високото.

Джейсън разучи с поглед парка на Вила Арго: видя портичката, покрития с чакъл път, самостоятелната дървена къщичка, в която живееше Нестор.

Рик пък седна на масата, наслаждавайки се за няколко мига на идеята, че той е господарят на къщата. Под него се разкриваше венец от бели скали, в които се разбиваха морските вълни, а над него облаците се навързваха в небето на все по-сложни кълба. Той докосна с пръст един от многобройните модели на платноходни кораби, които образуваха върху раклата малка флота, търпеливо конструирана на ръка.

— Естествено, че го разбирам стария Юлисес... — каза той. — Изобщо не е трудно да седиш на тази маса, да взимаш по малко лепило, дърво и канап... и така да прекарваш часове наред.

Някаква особено агресивна вълна се разби върху скалите, предизвиквайки експлозия от пяна.

— Да отидем да се гмурнем в морето! — възкликна Джулия.

И без да дочака отговор, се отправи към своята стая, за да си потърси бански.

ГЛАВА 6

ГМУРКАНЕ В МОРЕТО

Навън срещнаха Нестор. Старият градинар ги изгледа с убийствен поглед и ги попита:

— Къде мислите да ходите?

Въпросът му се оказа излишен, защото всяко едно от децата държеше хавлия и беше облечено с бански. Рик беше взел един назаем от Джейсън, но се виждаше, че му е тесен.

Без да дочака отговора им, Нестор остави на земята мотичката, с която работеше, и възкликна:

— Стойте тук и не мърдайте!

— Ама, господине! — възкликнаха почти в един глас двамата близнаци.

— Нито крачка. В каквато и да е посока — натърти старият, като закуцука бързо към своята къщурка.

Вмъкна се вътре и излезе след няколко минути, като държеше в ръка някакво парче плат. Върна се при децата и го подхвърли на Рик. Беше бански, доста по-подходящ за неговото телосложение.

— По-добре облечи този — посъветва го той.

След това им обърна гръб и отново се съсредоточи над своята мотичка.

Джулия почти се почувства обидена.

— Ама... нищо друго ли няма да ни кажете? — запротестира тя.

Зад гърба ѝ Рик обуваше новите си бански.

— И какво трябва да ви кажа? — удостои ги с половин поглед градинарят, като вдигна една бегония и я запрехвърля между пръстите си, сякаш беше някакъв скъпоценен камък. — Нещо от типа на: „Моля ви! Бъдете внимателни по стълбичките“. Или пък: „Ако сте яли, никакво къпане три часа“? — погледна дръзко изпод вдигнатата си вежда Джулия. — Това ли трябва да ви кажа?

— Предполагам... че... да... — запелтечи момичето.

— Окей — рече той, ръкомахайки театрално. — Моля ви, бъдете внимателни, за да не паднете по стълбичките, и не се къпете, ако сте яли преди по-малко от три часа. А сега, ако обичате, изчезвайте! — Размаха пред тях бегонията и добави: — Искам да приключа с тези цветя, преди да се излее пороят.

— Ама как, след като има слънце! — не можа да се въздържи Джейсън.

— Така! Тук влиза в действие и третата ми препоръка към вас — ако започне буря, излизайте от водата! А сега бегом, хайде! Слиза се оттам.

Тримата не чакаха да им се повтаря.

— Никога не съм виждала такъв възрастен... — изропта Джулия, като стъпваше предпазливо по стълбичките, които слизаха чак до морето.

Налагаше се да бъдат внимателни, защото спускането по рифа наистина се оказа опасно: стълбичката се състоеше от издълбани направо в скалата стъпала, редуващи се с дървени или метални мостчета, под които се виждаше как морската пяна нервно се увива между скалите. А от на върха на рифа беше лесно да ти се завие свят, защото изглеждаше, че вървиш по нищото. Трябваше да напредват спокойно, като се държат и с двете ръце за въжените парапети, докато вятърът се завихряше около косите им, разнасяйки мекия аромат на водорасли и мокър пясък. Колкото повече слизаха надолу, толкова по-малко височината им правеше впечатление. Стъпалата обаче ставаха все по-влажни и хлъзгави.

— Според мен, Нестор е велик... — уточни Джейсън.

— Не мислиш ли, че поне малко трябва да ни контролира? — настоя Джулия. — Ние сме само деца, в края на краищата, а децата могат да правят глупости...

— Ти, може би.

Двамата близнаци се разправяха през цялото време, докато слизаха надолу. Рик, който вървеше след тях, от време на време хвърляше по един поглед назад, сякаш се опитваше да издебне някаква непредвидена опасност. Имаше чувството, че е наблюдаван... В един момент дори му се стори, че зърна някакво отражение, и то му беше

достатъчно, за да си представи, че всъщност добрият Нестор ги държи под око с бинокъл.

Успокоен от тази идея, той последва близнаците.

Най-накрая тримата достигнаха до закътаното заливче, което представляваше нещо като пясъчен език, вклинен между двата реда скали, защитен от вятъра и любопитните погледи. Вила Арго беше надвиснала над тях, окъпана от слънцето. Чайките кръжаха между направените в цепнатините на скалите гнезда, изстрелвайки гърлените си крясъци.

Преобладаващият цвят в това кътче на света беше белият.

Джулия първа захвърли хавлията си на пясъка и се гмурна в морето. Водата беше хладна, но тонизираща.

Изчезна под водата и се появи десет метра по-нататък.

— Елате! — извика тя, докато пригладжаше косите си назад. — Приказно е!

И имаше право: пясъкът от малкия морски залив продължаваше в морето, чието дъно оставаше плитко доста метра по-навътре. Водата беше спокойна, на завет сред скалите, около които от време на време изскачаха пръски от пяна и изгряваха миниатюрни дъги. Шумът на тези вълни беше удивителен, почти вълшебен.

Рик също се гмурна и заплува със силни замахвания, за да покаже, че има „мускули и бели дробове“. Но и да се позатопли дотолкова, че да прикрие колко е настръхнал от студа.

Джейсън обаче остана на брега с кръстосани ръце и негодуващо изражение, а водата се плъзгаше по коленете му.

— Хайде, пъзльо! — извика сестра му, плувайки близо до Рик. — Винаги си е бил такъв — обясни тя. — Или водата трябва да е четирийсет градуса, или никакво влизане в нея.

Рик се усмихна. Капчиците, останали впримчени в косите на Джулия, изглеждаха като малки перли.

— В такъв случай може да се направи само едно-единствено нещо... — прошепна тя.

От брега Джейсън инстинктивно долови, че го грози нещо ужасно. Опита се да избяга, но въпреки това гърбът му беше застигнат от хиляди ледени пръски, които го накараха да се развика отчаяно.

От върха на скалите Нестор се усмихна.

Дочу крясъците на Джейсън, смесени със смеха на Джулия и Рик, и разбра, че тримата са пристигнали живи и здрави на плажа. Хубаво беше отново да ехти детски глъч из къщата. Той му служеше като допълнителен заряд... Сега пак си заслужаваше да се грижи за градината и да разсажда пъстри цветя, които някое от децата можеше да унищожи с едно непохватно подритване на топката... Щеше да е хубаво да се събужда сутрин и да си представя новия ден с техните въпроси и любопитство. Още повече пък, ако наистина се окажеха способни, наистина, както той се надяваше, че са... кой знае!

Засега му стигаше и шумният им смях, носен от вятъра... защото дори само смехът им беше вече много за Вила Арго.

— Няма нищо по-хубаво от това... — промърмори. — Няма нищо по-хубаво.

И продължи спокойно да рови с пръсти в свежата земя, търсейки най-доброто място в нея, в което да постави миниатюрните коренчета на своите бегонии.

Но не, у себе си нямаше никакъв бинокъл.

По-късно Джейсън, Джулия и Рик се излегнаха по корем върху хавлиите, подреждайки пред себе си някои от съкровищата, които бяха извадили от пясъчното дъно: две обагрени в синьо камъчета, пет бели обли камъчета, много счупени раковини и къс дърво със закачено за него желязно мандало. За да съберат всичко това, бяха разширили периметъра на плуването си чак до началото на скалите. Там дълбочината ставаше все по-голяма и течението започваше да се усеща.

Рик счете за по-благоразумно да не навлиза повече и близнаците се съгласиха с него. В края на краищата, разполагаха с това запазено пространство, в което водата беше спокойна, и в него можеха да си измислят всякакви игри. Джейсън се закле, че следващия път ще донесе и топка.

Джулия остана да се попече, докато Рик и брат ѝ разузнаваха скалите и съвсем скоро откриха и втори плаж, където намериха останките на малък кей, от който висяха няколко въжета за закотвяне. Пътеката и преградните му стени бяха изгнили почти до една, но кеят

все пак беше доказателство, че в миналото старият Юлисес е държал там своя плавателен съд.

Джейсън започна да фантазира за начинанията му и, придружен от Рик, се върна да съобщи новината на Джулия, която през това време определено се беше отегчила да се пече на слънцето.

Разказът на Джейсън за разходката по скалите и намирането на малкия кей придоби епическа окраска. Докато той се опитваше да убеди сестра си, че е надвил два пъти по-голям от него октопод, Рик усети как една капка се плъзна по лицето му.

Повдигна глава и в същия момент видя черен облак, който преминаваше над тях.

— Като гледам, господин Нестор май имаше право — прецени момчето. — Идва дъжд.

— И аз го усетих! — възкликна Джулия.

Джейсън престана да имитира своята битка с октопода и се взря в дългата редица от стъпала, които се изкачваха чак до къщата.

— Да се връщаме ли горе? — попита той, преглъщайки.

— Така ще е най-добре — решиха Джулия и Рик.

Джейсън неохотно завърза влажната хавлия около кръста си.

Едва-що изкачили няколко площадки, дъждът ги изненада студен като лед. Моментално и стъпалата станаха хлъзгави. На Джейсън бързо му дотегна това безкрайно катерене под дъжда и се затича.

— Ще се видим на върха! — извика им подигравателно той.

Джулия се обърна, за да намери подкрепа в спокойния поглед на Рик, който вървеше след нея. Момчето, чиито червени коси бяха залепнали за челото му като въпросителни знаци, повдигна рамене, сякаш да й каже: „Остави го, нека тича“.

След това обаче се вцепени.

Пред очите им Джейсън загуби равновесие. В същия миг от небето се откъсна огромна светкавица, която се стовари над морето като бял юмрук.

— НЕ! — изкрещя Джулия. — ДЖЕЙСЪН!

ГЛАВА 7

ОТВОРЪТ

Докато се хлъзгаше надолу, Джейсън усети изтрещяването на светкавицата, която обля с електрическата си светлина всички скали на Солтън Клиф. След това той започна да пада.

Свличаше се по белите каменни стени и през гърдите му сякаш прекарваха ренде. Ръцете му се плъзгаха по скалата и странно, но по някакъв начин едната успя да проникне в някаква цепнатина.

Пръстите му се вкопчиха в ръбовете ѝ. Застопориха се. Държаха го.

Джейсън спря да пада.

И се озова над бездната, увиснал с ръце, промушени в една пукнатина в скалата.

Джулия и Рик изтичаха към мястото, откъдето беше паднал.

— Джейсън, ще издържиш ли? — изхлипа Джулия, колебаеща се дали да се отчайва, или да е щастлива, защото брат ѝ все още беше там, жив, увиснал на някаква невероятна опорна точка. До нея достигна сподавеният му хленч.

— Да го изтеглим нагоре! Да го изтеглим нагоре! — изкрещя Джулия, отмахвайки мокрите коси от очите си.

— Точно това се опитвам да направя... — извика ѝ Рик в отговор. — Помогни ми да навържем хавлиите!

Джулия установи, че на практика не е в състояние да направи нищо. Взе механично хавлията на Джейсън, но се наложи Рик да я изтръгне от ръцете ѝ. След това той я завърза за другите две на възел, на който баща му го беше научил.

— Готови сме, Джейсън! Почти сме готови, Джейсън! Не се предавай! Идваме! — скандираше невротично Джулия, продължавайки да се взира в брат си под нея.

Джейсън каза нещо, но шумът от бурята им попречи да го разберат.

— Какво каза? Потрай още малко! Идваме да те вземем!

— ... що... анно! — изфъфли отново Джейсън, залепен за скалата като мида.

Рик се приближи до парапета и хвърли надолу въжето, съставено от трите свързани помежду си хавлии. След това застопори краката си и извика:

— Хвани се за него!

Джулия не посмя да го попита дали е сигурен, че тези възли, направени така набързо под дъжда, щяха да издържат.

Увиснал на процепа в скалата, двайсет метра над морето, под яростния дъжд, Джейсън се чувстваше със съвършено бистър ум. Беше съвсем на себе си, абсурдно спокоен и наясно точно какво трябва да направи.

Като начало откри две вдлъбнатини, които се оказаха достатъчни, за да подпре краката си. Повдигна се леко нагоре, за да могат ръцете му да си отпочинат. Успя дори да запази равновесие, като разчиташе само на краката си, без да се налага да се подкрепя и с ръце. Ободрен, намери начин да погледне нагоре.

Виждаше сестра си, която пищеше нещо неразбираемо. В действителност той беше убеден, че ще успее да се изкатери и сам, за да достигне отново тераската. Трябваше само да се движи спокойно, въпреки дъжда, и да намира правилните опорни точки така, както беше намерил процепа, който му спаси живота.

Да, процепът... Разглеждайки го по-внимателно, Джейсън забеляза, че това не беше обикновен процеп. Беше по-скоро нещо като отвор, с големината на чайка, но и четирите му страни бяха правилни, като че ли беше... направен от човек. Беше дълбок като ниша и тесен като бойница.

Но не беше ниша. И не беше бойница.

— Има нещо странно! — извика той на другите двама в дъжда.

Усещаше пръстите на краката си да пулсират в скалата.

Опипа вътрешността на отвора с пръстите на ръката си, като се държеше вкопчен с другата.

И откри скала. Скала. Скала.

След това напипа някаква ронлива повърхност, която се натроши в ръката му. Пръстите му раздвижиха някакъв тежък предмет. Джейсън

се протегна, за да погледне, и за миг му се стори, че оттатък процепа има... празнина.

Открито пространство.

Бързо издърпа ръката си и забеляза, че държи малка тухличка, обвита с мека тъкан.

След това ръбът на хавлията докосна бузата му. Джейсън потрепери от страх и за малко да изпусне правоъгълното блокче от ръката си.

— Хвани се! — изкрещя Рик няколко метра над него, като държеше другия край на направеното от хавлиите въже.

Джейсън пхна странния предмет в банските си, след това се вкопчи в импровизираното въже, направено от Рик, и започна да се катери.

Изкачването продължи няколко секунди, но на Джулия ѝ се сториха часове.

Когато Рик, сграбчвайки за ръката Джейсън, го измъкна невредим, тя усети, че почти ще припадне от щастие.

— Добре ли си? — попита го с отпаднал глас.

Гърдите на Джейсън бяха покрити с драскотини и охлузвания.

— Да, разбира се — отговори той нехайно. — Гледайте какво намерих току-що!

И като каза това, извади от банския си костюм чудатата вещ, на която се беше натъкнал.

Една мълния проряза хоризонта.

— Какво е това? — извика Рик, за да надвие шума от дъжда.

— Не знам! — изкрещя му в отговор Джейсън. — Странно е, нали?

Джулия усети, че я обзема ярост. След безкрайните моменти, в които с ужас си беше мислила, че Джейсън ще умре, разбивайки се върху скалите, сега го виждаше пред себе си покрит с рани, но напълно съсредоточен върху нещо странно, което току-що открил.

— Знаеш ли, извинявай! — изкрещя му тя. — Много се извинявам, че се притеснихме за теб! Не знаехме, че само си искал да отидеш да вземеш това... това... нещо!

След което разярена пое по стъпалата, които водеха към Вила Арго.

— Ама какво я прихваща? — попита Джейсън.

Рик сложи ръката си върху раменете му.

— Прихваща я, че е доволна, защото нищо не ти се е случило... освен... освен всичките тези драскотини, естествено.

— Драскотини? Какви драскотини... — погледна за пръв път гърдите си Джейсън и бистрият му ум моментално изчезна. — Олелеее! — възкликна той, усещайки как изведнъж краката му омекват. — Ама, тези как съм си ги направил?

Рик му предложи да се приберат у дома и чак след това да му мислят. Изкачиха се внимателно по стълбичките и щом стигнаха до върха, Рик посъветва Джейсън да скрие раните си с хавлиите.

— Ако Нестор разбере за това, което се случи — прошепна му той, — никога повече няма да ни позволи да слезем долу да се къпем.

Джейсън се съгласи.

ГЛАВА 8

СРЕД БИНТОВЕТЕ

В кухнята Джейсън изрева:

— Оооох, пари!

— Шшшт! Сега мълчи! — скара му се Джулия. — Или искаш да отида да извикам Нестор?

— Ама, боли ме...

— Стой мирно или ще те боли двойно повече!

— Не е възможно! Оооох!

Рик се подсмиваше, наслаждавайки се на сценката. Джейсън беше седнал на масата в кухнята, а Джулия, права пред него, го дезинфекцираше с памук и кислородна вода. Въпреки вида им, нито една от драскотините не беше дълбока: бяха само охлузвания и леки резки, от този тип рани, върху които кислородната вода пари много повече.

Джейсън стисна зъби, за да не извика отново, и се насили да попита Рик:

— Раз... разбра ли онова нещо какво е?

На масата до тях стоеше мистериозният предмет, намерен в скалата.

— Готово! — възкликна Джулия, а гърдите на брат ѝ бяха гладки и проблясваха от дезинфектанта. — Трябва да почакаш малко да позасъхне, преди да...

Не успя да довърши изречението си, защото Рик дръпна края на плата, който обвиваше странната вещ, а Джейсън, твърде любопитен, за да изчака дезинфектантът да изсъхне, скочи от масата и набързо си нахлузи една суха тениска.

Тъканта прилепна към раните му като втора кожа и Джулия направи болезнена гримаса, представяйки си момента, в който брат ѝ щеше да трябва да си свали блузата.

— Това са бинтове! — възкликна Рик, продължавайки да ги дърпа. Материята започна бавно да се разкъсва и развива. Беше влажна

и прогнила.

Джулия остави памука и се приближи към Рик, който продължаваше внимателно да ги развива.

— Бих казал, че е някаква кутия — предположи Джейсън, когато предметът беше напълно свободен от тъканта.

Беше паралелепипед от тъмно дърво, дълъг около петнайсетина сантиметра, широк седем и дебел три.

— Отваря се... — каза Рик, като натисна горния панел, приплъзвайки го надолу.

— Какво има вътре?

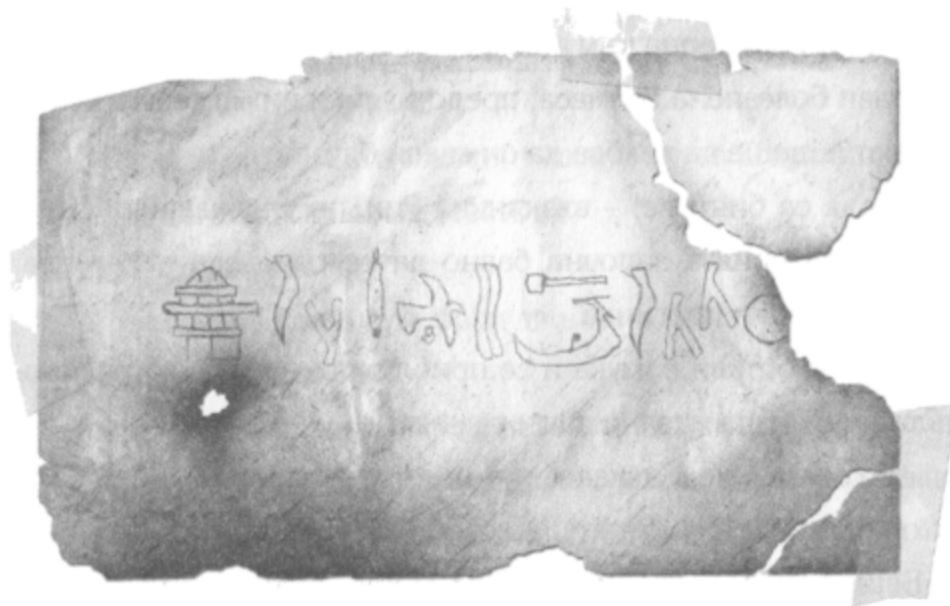
Когато видяха, и тримата се навъсиха.

В кутията имаше около стотина топчета от кал и един миниатюрен, навит на руло пергамент, завързан с малка връвчица. Рик едва я докосна и връвчицата се разпадна между пръстите му.

— Внимавай... — промърмори Джейсън. — Кой знае какво ли е...

— Може да си намерил средновековния еквивалент на кутия бонбони, Джейсън... — каза язвително сестра му.

Рик изключително бавно разстели пергамента върху масата. По него имаше странни рисунки и символи:

Бурята изчезна така внезапно, както и се беше появила. Слънцето срамежливо надникна иззад облаците, осветявайки капките дъжд, останали да висят по клоните и по тревните стъбълца.

Нестор беше в парника с намерението да избере растенията, които да премести на разкопания терен в градината. Подслони се там още щом започна да капе, наслаждавайки се след това на ободряващия шум от капките, които почукваха по полегатите стъкла на оранжерията.

Не се притесни за децата.

„Измокрени в морето, измокрени от дъжда“, беше си помислил. Максималното, което можеха да рискуват, беше една целебна настинка.

Още щом ги видя да се навъртат около парника, разбра, че няма да посмеят да го обезпокоят, докато не си свърши работата. Остави ги в очакване още доста време, преди да реши да изтрие ръцете си в бялата престилка и да излезе.

— Какво ви трябва? — попита ги Нестор. — Счупили ли сте нещо?

Трите деца не бяха свикнали на толкова директно отношение. Джулия сръчка с лакът брат си, сякаш да го убеди, че той пръв трябва да говори.

Джейсън изпелтечи едно:

— Не... но... се питахме дали... всъщност... тъй като от много години вие... тогава... Джулия казваше...

Притеснението му беше толкова явно, че Нестор трябваше да си наложи да не избухне в смях в лицето му.

— Мислиш ли, че в рамките на един ден ще успееш да ми го обясниш... — попита го подигравателно, — или смяташ да го даваш още по-спокойно?

Навъсеността на Нестор не беше плод на зъл характер. Просто беше навъсен и нищо повече, като всеки човек, който не е свикнал да общува с други хора.

Джейсън реши да е пряк с него и му подаде нещото, което приличаше на хартиена тръбичка.

— Намерихме това... — каза му той. — И не знаем какво е. Затова си помислихме, че може да попитаме вас.

Нестор отвори навития на руло пергамент толкова, колкото му беше нужно, за да зърне някои от символите по него.

— Къде го намерихте? — попита ги на един дъх, като изведнъж беше станал сериозен.

Спряха се до парапета, от който тръгваха стълбичките. Джейсън, малко или много, успя да му покаже и обясни къде е намерил кутийката, прескачайки детайлите, свързани с падането, както и факта, че се отърва на косъм да не се разбие върху скалите.

Нестор го изслуша мълчаливо.

Когато момченцето спря да говори, градинарят още дълго остана умислен, сякаш унесен да слуша грохота на вълните и далечните крясъци на гларусите.

Най-накрая дойде на себе си. Върна пергамента на Джейсън и каза, поклащайки глава:

— Не... Не знам какво точно да кажа. Нито какво би могло да е.

— Би ли могло да е някакъв... надпис? — попита го Джейсън. — С йероглифи?

— Това не са йероглифи... — уточни Джулия. — Аз съм виждала йероглифи, те са цветни, а и изображенията им са различни.

— А пък и това е пергамент. Древните египтяни са пишели върху папируси... — отбеляза Рик. — Във всеки случай никой египтянин не може да е идвал чак дотук, в Корнуол.

— А защо? — попита го Джейсън.

— Защото те не са били добри моряци — продължи Рик. — Имали са лодки, направени от преплетени тръстики, способни да се придвижват само по Нил. Никога не са се изправяли срещу вълните на откритото море. Освен това не са познавали руля.

Нестор възнагради момчето с червените коси с поглед, изпълнен с възхищение.

— Значи не е нищо повече от шега... — реши Джулия. — Казах ти, че е кутийка с развалени бонбони.

Джейсън изпуфтя.

— Що за шега е това да скриеш пълна с топчета от кал кутия в някаква скала? А пък и, извинявай... ами това, то какво е?

— Благодарствената бележка — продължи невъзмутимо Джулия, като се престори, че чете йероглифите: — Наистина беше голямо

удоволствие да дойдем на вечеря у вас... дрън-дрън-дрън... Мама всеки път пише такива, когато с татко посещават свои приятели.

— Аз обаче ви казвам, че е някакъв вид карта — промърмори Джейсън. — Може би някой стар пират е имал база в Килмор Коув и... и може да е скрил съкровището си някъде наоколо.

— Ох, пак старата песен! — възкликна Джулия. — Преди това беше... а сега пират!

Не каза думата „призрак“ пред Нестор, но Рик и Джейсън веднага я разбраха.

— Старият собственик... — започна градинарят, но след това поклати глава, обърна се внезапно и се отдалечи, развързвайки почти яростно престилката си.

— Старият собственик... какво? — попита го Джейсън, като го последва и застана между него и парника.

— Остави, момче. Не е интересно — отблъсна го любезно с едната си ръка Нестор.

Докоснат по раните, Джейсън изпищя:

— Оооох!

— Какво ти става?

Джейсън стисна зъби.

— Нищо — отговори той.

След това остана да стои пред него, сякаш за да му подсказе: „Довърши това, което започна да казваш“.

Нестор въздъхна, предавайки се пред необикновената решителност на момченцето.

— Не мисля, че би ви заинтересувало, но все пак... старият собственик беше силно увлечен по античните езици. Имаше цял куп книги за изчезнали писмености, за шифри и различни кодове за разгадаване и други, които вече бяха дешифрирани... Може би с помощта на някоя от онези книги ще успеете да преведете написаното върху този пергамент.

Джейсън одобри и каза:

— Благодаря.

— Сега е твой ред да ми споделиш какво ти става. Боли ли те нещо?

— Боли ме, ако някой ме пипне тук, по гърдите.

— И защо?

Джейсън се усмихна:

— Защото целите са в драскотини. Това са раните, които получих, докато коремът ми се дереше в скалите, падайки надолу.

На което Нестор се засмя:

— Забавно ти е да ме вземаш на подбив, нали? — и без да предположи, че Джейсън му беше казал самата истина, се запъти към оранжерията.

ГЛАВА 9

БИБЛИОТЕКАТА

Библиотеката се намираше вляво от стълбите, които водеха към първия етаж. Представляваше стая с изографисан таван със сини и червени орнаменти, с два огромни прозореца, единият гледаше към чакълестия двор, а другият към градината. Стените на помещението бяха изцяло покрити с препълнени с книги лавици. В залата имаше и диван от биволска кожа, роял, върху който бяха натрупани списания от различни епохи, и два неудобни въртящи се стола. На всяка етажерка се мъдреше месингова табелка, която указваше подредбата на книгите по раздели: История, Медицина, География...

Трите деца запретнаха ръкави, за да открият книгите, които Нестор им подсказа.

— Трябва да са на тази полица тук — реши Джулия по време на своето търсене.

— Какво е написано?

— Палеография.

— И какво, по дяволите, означава „палеография“?

— На гръцки палео означава „древен“, като хората от палеолита. А графия... означава „пиша“, ако не се лъжа.

Рик и Джейсън я погледнаха възхитени.

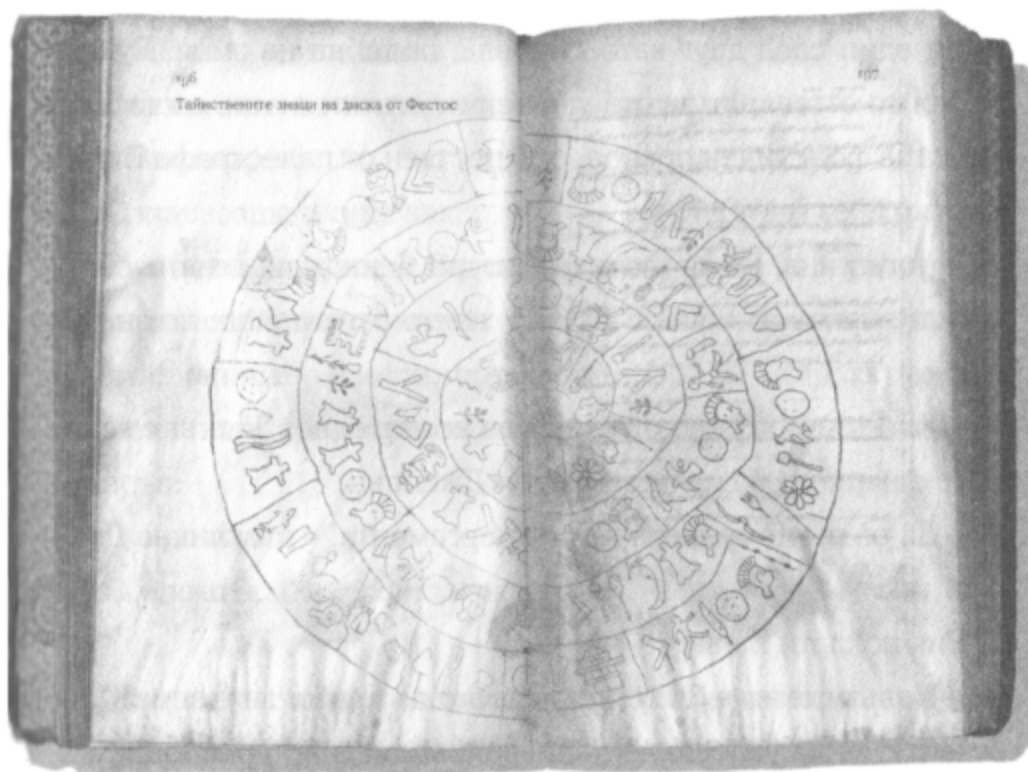
След това Рик се надигна на пръсти и сграбчи една обемиста книга, озаглавена *Речник на забравените езици*. Вътре в нея имаше десетки изображения и символи, които пресъздаваха древните видове писменост: финикийската азбука, индийската, египетските йероглифи, загадъчния етруски език, гръцката азбука, непознатия ронго-ронго от Великденските острови... и още много други.

Всяка страница в речника беше изненадваща със своите символи, рисунки, тайни кодове, мъртви езици, изчезнали думи.

Когато Рик стигна до сто деветдесет и седма страница, Джейсън възкликна:

— Спри! Това ли е?

В средата върху двете страници беше изобразена следната рисунка:

— Изглежда, че са точно те...

— Какво е написано отдолу?

Рик зачете на висок глас:

— Отнася се за четирийсет и пет загадъчни фигури, изобразени върху така наречения Диск от Фестос. Този предмет, който представлява глинен диск под формата на неправилен кръг, е открит на остров Фестос в началото на дваисети век от археолозите Халбхер и Перниер, но никога не е бил разчетен...

— Добре започваме... — прошепна Джулия.

— ... и от двете си страни дискът е покрит с надписи, следващи един след друг като спирала, подобна на змия. Буквите, които отговарят на отделните рисунъчни знаци, са част от опита за фонетичен превод, осъществен от палеографа Елтън Картър през март 2003...

И наистина, до отделните фигури беше нанесена и съответната буква от нашата азбука, която отговаряше по значение на тях.

— Ходещото човече отговаря на номер едно. Дискът с точиците е нашата „А“... — измърмори Джейсън.

— Да се опитаме да разчетем пергамента! — възкликна Джулия.

Рик поклати глава:

— Невъзможно е. Не е достатъчно да знаеш значението на буквите, за да успееш да дешифрираш дадено древно послание. Трябва да знаем и езика, на който е било написано.

— И кой ти каза, че е древно? — избухна Джейсън.

— Това е очевидно! Буквите от Диска от Фестос са използвани — прочете от речника — няколко хиляди години преди раждането на Христос.

Двамата близнаци обаче бяха на съвсем друго мнение. Взеха лист и химикалка и започнаха да нанасят до всеки йероглиф от пергамента неговия фонетичен превод.

— В! — извика Джейсън, превеждайки първата буква.

Рик продължи да клати глава.

— Не означава нищо... — каза той.

— МРАКА! — възкликна Джулия.

Близнаците се спогледаха и възкликнаха:

— В мрака!

Означаваше и още как.

Рик остана поразен. Възможно ли беше този пергамент да съдържа съобщение, което да има смисъл на техния език, обаче да е написано с непознатата азбука?

Лека-полека изплува и първото изречение със завършен смисъл:

В мрака на пещерата използ...

На това място химикалката, с която отбелязваха значенията на рисунките, спря да пише.

— По дяволите! — избухна Джейсън, разклащайки я яростно. — Отиди да вземеш друга! — заповяда на Джулия.

— Отиди ти!

— Не знам къде са.

— Къде отиде онази, с която черта картата?

— Химикалката, с която чертах картата? — спомни си, че Джулия го блъсна, а тя падна и се затъркаля под гардероба. — Там отдолу е. Тичам!

Втурна се по стълбите, докато Рик и сестра му продължаваха да превеждат на висок глас една след друга отделните букви, които откриеха. Джейсън взе по две по две стълбите и се затича към каменната стая. Изведнъж спря, защото му се стори, че вижда някаква сянка да се движи пред него. Отвори уста, за да каже нещо, но се оказа без дъх. Главата му беше пълна с мисли, които врякаха като ято полудели птици.

Отгоре, приглушени от разстоянието, до него достигаха гласовете на Рик и сестра му, които повтаряха:

— В мрака на пещерата използвай з... я.

— ... използвай зе... я...

— ... използвай земя!

Лека-полека чувството на паника напусна Джейсън. Огледа се добре наоколо, но не видя нищо повече. И не чу никакъв подозрителен шум. Може би само му се беше сторило, че вижда някаква сянка, а е било всъщност някоя от многото мебели, с които къщата беше обзаведена.

Влезе предпазливо в каменната стая.

На пода в единия ѝ край зърна захвърлената на земята карта, която бяха приключили да чертаят, малко преди да отидат да търсят портрета на стария Юлисес. Джейсън прекоси цялото помещение с изострени сетива. Приблужи се до гардероба, под който се беше търкулнала химикалката, и опипа с ръка пода.

Естествено, че се беше завряла в най-далечния ъгъл и се наложи Джейсън да протегне цялата си ръка под тежкия шкаф за дрехи, за да я достигне.

Когато най-накрая я напипа, опитвайки се да я хване, докосна стената зад гардероба.

Тогава си даде сметка, че стената не е истинска стена.

Струваше му се като дървена.

Изпълнен с любопитство, той присви очи, за да я фокусира по-внимателно.

Зад гардероба имаше врата.

След няколко минути Джейсън се върна в библиотеката. Подаде химикалката на другите двама, а след това мълчалив и умислен се оттегли встрани, чак докато Рик и Джулия не приключиха с превода на цялото послание. Джулия го оформи на четири реда като стих и го изчете на висок глас с тържествуващ глас.

Слушайки тези думи, Джейсън усети някаква ужасяваща тръпка, която пролази между костите му като леден скакалец.

*В мрака на пещерата
използвай земя-светлина,
за да осветиш флотата,
отвеждаща до всяка дължина.*

— По дяволите... — промърмори Рик. — Преди беше неразбираемо.

— Тук наблизо има ли пещери? — попита го Джулия.

Рик повдигна рамене, сякаш да промълви: „Предполагам, че да. Пещери има навсякъде“. След това каза:

— Струва ми се, че Килмор Коув е най-подходящото име за това място, защото Коув означава „извивка на бряг“, „малък залив“, но може да бъде използвано и да обозначи някаква пещера. Има една история за селото, която разказва, че в миналото древните друиди се събирали в Килмор Коув по време на всяко пролетно равноденствие, а заседателната им зала била някаква пещера над морето... която обаче се срутила или била разрушена по време на римското нашествие.

— Чу ли, Джейсън? Друидите! — възкликна Джулия. — Следователно... олеле... това са хилядолетия назад!

След като беше превела посланието, Джулия се чувстваше еуфорична и пълноправен участник в мистерията, в която се бяха забъркали. Рик си преповтаряше всички легенди, в които се говореше за пещери, гълбини или за флоти, опитвайки се напразно да даде някакъв смисъл на словосъчетанието „земя-светлина“. Джейсън обаче, който непрекъснато измисляше загадки и несъществуващи думи, стоеше умърлушен и замислен, подпрян на рояла.

— Джейсън? — попита го сестра му. — Добре ли си? Да не те болят охлузванията?

Момчето беше вперило поглед в една точка някъде по средата между Джулия и Рик.

— Джейсън? Да не си омагьосан или нещо подобно? — настоя Джулия, като го побутна по рамото.

Очите на Джейсън се върнаха обратно на фокус, като шарени стъклени топчета в кутия. Погледна Джулия и я попита:

— Какво?

— Спи прав — пошегува се тя, като погледна иронично Рик. — Точно сега, когато трябва да разрешим една истинска загадка, моят брат е решил да си подремне. ХЕЙ, ДЖЕЙСЪН! СЪБУДИ СЕ! — и го натисна с известна проклетия с ръка по гърдите.

Джейсън подскочи от болка.

— Върна ли се на земята? — възкликна Джулия. — Чу ли това, което казахме за друидите?

— Да... да... — измърмори той, като поглаждаше блузата си. — Само че... друидите...

— Рик казва, че в миналото тук някъде в Килмор Коув е имало пещера, в която друидите са провеждали своите събрания, но тя е била разрушена по време на римската инвазия...

Джейсън поклати глава.

— Не. Това не е вярно. Не е била разрушена.

— А ти откъде знаеш?

— Защото днес... аз... — прошепна, — когато погледнах в скалата... я видях!

ГЛАВА 10

ЗАД ГАРДЕРОБА

Водени от Джейсън, тримата слязоха отново в каменната стая, като взеха със себе си и речника, пълната с пръстени топчета кутия, пергамента и превода му, както и единствената в цялата къща действаща химикалка.

— Видях някакво открито пространство, разбирате ли? — обясни им Джейсън. — Изглеждаше сякаш зад скалата има празнина.

— Искаш да кажеш, че скалата е... куха?

Джейсън кимна в знак на съгласие.

— Това обяснява как си успял да намериш тази кутия — каза Рик. — Напъхал си ръката си в процепа и... отвътре... си взел това, което си намерил.

Джулия прочете на висок глас посланието:

— В мрака на пещерата... да осветиш флотата... Съвпада! Съвпада! — възкликна. — Посланието говори за някаква флота. А флота може да има само близо до море. Кой е написал това съобщение...

— Старият собственик — намеси се Джейсън.

— В какъв смисъл?

— Това послание е написано от стария собственик на Вила Арго. Кой друг може да е? Написано е на нашия език, само че... Юлисес Мур е използвал азбуката на Диска от Фестос, за да го направи по-мистериозно.

— За да го направи по-неразбираемо, така е... но... защо?

— Ако... и казвам ако... — каза Джулия — в скалата има пещера... тогава би могло да има и съкровище. И ако, пак казвам ако... има съкровище, старият Юлисес Мур може да е организиран нещо като... лов на съкровище, но само за малцина избрани. Подобно на действията на пиратите, нали? Търсели са слабо известни места, в които да наблъскат намереното, а после са оставяли като единствена

следа някаква неразбираема карта, за да нахъсат ловците на съкровища.

— Пиратите не намирали, пиратите крадели — уточни Рик.

Джулия изпуфтя.

— Все пак тук се говори за флота, нали? А за да имаш флота, или си голям рибар, или си пират. Следователно трябва да имаш и съкровище.

Рик направи гримаса, тъй като изобщо не беше съгласен с изводите на Джулия, но реши да не влиза в спор с нея.

Джулия продължи:

— И така... значи... ти казваш, че посланието го е написал старият собственик. А аз ти казвам, че го е направил, за да ни отведе към някакво съкровище... Затова нека да приемем тези две неща за сигурни: старият собственик и съкровището. Да допуснем също, че има пещера в скалата. Все още обаче ни остава да си изясним какво е земя-светлина... — казвайки това, тя хвърли един поглед на глинените топчици вътре в кутията. — И... по какъв начин можем да влезем в тази пещера.

— О, това е лесно — усмихна се Джейсън. — Ако старият Юлисес е написал съобщението и го е оставил вътре в пещерата, това означава, че е могъл и безпроблемно да влиза в нея.

— Така е.

— Това значи, че е слизал в пещерата от собствения си дом... Вила Арго.

— Така е...

— И мисля, че знам по какъв начин.

— Тогава какво чакаш, ами не ни го казваш?

Джейсън им посочи гардероба, опрян до каменната стена на стаята.

— Там отзад има врата. Ако ми помогнете да го преместим, ще можете да я видите и вие.

Вратата беше заплашителна.

Не беше по-голяма от другите врати в къщата, но определено изглеждаше по-стара. По-стара, отколкото те тримата изобщо можеха да си представят.

Дървената ѝ част беше напълно повредена и покрита с резки и драскотини, като че някой ѝ е нанесъл десетки удари, а частично е била засегната и от пламъци.

Децата седнаха на пода и дълго я разглеждаха. Бяха много изтощени от усилията да отместят гардероба толкова, колкото беше необходимо, за да се открие цялата врата.

Изглежда, тежката мебел беше сложена там точно с намерението да я скрие. И този замисъл сега, когато беше вече разкрит, придаваше на вратата твърде специфично очарование.

— Казваш, че е тази? — попита Джулия.

Джейсън беше взел в ръка картата на къщата, която начертаха следобеда. Отбеляза един „X“ на мястото, където се намираше вратата, и отговори:

— Разбира се, че е тази. Това е една от тайните врати, през които старият Юлисес излиза!

— Джейсън! — избухна сестра му. — Юлисес Мур е МЪРТЪВ!

— И кой ти каза? Тази къща е толкова голяма, че може изобщо да не забележим неговото присъствие! А пък и... аз го видях!

Рик и Джулия се спогледаха.

— В какъв смисъл си го видял?

— Когато слязох да взема химикалката, днес... за миг изникна някаква сянка... и ИЗЧЕЗНА! Офейка нанякъде, преди дори да имам време да си поема дъх...

Джейсън първо погледна Рик, след това сестра си, прочитайки в израженията им известен скептицизъм.

— Не ми вярвате, нали? — попита ги той.

— И пещерата ли я видя по същия начин? — попита го Джулия, внезапно изпълнена със съмнение.

— Какво общо има това?

Джулия се изправи на крака.

— Каква наивница съм била... — каза тя. — Дори ти повярвах за пещерата, за кухата скала, за преминаването през тази врата оттатък... Бях забравила що за тип си. Това е само една от твоите фантазии, нали? В действителност не си видял никаква пещера! Ти само си си я представил!

— Не! Видях я!

— Джейсън, закълни се. Закълни се, че днес в скалата си видял пещера.

Джейсън усети, че пламва. Спомни си перфектно какво беше зърнал през процепа.

Беше видял някакво пространство.

Не.

Беше усетил нещо като пространство.

Дори не това.

Беше му се сторило как долавя, че може да има някакво пространство.

В действителност не беше видял никаква пещера. Пещера, която изцяло да е изградена от сталактити и сталагмити, с всичките ѝ подробности, които обикновено се намират в пещерите. Така, както не беше видял в действителност и сянката на долния етаж. Но...

— Джейсън...?!

Паднал духом, той се огледа наоколо.

— Аз... не, не мога да се закълна, но... Рик... кажи и ти, че...

Рик се съгласи.

— Всъщност не е толкова важно какво е видял... — каза той. — В края на краищата, кутията съществува и е у нас. Съществува и посланието, каквото и да означава то. И, по дяволите... съществува и тази врата!

— Тогава да я отворим! — не можа да се въздържа Джулия, завърнала се изведнъж при тях отново като съучастник.

Тъй като вратата нямаше дръжки, Джулия пъкна пръста си в една от дупките, която изглеждаше като ключалка, и се опита да я побутне и дръпне. Вратата обаче не се помръдна дори на милиметър.

— Затворена е! — простена момичето. — И може би не води доникъде...

Рик прекара пръсти по изтерзаното дърво, сякаш искаше да го погали. След това коленичи пред ключалката, в която Джулия беше пъкнала пръста си.

— Наистина е затворена... но ако не води наникъде... то защо трябва да има не една, а четири различни ключалки?

Джулия погледна по-добре.

Една, две, три и... четири.

В лявата част на вратата имаше наистина четири ключалки, разположени на кръст, като върховете на ромб.

Децата бърбеха помежду си, затъвайки във все по-сложни предположения. Разполагаха с много елементи, но те нямаха почти нищо общо един с друг. Биха могли отново да отидат да говорят с Нестор или да претърсят къщата милиметър по милиметър, чекмедже след чекмедже, в търсене на ключовете, които биха могли да накарат резето да щракне.

Или пък...

Внезапно усетиха някакво въздушно течение, а след това сух повей, идващ от горния етаж.

— Той е! — възкликна Джейсън, скачайки на крака.

Но не беше този той, когото си представяше, а прозорецът в куличката, който отново се беше отворил и пак започна да се удря в касата.

Децата бързешком се качиха в стаята на върха на стълбите.

Рик се опита да затвори веднъж завинаги непокорния прозорец:

— Резето му се е разхлабило... — каза, докато го разглеждаше критично. — Смятам, че трябва да повикате някой компетентен да го поправи.

— Не се е отворил случайно... — измърмори обаче Джейсън, разузнавайки с очи стаята.

През прозорците навън не видя никого във все още мократа от дъжда градина около Вила Арго.

След това съсредоточи вниманието си върху моделите на платноходни кораби, разположени върху раклата.

— Това така ли беше оставено? — попита своите приятели.

— Как така? — отвърна му Джулия.

Един от платноходните кораби от миниатюрната дървена флота беше поставен върху някаква книжчица с тъмна корица, която му служеше за пиедестал.

Тялото на малкия корабен модел беше дълго и тънко, изградено от десетки миниатюрни пръчици, търпеливо навързани една за друга с фин канап.

Рик и Джулия поклатиха глава, изпълнени със съмнение, защото никой от тях не беше забелязал присъствието на тази книжчица по време на предишното им посещение в куличката. Но, откровено казано, никой от тях не беше обърнал внимание и на нейното отсъствие.

Джейсън предпазливо повдигна малкото корабче и го подаде на Рик.

На месинговата табелка в основата му се виждаше неговото име: Nefertiti's Eye, Окоето на Нефертити.

— Трябва да е модел на някой египетски плавателен съд... — промърмори тогава Рик, прехвърляйки го между пръстите си. — Целият е направен от стъбла на папирус...

— Папирусите служат само за направата на хартия за писане! — избухна Джулия.

Рик повдигна рамене.

— Доколкото знам, египтяните са правели всичко от стъблата на папируса.

Джейсън отвори черната книжчица, която служеше за пиедестал. Не беше книга, а дневник. Някой с много дребен и труден за разчитане почерк си беше водил записки и бележки, коментирайки изрезки от вестници, рисунки и фотографии, залепени по страниците ѝ.

— Египет... — каза той с доза разочарование. — Това е нещо като дневник за пътуване в Египет. Дори... — разлисти набързо страниците: йероглифи, репродукция на златната маска на фараона-дете Тутанкамон, изваяната глава на майка му Нефертити, карта на Долината на царете, където е открито съкровището му... — Бих казал, че се отнася най-вече за Тутанкамон. Пълен е с изрезки, подчертани части, записки, червени окръжности... — Отвори дневника на една от средните страници. — Изглежда, старият Юлисес е съхранявал в този дневник сбирката си от египетски материали.

— Подходящата книга, от която се е ръководил, когато е правил този кораб... — отбеляза Рик все още с Окоето на Нефертити в ръката си.

— Така е. Изглежда, е бил твърде методичен човек при конструирането на своите корабни модели...

Рик кимна в знак на съгласие.

— Това би могло да е флотата... — прошепна Джулия, — флотата от посланието: флотата... отвеждаща до всяка дължина... Може би по този начин иска да ни каже как... с тези модели си е представял, че може да пътешества из различни места и... така...

— Възможно е... но какво е земя-светлина?

— Може би... може би трябва да се сложи едно от тези пръстени топчета върху всяка една от платноходките и...

Малко хартиено листче изпадна от дневника, приземявайки се с леко шумолене. Джейсън се наведе да го вземе.

— Гледайте! — възкликна той, сияейки от радост.

— Какво е това?

— Изглежда... изглежда пощенско известие: Пощенски клон, Килмор Коув — обърна го Джейсън и зачете:

— Това би трябвало да те убеди, че старият Юлисес е умрял... — прошепна Джулия на брат си. — Дори не е отишъл да си вземе пратката.

Упорството на Джейсън не се сломи дори пред тази очевидност:

— А откъде знаеш, че не го е оставил нарочно за нас? Прозорецът, който се отваря, дневникът, пощенското известие вътре в него... а ако това не са просто съвпадения?

— Откъде да знаем дали дневникът не е стоял винаги под корабния модел.

— Аз пък ви казвам, че трябва да отидем и да вземем тази пратка! — настоя Джейсън.

— Тогава, освен че е невидим, той е и призрак, който никак не е хитър — отвърна му Джулия. — Днес е събота и пощенските станции са затворени следобед!

Рик направи гримаса.

— Вярно е... — каза. — Но който живее в Килмор Коув знае, че... всъщност... при спешни случаи за тази услуга може да отиде и да помоли госпожица Калипсо от книжарницата. Тя обслужва и пощенската станция.

— Ти познаваш ли я? — попита го Джейсън.

— Естествено. Горедолу всички от селото се познаваме.

— И казваш, че ще отвори пощата?

— Можем да я попитаме.

Джулия сложи ръце на хълбоците си.

— Момчета, не се разсейвайте обаче! Миг преди да се отвори този прозорец, правехме нещо съвсем различно. Трябва да намерим входа на тайната пещера, имаме и една затворена врата, за която са нужни четири ключа, както и все още неразтълкуваното мистериозно изречение. Не мисля, че е добра идея...

Но Джейсън и Рик вече бяха стигнали до средата на стълбите.

ГЛАВА 11

В КИЛМОР КОУВ

Беше почти шест часа следобед, когато двете момчета накараха Нестор да отключи вратата на стария гараж на Вила Арго. Скърцайки, ролетката се отвори и откри пред тях потънало в прах и едва осветено от самотно висящата от тавана лампа пространство. По-голямата част от гаража беше заета от покритата с бял чаршаф каросерия на някакъв автомобил, който се оказа стар спайдър от петдесетте години.

— Дали се движи все още? — попита Рик, позволявайки си любопитно да му хвърли бегъл поглед под покривалото.

— Не вярвам. Минали са толкова години от последния път, когато сме я палили... — отговори Нестор, като заобиколи каросерията на спайдъра, за да потърси нещо, което се намиреше зад него. — Ето ги, тук са... — измърмори, като смени темата. Повдигна втория чаршаф, откривайки два стари велосипеда, подпрени един за друг. — Спомням си, че ги пазехме. Хайде, извадете ги оттук.

Рик хвана кормилото на първия, а Джейсън изтегли втория. Избутаха ги вън от гаража.

— Уааау! — каза Рик, когато ги зърна на дневна светлина.

Бяха два стари модела без скорости, с масивни черни чугунени рамки със заварки.

— Гумите им би трябвало все още да са здрави... — каза Нестор, като им подаде една въздушна помпа. — С малко усилие трябва да успеете да ги приведете в действие.

След това им остави на разположение масленица с накрайник и парцал, овлажнен с трихлороетилен.

— Използвайте ги за спирачките и веригите. Първо парцала, за да изчистите прахта, след това смазката, след това пак парцала, чак докато не ги усетите, че се въртят идеално. Не жалете смазката, защото верига, която не се върти гладко, се къса.

— Сигурни ли сме, че ще ни откарат чак до селото? — попита го Джейсън, притеснен от скърцащите стари велосипеди. — Тежат поне

сто кила!

— За стигане, със сигурност ще стигнат... — отвърна му градинарят. — Стари са, но издръжливи. Що се касае до връщането... това зависи от вашите дробове и от вашите крака. Във всеки случай Юлисес Мур и съпругата му ги използваша съвсем спокойно...

Рик обърна едното колело с гумите нагоре и започна да ги помпа. Нестор му хвърли изпълнен с възхищение поглед, защото му харесваха целеустремените хора.

— Мога ли да знам защо искате да слезете до Килмор Коув в този час? — попита момчетата.

Лицето на Джейсън се вцепени, което беше очевиден знак за някаква приближаваща се лъжа. След това изрече нещо толкова абсурдно, че прозвуча почти приемливо.

— Внимавайте само да не се забъркате в някоя каша — каза Нестор. — И да се върнете за вечеря, разбрахме ли се? Вашите родители ме помолиха да ви приготвя нещо за ядене и хич не ми се ще да се бъркам напразно. — Той се отдалечи, оставяйки ги да се оправят с двата стари велосипеда.

След четвърт час Джейсън и Рик скочиха на седалките на двата стари улични „болида“, а Джулия яхна велосипеда на Рик, който беше по-лек и по-лесен за управление, и след като нагласи височината на седалката си, беше готова да завърти педалите заедно с тях.

Казаха довиждане на градинаря и поеха по алеята към изхода на вилата, после излязоха на шосето върху скалите и се спуснаха в посока малкия залив на Килмор Коув.

Джулия изпревари двете момчета и с развети от вятъра коси навлезе в първия завой, пищейки от радост. Джейсън протестираше за нещо на висок глас, а Рик, който беше най-отзад, се обърна за последен път към градината, за да помахна на Нестор.

Старият градинар сложи ръка над очите си и се загледа в тях, докато изчезваха по пътя.

— Кой знае! — промърмори на себе си. — Кой знае дали хлапетата ще успеят...

Спускането беше зашеметяващо. Колелата се въртяха яростно и завой след завой, малко по малко, селото започна да се показва. Килмор Коув представляваше множество ниски, квадратни къщи, измазани в много и различни цветове, прилепени към най-защитената част на малкия залив. Крайбрежният път се пресичаше с няколко шосета, които идваха от вътрешността и оформяха низ от „Г“-та пред морето.

Както всички съботи, много от автомобилистите натискаха клаксоните в търсене на места за паркиране покрай кея, а по алеята за разходка се движеше весела върволица от хора.

Джулия пристигна първа, слезе от колелото на Рик и го подпря на един пътен знак, който указваше да не се паркира твърде близо до плажа, защото има опасност приливът да отмъкне автомобила.

— Хей! Закъснявате! — извика на двамата си другари, когато те я настигнаха.

— Това колело... — започна да мърмори Джейсън. — Има само две скорости: или стояща, или скоростта на светлината. Ако докоснеш спирачката, веднага се заковава. Ако я пуснеш, тръгва като ракета.

— Центровката му не е добра. Тежко е — обясни Рик.

Момчето с червените коси отново се беше върнало в своето измерение, при селото със сергиите по алеята за разходка, при плажа, по който тичаха кучета и деца, при обсипаните с пъстри цветя дървени тераси на гостилниците, които гледаха към морето.

— Къде е тази Калипсо? — попита го Джулия, сияеща от факта, че е заобиколена от толкова много движещи се хора.

Рик ги поведе, като буташе велосипеда си. Заизкачваха се по една улица, която водеше към вътрешността на селото. Подминаха статуя на мъж, гордо стъпил с единия си крак върху котва, и пристигнаха на кръгло площадче, в средата на което бликаше малък фонтан, направен от антични мегалитни камъни.

— Тук е — каза Рик и посочи към дървената табела на едно магазинче, на която пишеше:

Остров Калипсо
Добри Книги, Спасени от Морето

Подпряха велосипедите си.

Рик натисна вратата и влязоха. Звънчето, което беше закачено отгоре на касата на вратата, издрънча остро.

Интериорът на „Остров Калипсо“ си имаше свой особен чар. Атмосферата беше изпълнена с добри чувства и очаквания. Книгите, натрупани по земята върху ниски дървени рафтове, оформяха нещо като трасе, по което беше задължително да се минава внимателно.

— Веднага идвам! — каза собственичката, когато те бяха вече вътре.

Калипсо беше дребна женица с обичливи очи и окуражаваща усмивка. Носеше светлосиня дълга до коляното рокля и шал на цветя. Чифт обувки в бадемов цвят допълваха тоалета ѝ.

Веднага щом ги разпозна, възкликна:

— Рик Банер, каква чест! — добавяйки след това: — А, довел си и приятели! Браво! Не, не... нека да отгатна. Обзалагам се, че вие двамата сте... лондончаните.

— Джулия.

— Джейсън.

Ръкостискането на Калипсо беше убедително: силно, без да е болезнено, и любезно, без да е превзето.

— Добър знак е да ви видя в книжарницата си, и то толкова скоро. Колко дни са минали, откакто сте в Килмор Коув? Не, не... нека да отгатна...

— Една седмица, госпожице Калипсо — каза Джейсън.

— Точно така — обобщи тя. — Една седмица. И какво мислите за Килмор Коув? Че е малко селце? Че е изгубено? Че е забравено от останалия цивилизован свят?

— Не! — отговори Джулия. — Наистина мислим, че...

— Няма как... — продължи невъзмутимо Калипсо. — Няма как. Трябва да е било голям шок за вас да смените Пикадили Съркъс със солените скали и Биг Бен с нашия мизерен фар. Но, в края на краищата, все пак живеете във Вила Арго. А когато се живее във вила като тази... о, небеса... какъв рай! Кой ли би искал да си тръгне от нея? Море, небе, дървета... какво ви липсва?

— В действителност... всъщност... — каза Рик.

— Ама разбира се! Не е нужно човек да е гений, за да го разбере... — възкликна Калипсо. — Щом сте тук, какво друго може да ви липсва? Лесно е. Липсва ви само... някоя хубава книга. Браво, Рик Банер! Искаш ли да се обзаложим, че компанията на двама разумни и образовани граждани ще те вкара в правия път? — Калипсо се обърна към двамата близнаци. — Знаете ли, че желанието на младия Банер да ходи на училище е по-малко от това на магаре?

Джулия и Джейсън прихнаха да се смеят, не толкова заради шегата на Калипсо, колкото заради поруменелите бузи и стиснатите юмруци на Рик. Чуруликащата книжарка, изглежда, беше приключила с неспирната си тирада и ги погледна право в очите.

— И така? Ще ми кажете ли коя книга търсите?

Децата се спогледаха, за да решат кой от тях ще ѝ отговори. Джулия усети, че е неин ред, и каза:

— В интерес на истината, не сме тук за книги, госпожице Калипсо.

— Не? — изпъна се като пружина книжарката. — Тогава за какво сте дошли?

Гласът ѝ придоби язвителен оттенък, който Джейсън счете за нужно да пресече на мига:

— Сестра ми искаше да каже, че не сме тук само за книги. Книгите са основният мотив, но освен него... освен него има и друг.

След това ѝ обясни това, което знаеха за пощенската станция, и ѝ подаде известието, намерено в дневника от Вила Арго.

Калипсо го погледна внимателно, а после го попита:

— Кой ти даде тази бележка?

— Нестор — излъга я Джейсън със смущаваща бързина. — И ни каза да се обърнем към вас.

Калипсо, изглежда, претегляше отговора му, след което каза:

— Само че днес е събота. Пощенската станция е затворена.

— Да... но... — възкликна Джейсън. — Ако бъдете така любезна да я отворите само за секунда, за да вземем пратката и да я занесем у дома...

— А ти откъде знаеш, че е пратка?

Джейсън сгуши глава в раменете си.

— Не знам, но... си мислех, че... въъ...

— При всички случаи — продължи Калипсо, — дори и станцията да беше отворена, не е казано, че мога да ви дам това, за което питате. На разписката пише, че трябва да се предаде на „Собственика на Вила Арго“, докато пред себе си виждам само три дечица, които са оставили велосипедите си направо пред витрината ми.

Джейсън и Джулия започнаха да обясняват, че родителите им са собствениците на Вила Арго, което значи, че това известие за получаване е предназначено за тях.

— В този момент са заети с преместването и не могат да слязат да го вземат лично...

— Нестор каза, че вие ще проявите разбиране...

Калипсо направи вяло движение с ръката си:

— О, да, ама разбира се! Типично е за собствениците на Вила Арго да изпращат някой друг да върши техните задължения.

— Значи ще отворите пощата?

— Не, деца мои... събота е! А в събота следобед станцията е затворена.

— Три книги — каза тогава Джейсън и застана предизвикателно пред госпожица Калипсо.

— Какво каза?

— Казах три книги. Ако отворите пощата и ни дадете това, което трябва да ни дадете... ние ще вземем три книги. По ваш избор. И ще ви обещаем да ги прочетем за една седмица.

Звънчето над вратата издрънча. Един турист надзърна, но веднага щом разбра, че се касае за книжарница, се извини и излезе. Беше я помислил за някакво романтично ресторантче.

„В острова на Калипсо“ отново се възцари тишина. Върху замисленото лице на собственичката обаче се изписа усмивка.

— Хм... казваш три книги за една седмица? Ще мога ли да ви задавам и въпроси, за да разбера дали наистина сте ги прочели?

— Разбира се — рискува Джейсън.

— Дадено тогава! — заключи Калипсо, подавайки им ръка, за да скрепят уговорката си. — Три книги за една пратка.

— Хей! А вие откъде знаете, че е пратка? — запротестира Джулия, преди да получи ритник от брат си.

Калипсо мина зад тезгяха, за да вземе връзката с ключове, след това затвори вратата на книжарницата зад гърба си и прекоси площадчето.

Пощенската станция беше от другата страна.

Четвърт час по-късно трите деца стояха пред морето. Бяха се отдалечили от тълпата туристи, дошли за уикенда, бутайки велосипедите си чак до един самотен вълнолом, простиращ се над морето. Рифът се извисяваше от лявата им страна, а пълното с плоскодонни лодки пристанище беше от дясната им страна.

Стискаха в ръцете си пакет с размерите на кутия за обувки, многократно облепен с кафяво тиксо, както и три книги с безлични тъжни корици.

— Ти и твоите брилянтни идеи... — изропта Джулия. — Ти ще я четеш тази тухла!

Калипсо ѝ беше възложила да прочете „Брулени хълмове“ на Емили Бронте. На Рик се падна „Тайнственият остров“ от Жул Верн, а Джейсън имаше само една седмица, за да се пребори с монументалния труд „Рамзес“ на Кристиан Жак.

Джейсън се направи, че не я чува, като започна да разлепя тиксото от пакета. Рик, седнал до него, започна да му помага, за да избегне заради разпалеността на приятеля му цялото предполагаемо съдържание на пратката да се изсипе във водата.

За няколко секунди освободиха от тиксото окаяна кутия от шоколадови бонбони с мента.

— Да се надяваме, че поне тези ще могат да се ядат... — каза Джулия.

Отвориха кутията.

— Гледайте! — възкликна Джейсън, сияещ.

Вътре в нея, заровени в намачкани парчета вестници, имаше четири ключа.

Бяха стари и на места окислени от червено-ръждива патина. Всеки от тях имаше различна, изящно изработена главичка. Рик взе произволно единия от ключовете в ръката си и го повдигна срещу светлината на фона на небето, за да го разгледа по-добре.

— Изглежда... изглежда... че е изваяно някакво животно... —
измърмори той.

Джулия се сгуши до него и каза:

— Наистина, може да е крокодил. Или алигатор?

Изглеждаше точно като очертание на алигатор със зинала уста.

Джейсън си избра друг ключ.

— Върху този обаче май има таралеж... или може би бодливо свинче.

Показа го на приятелите си, които се съгласиха с интерпретацията му.

Джулия си избра ключа, чиято главичка беше под формата на жаба, а брат ѝ веднага се пошегува с нея, че забелязва невероятна прилика между тях.

— По-добре жаба, отколкото гризач с бодли! — отвърна му дълбоко раздражено момичето.

На последния ключ се виждаше профилът на птица с непогрешимо характерната човка на кълвач.

— Алигатор, жаба, бодливо свинче и кълвач... — прошепна Рик, гледайки четирите ключа. — Какво е общото между тези животни?

— Едното е месоядно, другото земноводно, третото не го знам, а последното лети... — каза Джулия.

— Близостта им е ясна — каза Джейсън. — Във Вила Арго има врата с четири ключалки. А тук имаме четири ключа. По-лесно от това...

— Нищо друго ли нямаше в кутията?

— Нищо — разклати яростно кутията от шоколадови бонбони Джейсън, за да им покаже, че тя не съдържа нищо повече.

От нея изпопадаха накъсаните вестници, както и един навит на руло пергамент, който Рик успя да хване в движение.

— Ново двайсет! — каза той.

Пергаментът беше изписан със същите йероглифи, като тези на посланието от скалите.

— Вярвате ли ми сега? — процеди през зъби Джейсън, като разглеждаше вече почти познатите им знаци, щампосани върху кожата. — Старият собственик на Вила Арго е знаел някакви тайни. И сега ние ги изваждаме на бял свят.

Изведнъж лазурът над морето потрепери. Бурята, изглежда, навлизаше във фаза, в която се готвеше да започне отново.

ГЛАВА 12

СВЕТКАВИЦИ

Завъртяха педалите с всичка сила. На първия завой Рик и Джулия вече се бяха отдалечили на стотина метра от Джейсън. Момичето, което караше новото колело на Рик, преодоляваше нанагорнището почти без усилие. Приятелят ѝ пък имаше тренинг и успяваше здраво да се набира на своя велосипед, докато Джейсън, омаломощен от тежестта на старата рамка, се видя принуден да слезе от своя.

— Вие продължавайте! — извика им той, започнал вече да бута колелото си.

— Хайде, кашкавал такъв! — изкрещя му Джулия.

До нея Рик въртеше педалите, изправен на крака върху тях.

— Толкова ли е трудно? — попита го момичето.

Бузите на Рик се бяха зачервили от усилието и въпреки че се задъхваше, той ѝ отвърна:

— Не... не чак толкова!

— Заради брат ми дъждът ще ни окъпе за втори път!

— Ти тръгвай... тръгвай към къщи... — каза ѝ Рик. — Аз ще го изчакам.

Джулия се съгласи. Взе със себе си четирите ключа и новооткрития пергамент и продължи напред. След няколко минути се изгуби от погледа на момчетата.

Едва бе изчезнала и Рик се строполи изтерзан на земята, защото да въртиш педалите на такъв велосипед беше все едно да теглиш след себе си слон. Почака Джейсън да го настигне и после закричи до него.

— Направо останах без въздух... — задъхваше се Джейсън.

Докато буташе колелото си, Рик чувстваше, че достойнството му на колоездач е накърнено.

— Баща ми веднъж... — започна да разказва, но Джейсън му направи знак да замълчи, поклащайки глава.

— Нито дума повече. Може да умреш от преумора.

Рик си помисли, че в действителност и двамата вече се бяха приближили до тази орис: него почти го беше блъснала колата на онази загадъчна парфюмирана жена, а Джейсън беше полетял от скалите в бездната.

Продължиха мълчаливо да бутат колелетата, слушайки ритмичното въртене на спиците им.

— По-голямата част от пътя вече сме я минали... — каза не след дълго Джейсън.

И, естествено, след като го каза, започна да вали.

— Всички ли съботи в Корнуол са такива?

Момчето с червените коси не отговори. След няколко крачки обаче не можа да удържи сподавения си смях.

— Какво ти е толкова смешно? — попита го Джейсън, но в действителност и на него му се искаше да се разсмее.

Рик поклати глава и продължи да се смее.

Смяха се чак до Вила Арго, където Нестор ги чакаше, изправен пред входа на къщата.

Отвътре се чуваше шумът на пращания огън.

Слънцето залязваше в бъркотията от облаци и дъжд. Децата се преоблякоха за трети път. Дадоха на Рик един от пуловерите на господин Кавънант и чифт негови дънки, които му бяха твърде големи.

Нестор започна да шета из кухнята, за да им приготви зеленчукова супа с хрускащи кротони. Ароматът ѝ беше прекрасен.

Дъждът чукаше по стъклата. Огънят в камината повече стопляше душите им, отколкото да сгрива стаята. Цветовете му бяха ярки и трептящи, а звуците от периодично припукващите цепеници бяха като успокояващите удари на часовник.

Нестор си подсвиркваше, докато разбъркваше супата с черпака. Трите деца, подсушени и преоблечени, се разположиха около масата в кухнята и започнаха мълчаливо да го наблюдават.

— Телефонът... — каза той след малко и още не беше довършил изречението си, когато телефонът на Вила Арго започна да звъни.

Родителите на Джейсън и Джулия искаха да се уверят, че всичко с тях е наред.

— Да, да... всичко е наред... — излъга Джейсън. — Не. Защо? Майка му поиска да ѝ даде Нестор.

— Три ангелчета — излъга я и старият градинар. — Дори не съм усетил присъствието им. Разбира се. Да. Да, да. Изобщо не са излизали от градината. Ама моля ви, не. Никакъв проблем. Супа с варива. Добре. Добре, ще му кажа — и закачи отново слушалката.

— Налага се да се обадиш у вас, Рик... — подкани той момчето, връщайки се при печката. — Ще предупредиш вашите, че ще останеш да ядеш тук. А при това положение бих ти рекъл и да преспиш. В такава буря не си заслужава да въртиш отново педалите до къщи.

— Наистина ли? Би било страхотно! — възкликна той.

Какъв ден! Не само целия следобед във Вила Арго, но и през нощта!

Джейсън го придружи до телефона.

Проехтя гръм, който за миг прекъсна електричеството. Нестор разсеяно погледна лампите, които запремигнаха, а после пак светнаха.

— Аз не обичам варива... — каза Джулия в кухнята.

Седнала на почетното място на масата, тя твърдоглаво продължаваше да протяга шия и да надзърта в тенджерата.

— Знам, майка ти ми го каза.

— А вие какво й отговорихте?

— Че тази вечер няма да ядеш — усмихна се Нестор.

Той хвърли последен поглед към супата в тенджерата, сложи на топло във фурната хлебните кротони, отвърза престилката си и се запъти към изхода.

— Къде отивате? — попита го недоверчиво Джулия.

Нестор хвана топката на вратата и така я завъртя, че тя грандиозно изщрака.

— В моята къщурка, за да си приготвя вечеря. Там е супата, а отдолу е хлябът. Ще останат топли още час. Яжте колкото искате. Чиниите са в стенното шкафче. Чашите над мивката. Прибори... потърсете в чекмеджетата. Можете да използвате тази маса или другата в трапезарията. Когато приключите, наредете всичко в миялната машина. Или пък го оставете там, но ще трябва да го сложите в миялната машина утре. Инструкциите са в наръчника. Препаратът е отдолу.

— Ама... не можете...

— Какво не мога? — През открянатата врата започнаха да влизат капки дъжд и хаплив вятър.

— Не можете да ни оставите така. Ние сме само... ние сме само деца!

Нестор затвори вратата, без да е излязъл.

— Чуй ме, Джулия. Вярно е, че вие сте само деца. Аз обаче не съм детегледачка, а стар и спривав градинар. Сготвих ви нещо, защото обещах на родителите ви, а и защото за пръв път сме заедно. Ако това ти изнася, добре. Ако не ти изнася... — отвори за втори път вратата, оставяйки влажния полъх на вятъра да нахлуе през нея, — аз съм на сто метра оттук. Ако се наложи, ела да ме извикаш.

И излезе навън в бурята.

ГЛАВА 13

НЕКАЗАНИТЕ НЕЩА

Джулия вдигна очи към небето.

— Гледай ти какво нещо! — възкликна тя, когато остана сама в кухнята.

Беше точно така, както си го беше представяла: този мъж беше див грубиянин и ужасен човек. Неслучайно живееше сам, кой ли изобщо би могъл да го понесе?

Стана от стола и се приближи към печката. Повдигна капака на тенджерата и пряко волята си трябваше да си признае, че ароматът на супата беше апетитен. Стомахът ѝ изкъркори, сякаш за да си поиска пълна лъжица.

Беше едва седем вечерта, но след разузнаването, къпането в морето и всичко, което последва, въртенето на педалите до селото и обратно, идеята за парче хрупкав хляб, потопен в супата, беше, меко казано, прекрасна.

— Гледай ти какво нещо! — възкликна тя отново, поклащайки глава повече заради своя характер, отколкото заради действителната нужда да протестира против нещо или някого.

— Гледай какво? — попита я Джейсън, връщайки се в кухнята. Държеше в ръцете си обемиестия *Речник на забравените езици* и пергамента, който бяха намерили заедно с четирите ключа.

Остави всичко на масата в кухнята и каза:

— Уау! Какъв аромат! Защо не вземем да ометем всичко каквото има за ядене?

Рик също влезе в кухнята, съобщавайки им новината, че може да остане да спи във Вила Арго. Джулия се усмихна, защото за нея това беше удоволствие.

Джейсън бързо му подаде речника.

— Да разшифроваме първо пергамента, а после ще ядем — каза той.

От своето жилище, без дори да подвие крак, Нестор остана да наблюдава светлината, която струеше от кухнята на Вила Арго, чувствайки се объркан от многото си противоречиви мисли.

Чуваше децата да се смеят, да си говорят оживено и да си подвикват на висок глас.

След това чу потропването на чиниите и приборите за хранене. Много лампи бяха запалени и угасени в старата къща.

Градинарят се усмихна, защото Вила Арго изглеждаше преродена.

— Като в добрите стари времена... — прошепна той.

Принуден да живее сам, беше придобил навика да изразява мислите си полугласно.

В действителност Нестор се надяваше, че с тези деца щеше да се чувства дори по-добре, отколкото в миналото. Сети се за срещата си в ранния следобед с Обливия Нютон и усети, че машинално го обзема желанието да счупи нещо.

— Никога няма да имаш тази къща, Обливия... — процеди през зъби той.

Тази млада и богата бизнесдама управляваше голяма компания за недвижими имоти. Нестор нямаше представа в какво точно се състоеше дейността ѝ, но знаеше, че купува и продава къщи. Точният термин всъщност беше „брокер недвижими имоти“. Обливия беше способна да спечели повече пари от някоя къща, като я продаде, отколкото архитекта, който я беше проектирал, или строителите, които я бяха изградили.

„Мистериите на модерния свят“, помисли си Нестор.

Обливия Нютон разсъждаваше от позицията на човек, който се интересува само от печалбата. Нестор обаче не.

И тази разлика между тях беше нещото, което озадачаваше най-много Обливия. Беше се опитала да затрупа Нестор с британски лири, беше му предложила луксозно устройване на което и да е друго място на планетата. Беше готова да му даде всичко, което ѝ поиска, за да може да стане господарка на Вила Арго.

— Поискай ми каквото пожелаеш — беше му предложила отново този следобед — и аз ще ти го дам.

— Добре: желая да изчезнеш — отговори ѝ Нестор, при което тя беше излязла извън себе си от ярост.

Вечерният дъжд се засили.

Нестор мина покрай изстиналите гозби от своята вечеря, взе от закачалката черния си дъждобран и го облече.

— Сигурен съм, че децата ще разберат защо тази къща е толкова драгоценна... — промърмори той, отправяйки се към изхода на своята къщурка.

Под все по-напористите атаки на бурята, Вила Арго започна да стене и да скърца. В кухнята трите хлапета бяха дояли и последната лъжица супа и сега, сгущени едно до друго, четяха на глас превода на последния пергамент. Ако първото послание, което намериха, беше загадъчно, то новооткритото беше, меко казано, неразбираемо:

*Ако с четири една отвориш случайно
от четири три посочва мотото
от четири две ще вървят към смъртта
и един от четирите води надолу.*

Джейсън се опита да развие няколко плахи теории, след като заедно прочетоха отново и първата бележка, но зад всяко негово тълкувание имаше поне по две логически опровержения от страна на Рик, от които му се подкосяваха краката.

— Проблемът е — отбеляза навъсено приятелят му, — че никъде не пише дали първата бележка наистина е първа. Искам да кажа, че... вероятността да се намери това, второто послание, е била много по-голяма, отколкото другото в скалата. Дори и да е правилна идеята ни, че сме нещо като... ловци на съкровища... никъде не е казано, че сме започнали играта отначало.

— Във всеки случай сега в ръцете си държим четири ключа — каза Джулия, обобщавайки. — А тук е написано, че ако с четири една отвориш случайно... дрън-дрън-дрън. Според мен една е вратата оттатък.

— Може да бъде и една от ключалките — отговори Рик. — А случайно означава и съвпадение или късмет.

— Освен ако случаят не поиска да я отворим — каза Джейсън. — Случайно може да означава и... случай, съдба.

Той не вярваше, че беше увиснал на онзи процеп в рифа само заради някакво си съвпадение. Или защото късметът му е бил такъв.

Било е предопределено да се случи.

Джейсън се насочи към каменната стая, без да пали лампите, като вървеше пред сестра си и Рик. Премина през двата салона, които в тъмното изглеждаха зловещи, тъй като разнообразните предмети, с които бяха обзаведени, изглеждаха като заспали фигури. Дъждът и вятърът толкова се бяха усилили, че от време на време им се струваше сякаш къщата всеки момент ще се хързулне надолу по скалите. Куличката на върха на стълбите, по които ставаше силно течение, стенеше под силния напор на бурята.

Джейсън беше взел със себе си четирите ключа. Чувстваше ги как тежат в джобовете на панталоните му. Машинално се разтършува из джобовете си и ги стисна между пръстите си. Достигна до каменната стая и потърси пипнешком ключа за лампата.

Навсякъде наоколо беше тъмно като в рог.

Една бяла светкавица внезапно разкъса нощта. Джейсън погледна през прозореца навън.

И видя пред себе си едно лице, което се взираше в него.

Започна да крещи.

ГЛАВА 14

СЪДБАТА

Когато го чуха да вика, Рик и Джулия се втурнаха в каменната стая, запалвайки лампата. Видяха Джейсън на земята, сгушен на кълбо, сякаш са го били. Ключовете бяха изпаднали от джобовете му.

— Тук е! Тук е! — крещеше той.

И междувременно им сочеше прозореца, хлипайки.

— Кой? Кой е тук? Къде? — попита го Джулия, като се опитваше да го успокои, но самата тя беше превъзбудена и каквото и да видеше около себе си, реагираше с уплаха.

— Какво видя, Джейсън? — попита го Рик.

Над главите им електрическата светлина започна да линее.

— Светкавицата... светкавицата... — заекна Джейсън. Сгушен на пода, изглеждаше още по-малък от своите единайсет години. — Имаше... имаше един мъж на прозореца! Видях го! Имаше... наметало... дълго черно наметало... и гледаше тук вътре!

Очите на Джейсън бяха толкова опулени и ужасени, че Джулия се принуди да му повярва.

— Мъж ли, Джейсън?

— Да... — измърмори той. — Мъж.

— Всички врати заключени ли са? — попита Рик със завидното си чувство за практичност.

Джулия започна да проверява тези на приземния етаж, като палеше всички лампи, които се изпречваха на пътя ѝ.

За късмет до една ги намери заключени отвътре.

Върна се в каменната стая, където Джейсън донякъде се беше поуспокоил.

— Това беше призракът на стария собственик... — казваше в този момент той. — Трябва да ми повярваш, Рик. Беше ужасен, с белег, който преминаваше от единия до другия край на лицето му...

— Навсякъде е заключено — каза Джулия. — Никой не може да влезе. А ако отвън има някой, ще трябва да се справи с Нестор.

Седна на пода, събирайки ключовете около себе си. Алигатор, жаба, бодливо свинче и кълвач.

— А горе? — попита я едва доловимо Джейсън.

— Какво горе?

Светлината в къщата още повече отслабна. Чу се силен гърмеж, който съпроводи мълнията, и след няколко секунди токът спря напълно.

— О, не... — прошепна Джулия.

— Сега ще дойде — успокой ги Рик.

— Чувате ли го? Чувате ли го? — започна отново Джейсън.

Джулия усети студа на някакво внезапно течение и започна да движи ръцете си в тъмнината, чак докато не напипа ръката на Рик и тази на брат си.

— Да чуваме какво... Джейсън? — успя да изпелтечи тя.

Той остана мълчалив.

Но сега го чуваше и тя.

Беше вятърът.

Беше дъждът.

Беше нощната буря.

Беше прозорецът на куличката, който се удряше ритмично в касата.

Като стъпки.

Джулия прехапа устни. Не искаше да заплаче. Но така се страхуваше, толкова много се страхуваше, че щеше да ѝ е наистина приятно, ако мама и татко в този момент бяха с тях.

Лицето на Рик внезапно засия в мрака.

— Запалка — каза момчето от Килмор Коув. — Баща ми казваше, че винаги е добре да си носиш запалка. — Освободи се бавно от хватката на Джулия и продължи: — Отивам да затворя прозореца горе.

— НЕ! — изпищя Джулия.

— Защо не?

— Стой... стой тук — заповяда му тя. — Ще останем неподвижни, докато не дойде токът...

— Известно ли ви е дали тук някъде има свещи? Или електрическо фенерче? — попита ги Рик и угаси запалката си.

— Какво става? — разтревожи се Джейсън.

— Започна да ми пари на пръстите — обясни Рик.

След това пак я щракна.

— Струва ми се, че в кухнята има свещи. Видях ги върху една греда — избърбори Джулия.

— Добре, тогава отивам да...

— НЕ! — изпищя отново тя, сграбчвайки го за ръката.

Решиха, че всички заедно ще отидат да вземат свещите. Рик беше водачът, като щракнаше запалката с бързи последователни натискания, достатъчни, за да се ориентират извън каменната стая и в салоните.

Когато влязоха в кухнята, токът дойде.

Всяко ъгълче на Вила Арго отново беше обляно от светлина, но непостоянна и готова пак да ги изостави. Снабдиха се с три свещи, качиха се по стълбите чак до куличката и затвориха за трети път през този ден повредения прозорец.

Слязоха на долния етаж и Рик почти разсеяно отбеляза:

— Обърнахте ли внимание колко са прозорците в куличката?

— Не, колко са?

— По един на всяка стена. Общо четири — и добави: — Ако с четири една отвориш случайно... би могло да се отнася за дръжките на прозорците.

Джейсън се замисли за миг, но след това поклати глава:

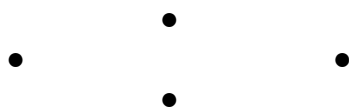
— Не. Не мисля. Четири се отнася за ключалките. Докато една... една е...

— Съдбата — довърши Джулия на негово място.

Оставиха да свети само в каменната стая и се приютиха в нея. Джейсън продължаваше да хвърля погледи през прозореца навън.

Успокоени, че са близо едно до друго, трите деца започнаха да разучават внимателно четирите ключалки на вратата.

Това бяха четири кръгли и еднакви дупки, разположени по следния начин:

Нямаше нищо, което да им подсказва как да използват притежаваните от тях ключове.

— Аз предлагам да опитаме напосоки... — каза Джулия, след като помислиха известно време.

Рик поклати глава:

— Не може да се опитва на случаен принцип. Трябва да има някакъв ред. Някаква схема. Крокодил, бодливо свинче, жаба и кълвач... каква е връзката между тези три животни?

— Никаква: посланието казва случайно... — припомни им Джейсън.

— Разбрах какво казва посланието — отговори Рик, изгубил търпение, — но въпреки това ние трябва да имаме някаква своя схема!

— Да пробваме ключовете. Ако се превъртят, значи е правилно. Ако не се превъртят, е грешно. Какво ще кажете за тази схема?

— Ами ако счупим някой механизъм? — отговори Рик. — Може би има само една възможност да се стигне... до съкровището.

— Да опитаме с кълвача най-отдолу — рече Джейсън.

— Защо?

— „К“... кълвач. Той е последното животно по азбучен ред.

— А „К“ като крокодил след това къде ще я сложим? В ключалката вдясно или в тази отляво? — попита ги Рик.

Джейсън не знаеше какво да отговори.

— Но ако държим да ги наречем с правилните им имена... от главата му се разбира, че това е повече алигатор, отколкото крокодил.

— Не знаех, че си експерт по животните... — възхити му се Джулия.

— А останалите тогава? Този кълвач какъв е?

— Обикновен — отговори Рик. — Кълвач и толкова.

Джейсън му подаде ключа с таралежа.

— Това обаче е повече бодливо свинче, отколкото таралеж... Таралежът е голям... Без съмнение е бодливо свинче.

Оставаше само ключът с жабата, която не беше кафява крастава жаба, нито пък жаба дървесница. Беше си проста жаба.

— И така... ако бодливото свинче яде жаби... — рискува Джулия.

— Жабата не яде кълвачи.

— Алигаторът обаче ги яде всичките, въпреки че с бодливото свинче трябва доста да внимава!

Тъй като не успяха да разположат животните според хранителната верига, разгледаха географските зони, в които живеят, определяйки горната ключалка като север, а долната като юг.

— Бодливите свинчета са най-вече американски. Запад. Ключалката вляво.

— Жабите обаче живеят навсякъде! — изхленчи Джулия.

Преминаха към размерите, а после към цветовете. Но колкото и да се напъваха, не успяха да намерят никаква логическа връзка между четирите ключа.

Накрая Джулия загуби търпение от тези напразни теоретични опити. Грабна ключа с алигатора и изведнъж го напъха в горната ключалка на вратата.

След това го завъртя и... щрак.

— Превъртя се! — засия от радост момичето.

Джейсън и Рик бързо се доближиха до нея с другите ключове.

— Как го направи? — попита я Джейсън.

— Взех го, пъгнах го и го превъртях. Дай ми и другите.

— Кой искаш?

— Жабата — реши Джулия.

Взе го, сложи го в ключалката отляво на тази, която току-що беше накарала да изщрака, и го завъртя.

Щрак.

— Бодливото свинче! — заповяда Джулия.

Щрак.

— И като последен... кълвачът!

Джулия взе последния ключ и го мушна в ключалката в основата на кръста. И този път ключът влезе и се завъртя с лекота.

Щрак.

— Готово — каза Джулия, гледайки вратата.

— Какво е готово? — апострофира я Джейсън.

— Отключих всички ключалки.

Рик допря едната си ръка до вратата и леко я натисна. След това хвана един от ключовете и леко го придърпа.

— Бих казал, че вратата е по затворена отпреди.

Джулия усети, че я обзема вълна от разочарование. Направи второ и трето превъртане на ключа с кълвача.

Щрак. Щрак.

— Въртят се на празни обороти... — отбеляза тя.

Завъртяха ги всичките по четири пъти.

После още по два.

Вратата остана заключена.

Рик се усмихна:

— Видяхте ли? Иска се някакво правило, за да се отвори тази врата.

— Отваряй се! Отваряй се! — закрещя Джейсън, удряйки с юмруци по дървото.

Ударите му заплашително изкънтяха.

— Чухте ли? — промърмори след това, като остана облегнат на вратата. — Тук, вътре... бие на кухо...

Докато Джейсън и Джулия преместваха ключовете в различните ключалки, като ги превъртаха на празни обороти, Рик взе превода на пергамента и започна да го изучава ред по ред.

От четири третата указва мотото... Какво мото? От четири две водят към смъртта... Кой от тези животни водят към смъртта? И кое, в края на краищата, води надолу?

Докато Рик си блъскаше главата, Джейсън опита да използва само един ключ за всичките четири ключалки: пъхваше го, механизмът изщракваше, изваждаше го и го вкарваше в следващата ключалка.

При избора на ключалка опита по посока на часовниковата стрелка, в обратна на нея, първо отгоре и отдолу, после вдясно и вляво...

Но въпреки хилядите опити вратата остана херметически затворена.

Когато се отегчиха, Джейсън и Джулия приседнаха до Рик.

Джулия вече беше убедена, че тези четири ключа в действителност не служеха, за да се отвори с тях вратата.

— Може би ни е нужно някакво магическо заклинание... като: Сезам, отвори се!

ГЛАВА 15

КЪДЕТО ВСИЧКО ЗАПОЧВА И СВЪРШВА

Рик направи няколко крачки назад и се строполи на земята, сломен от вълнение.

— Успя! Успя! Отвори я! — крещяха Джейсън и Джулия.

Със свити сърца се приближиха към вратата. Тя беше масивна и тежка, прикрепена с болтове към здравата каса.

Оттатък смътно се забелязваше някаква стая, слабо осветена от нахлуващата в нея електрическа светлина на Вила Арго.

— Какво ще правим? — попита Джулия, разглеждайки я очарована.

Джейсън преглътна. Бурята отвън продължаваше да боботи.

— Да вървим... — каза той.

Рик, който все още лежеше на земята, гледаше откренатата врата и не можеше да повярва, че наистина е успял да я отвори. Виждайки Джейсън да прави крачка към стаята от другата страна на вратата, той го спря.

— Не може да влезем така... — каза му той. — Първо да помислим за нещата, които биха ни потрябвали. Свещи. Двата пергамента. Речника.

— Извинявай, ама за какво може да ни послужи речникът? — възрази Джулия.

Рик отиде да вземе *Речника на забравените езици*.

— Може да има и други послания за превеждане.

Джейсън грабна пълната с глинени топчета кутия и египетския дневник, в който намериха пощенското известие.

Рик провери дали запалката му работи, изтича до кухнята, за да вземе нож, и накрая каза:

— Липсва ни само въже. Знаете ли къде можем да намерим някое?

— Уфф, какви приготовления! — не можа да се въздържи Джулия. — Като че ли ще ходим в Амазония. Ще хвърлим само едно

око, хайде!

И прекрачи прага.

Джейсън я последва.

Двамата близнаци постепенно бяха погълнати от тъмнината на стаята.

— Рик! Донеси запалката! — възкликна Джулия. — Нищо не се вижда!

— Идвам! Бъдете внимателни, вътре може да има някакъв кладенец или кой знае какво друго нещо.

Осъзнали изведнъж тази възможност, двамата близнаци се парализираха като гущери.

— Р-Р-Риик... — започна да заеква Джейсън. — М-м-можеш ли да дойдеш с-с-със запп-п-палката...?

Рик окончателно се отказа да търси въже. Събра четирите ключа и запали една от свещите.

Озоваха се в кръгла стая, която беше твърде малка и цялата изградена от камък. Имаше четири изхода, в това число този, през който бяха влезли. Подът ѝ се състоеше от четвъртити блокове, разположени един до друг. Изглеждаше сякаш се намираха във вътрешността на някаква средновековна кула.

Рик поднесе пламъка на своята свещ, за да запали тези на Джулия и Джейсън. След това, като се възползваха и от конуса електрическа светлина, която идваше зад гърба им отвън, започнаха да претърсват.

— Четири изхода... — каза Рик. — Както е казано в посланието.

— Третата указва мотото...

— Само една води надолу...

— И две водят към смъртта...

Вратите, през които стаята можеше да бъде напусната, бяха прости тъмни отвори, очертани от три масивни камъка, разположени под формата на обърнатата буква „U“ от латинската азбука.

— Ох! — извика Джейсън, който се беше изгорил с топлия восък от свещта.

Върху огромните камъни, които бяха надвиснали над всеки един от изходите, имаше изографисани някакви стилизирани фигури.

— О, не... — простена Джулия, когато ги видя. — Още животни! Над отвора пред нея беше изобразено стадо препускащи бикове.

— Тук има бизони или бикове, не знам... като онези, които са били рисувани от първобитните хора — каза тя.

— Аз обаче си имам риби... пасаж от рибки — каза Джейсън.

— Пеперуди... — рече Рик. — По-точно вечерници.

— Вечерници?

— Пеперуди, които се събуждат при залез. Вие как ги наричате? Нощни пеперуди? Тези черните, мъхнатите...

Джулия направи гримаса на отвращение и отиде да погледне какво беше изобразено над последната врата, тази, през която бяха влезли.

— Тази е вратата на птиците... — каза тя, като повдигна свещта си, а после я наведе надолу.

— Какви птици?

Рик се приближи и заедно погледнаха обработения камък на архитрава.

— Албатроси. Странстващи албатроси — кресльовци.

Като забеляза, че близнаците се бяха вторачили в него с обещени очи, Рик добави:

— Албатросите са птиците на моряците. Те са прелетни птици. Наричат ги кресльовци, защото когато летят, издават звуци, наподобяващи крясъци.

— Каква веселба...

Някъде отвън до тях достигна гръмотевичен тътен. Електричеството във Вила Арго отслабна, започна да мъждука и накрая угасна.

— Е, това вече е супер.

— Останахме на тъмно.

Рик, Джейсън и Джулия инстинктивно сложиха ръце пред пламъка на свещите си, за да го заслонят, и се сгушиха един до друг в мрака.

Джейсън беше този, който откри буквите.

Токът във Вила Арго все още не беше дошъл, а в каменната стая се усещаше неприятно въздушно течение, което опасно накланяше

пламъчетата на свещите, принуждавайки децата да напредват твърде бавно. Докато обхождаше четирите изхода, Джейсън забеляза, че покрай кръглите стени на стаята се нижеше поредица от букви, които бяха издялани на пода.

— Намерих мотото! — ликуващо каза той. — Елате да видите!

Джулия и Рик отидоха при него. Джейсън се беше навел към земята и докосваше гравирани в камъка букви. Равномерно раздалечени една от друга, те образуваха едно-единствено дълго изречение.

— О... М... Е... М... О... Т... — започна да чете Джейсън, доволен, че успява, защото за късмет буквите бяха нормални. — Тук няма да ни е нужен никакъв речник... — каза той.

Но грешеше.

Направи едно кръгче на стаята, без да е разбрал нищо от това, което прочете. Посланието покриваше равномерно цялата окръжност на пода, но не изглеждаше да има нито начало, нито край. Беше само една неразбираема поредица от букви.

— Не означава нищо! — оплака се той.

Джулия също се опита да го разчете, но безуспешно. Рик обаче се усмихна.

— Мотото е само още едно изпитание... — каза той. — Тайно съобщение, което трябва да се разгадае. Като това с четирите ключа. Или това с йероглифите.

— ... АВИУСРОМЕМОТ! — възкликна ядосано Джейсън, продължавайки да чете.

Гледайки брат си, Джулия също не можа да се въздържи и се усмихна.

— Не е ли фантастично? Има буря, а ние стоим на тъмно в някаква тайна стая на построена на върха на скалите къща пред някакво секретно послание, което трябва да дешифрираме! Кой се опасяваше, че в Килмор Коув може да му доскучае?

Рик седна в средата на помещението, покапа малко восък на пода и залепи за него свещта. След това взе листа, на който бяха превели другите две послания, и единствената пишеща химикалка и помоли Джейсън да му продиктува издяланите на пода букви.

— Джулия, ти стой там, без да мърдаш, така Джейсън ще разбере кога е направил пълен кръг.

— Аз не искам да умра... — каза Джулия.

— И няма да умреш — отговори ѝ Рик. — Вратата, през която влязохме, си е все там и все още е отворена. Не е задължително на всяка цена да продължим напред.

— Сигурен... сигурен ли си?

— Разбира се, винаги можем да се върнем обратно.

— М... О... Р... S... U... — започна да диктува Джейсън.

Рик го накара да му издиктува буквите два пъти, за да е сигурен, че ги е записал добре.

Накрая посланието гласеше:

MORSUIBAABIUSROMEMOTEPSEESPETOME

— Добре... — прошепна той. — Неразбираемо е.

— Дай да видя — седна до него Джейсън и прочете буквите, но в един определен момент забеляза, че има две „А“-та близо едно до друго.

— Опитай се да ги разделиш.

Рик се подчини, слагайки наклонена черта между двете „А“.

MORSUIBA/ABIUSROMEMOTEPSEESPETOME

Прочете:

— MORSUIBA... Напомня ми нещо... — поясни след това той.

— Шегуваш се, нали?

— Не... Тази дума... MORSUIBA... съм я виждал някъде в речника.

Изпълнен с ентузиазъм, Джейсън скочи отгоре му:

— Наистина ли?

— Мисля, че да. Да хвърлим по един поглед.

Рик коленичи с речника между краката си и започна да прелиства страниците с най-древните езици. Братът и сестрата, очаровани от идеята за античността, която ги заобикаляше, го гледаха с галопиращи сърца.

— Намерих го! — избоботи Рик, посочвайки им един параграф от речника, озаглавен *Езикът на народа от Луната*. — Вижте тук! Думата SUIBA означава „бързо“.

Вероятно бяха открили значението на една от думите от това послание.

— Да се опитаме да преведем и останалите — предложи Рик.

— Хей! — възкликна тогава Джейсън. — Може да се чете и от двете страни... Гледайте! Звучи все по един и същ начин!

Започнаха от двете „А“ и като прочетоха буквите надясно, в действителност беше написано ABIUSROM. Същото се четеше и от дясно наляво. Но не беше само това, защото след като веднъж се стигнеше до края на това изречение, от дясно или от ляво, можеше да се продължи да се чете, като се започне от другия му край, като пръстен.

Касаше се за кръгла фраза, която можеше да се чете и в двете посоки, без начало и без край. Едно магическо изречение.

Изречение, което обаче, поне до този момент, не означаваше абсолютно нищо.

Затова децата се вгълбиха в превода от езика на Народа от Луната, за който впрочем никога не бяха чували да се споменава в учебниците. За техен късмет *Речникът на забравените езици*, изглежда, беше съставен нарочно, за да подпомогне работата им. Като си служеха с информацията от книгата, успяха да открият и да отграничат различните думи, които съставяха кръглото изречение.

Подредено и разделено на думи, мотото звучеше така:

ES PET OMEMOR SUIBA ABIUS ROMEMOT EPSE

Речникът на забравените езици вършеше чудеса и за по-малко от четвърт час всички думи бяха преобразувани в техните съвременни еквиваленти.

Получи се:

НОЩЕМ СЕ ДВИЖИМ БЪРЗО, БОЕЙКИ СЕ ОТ
БУЙНИЯ ОГЪН

След като приключиха с превода, Рик затвори речника. Децата притихнаха безмълвно за известно време, размишлявайки върху смисъла на това изречение, след което Джулия попита:

— И сега? — Чувстваше главата си натежала, защото тя винаги предпочиташе действията пред разсъжденията и правенето на нещата пред дългото им обмисляне. Тази дълга поредица от енигми я измъчваше. В същото време беше удивена от уменията на Рик и горда от неочакваната за нея интуиция на брат й.

Джейсън поклати глава.

Рик обаче каза:

— Разбрах коя врата води надолу.

Близнаците го последваха.

Рик се доближи до вратата, през която бяха влезли в стаята и над която бяха изобразени албатросите.

— Както вече ви казах, това са прелетни птици, нощем те си почиват върху вълните, скалите и мачтите на плавателните съдове. Следователно не се движат през нощта.

След това пристъпи към вратата с рибите.

— Тези плуват под вода. Трудно е да... да се боят от огъня.

А пред вратата със стадото бикове каза:

— Тези животни обаче могат да се движат през нощта и да се страхуват от буйния огън. Ловците от древността са използвали точно огън, за да ги залавят и приготвят за храна... Но не вярвам, че мотото се отнася за тях. Не мисля, че през нощта са... особено бързи.

Рик се приближи към последния изход, водещ към непрогледна тъмнина. Повдигна свещта, за да освети очертанията на трите нощни пеперуди, издялани върху камъка.

— Мотото посочва нощните пеперуди. Движат се бързо само през нощта и се страхуват от буйните пламъци, защото огънят ги привлича... и ги изгаря.

В този момент Джулия ясно различи някаква фигура, изобразена върху гръбчето на една от пеперудите, която наподобяваше очертанията на череп.

— Но... ако това е правилната врата — отбеляза тя, — защо върху тази пеперуда е изобразен череп? Черепът символизира смърт...

Рик поклати глава.

— Не е череп. Това е петно върху окраската ѝ, което може да изглежда като череп, но е само оптическа илюзия.

— Във всеки случай Рик има право... — реши Джейсън, протягайки напред свещта си, за да се опита да различи нещо извън отвора. — Посланието казва, че от четири три посочва мотото: а тук нарисуваните пеперуди са три. Трябва да продължим по тази следа.

— Не е казано, че трябва да го направим сега... — каза Рик.

— Разбира се, че е казано — отвърна му Джейсън. — Не сме тук случайно. Тук сме, за да стигнем до края.

ГЛАВА 16

ТЪМНОТО СТЬЛБИЩЕ

След прага имаше стълбище. Джейсън наведе свещта си, за да може светлината ѝ да му помогне да различи по-добре стръмния низ от стъпала, които потъваха надолу.

— Това е правилният път! — възкликна той, сияещ от радост. — Има стълбище, което води надолу, както се казва в посланието! Хайде, какво чакате?

Джулия и Рик нерешително го последваха.

Стъпалата бяха издълбани в самата скала, както и стените, които ги обграждаха. Колкото повече слизаха, толкова повече започваха да усещат острия морски аромат, донасян от студеното въздушно течение. Солта покриваше всичко като влажна и искряща патина.

Джейсън слизаше пръв, беше с пет стъпала по-надолу от другите. Пламъкът от свещта му хвърляше променливи отблясъци върху грапавите скални стени.

Мракът постепенно ставаше все по-непрогледен, а светлинните в ръцете на трите деца изглеждаха все по-миниатюрни.

— Джейсън... — изхленчи Джулия, когато забеляза, че стълбището продължава, а течението става все по-настоятелно. — Защо не се върнем обратно?

Но Джейсън, дори и да я беше чул, не реагира.

Напротив, възкликна:

— Елате, елате да видите!

Джулия стисна ръката на Рик и продължи близо до него. След това стълбите свършиха. Таванът беше малко по-висок от тях и постепенно се снижаваше.

Няколко метра по-нататък Джейсън се беше навел и отместваше няколко камъка, които задръстваха мястото за преминаване. Между тях се процеждаха струи от леден въздух, който вихрено се издигаше нагоре по стълбите.

— Джейсън... — изхленчи Джулия.

Брат ѝ направи знак да замълчи и като отмести последния камък, повдигна пръста си нагоре, подканяйки ги да се заслушат.

Някъде отдалече и издълбоко чуваха шум, който не можеше да се сбърка: шума на морето.

— Пещерата... — прошепна Джейсън. — Вече е наблизно... Сякаш е тук отзад...

— А ако сме избрали грешната врата? — запита се Джулия.

Дори само идеята да продължат по този толкова тесен тунел в тъмното я караше да потръпва от страх.

Но Джейсън не ѝ даде възможност да каже друго. Наведе се и започна да лази на четири крака, като използваше свещта, за да може да освети прохода, който току-що беше освободил от камъните.

Без да му мисли много, той пропълзя през отвора.

Рик и Джулия го чува да се задъхва. Няколко секунди по-късно Джейсън възкликна:

— Готово! Хей, отново съм на крака, елате!

— Какво виждаш? — попита го Рик, като правеше знак на Джулия да тръгне първа.

— Коридорът на това място е по-висок и продължава както и преди! Бих казал, че после завива наляво... — отговори му Джейсън.

Джулия се наведе към пода. Скалата под пръстите ѝ беше студена и мокра. Затвори очи и се промъкна през отвора, в който преди малко беше изчезнал Джейсън. За пръв път брат ѝ беше удържал на думата си, защото тя лази само няколко метра и след това отново успя да се изправи на крака. Обърна се да погледне дупката, от която беше излязла, като се питаше какво ли е наложило проходът да остане така тесен. Ако те тримата не бяха толкова слабички, трудно щяха да изпълзят до долу.

Оттатък стеснението, обаче, нещата само частично изглеждаха по-добре. За момента Джулия вече не изпитваше ужасното усещане отпреди малко, че се задушаваше, защото тук беше по-студено. Обаче издигащото се нагоре въздушно течение заплашително люлееше пламъчетата на свещите.

Момичето повдигна залепналите от студената пот коси от очите и челото си и се опита да различи нещо в тъмнината. Не след дълго и

Рик излезе от прохода, пуфтейки и бутайки пред себе си *Речника на забравените езици*, с който не искаше да се раздели.

— Трябваше да се снабдим с електрически фенерчета... — отбеляза той, затуляйки пламъка на свещта с ръцете си.

Ликуващият Джейсън пое по коридора. Джулия вървеше след него, сложила ръка върху рамото му. Колоната завършваше с Рик.

Няколко метра преди стеснението, както им беше казал Джейсън, коридорът завиваше. Върху децата внезапно връхлетя остро въздушно течение, което угаси свещите им и ги остави на тъмно. Джулия изкрещя и силно придърпа Джейсън към себе си.

Мразовитият въздух изчезна, като изсъска между скалите, издигна се по стълбата и достигна кръглата стая, от която бяха тръгнали. Чу се някакъв далечен, глух и енергичен звук.

— О, не! — възкликна Рик, обръщайки се в тъмното.

— К... к-какво има, Рик? — повика го Джулия. — Джейсън? Джейсън... тук ли си?

— Тук съм! — възкликна пред нея брат й. — Какво става?

— Мисля, че... течението... затвори вратата! — каза Рик.

— Коя врата? — попита изплашено Джулия.

— Единствената врата, която можеше да се затвори — тази, през която влязохме. Не чу ли трясъка?

Нещо лепкаво се допря до ръката на Джулия и тя мигновено изкрещя.

— Аз съм! — каза Джейсън. — Да запазим спокойствие, става ли? Нищо не се е случило. Рик, трябва отново да запалим свещите...

Пипнешком в тъмното застанаха близо един до друг. Рик извади запалката и се опита да съживи фитилите, но веднага щом механизмът произведеше искри от кремъка, студеният въздух от коридора незабавно ги угасяваше.

— С това течение е невъзможно! — оплака се той след многобройни безуспешни опити.

Тримата се опитаха да направят щит с телата си, но от запалката отново излязоха само няколко бледи искрици. Трябваше да се примирят с прекъсващата й светлина и да се възползват от нея само когато е възможно.

— Да се върнем назад! — настоя Джулия, убедена най-после, че е лудост да продължават по това безкрайно подземно подобие на

галерия.

— Накъде назад? — отговори й Джейсън. — Не чу ли Рик? Вратата на Вила Арго се затвори!

— Достатъчно е да я отворим отново! Нали имаме ключове? Рик ги взе.

— Имаше ли ключалки отвън на вратата?

— Разбира се, че имаше... — отговори Джулия, но после се замисли, защото изобщо не беше сигурна, че и отвън имаше ключалки. — Някой от вас обърна ли внимание?

Възцари се дълго мълчание, прекъсвано само от фученето на вятъра и от глухия тътен на морето.

— Аз не.

— Нито пък аз.

— Рик?

Дори прецизният и внимателен Рик този път нямаше сигурен отговор.

— Изчакайте ме тук. Ще се върна назад, за да проверя.

— НЕ! — извика Джулия. — Всички оставаме тук!

— Къде тук? Коридорът не продължава ли напред?

Децата бавно започнаха да разузават обстановката, в която се намираха, възползвайки се от искрите на запалката.

— Получи се внезапно течение, когато завихме... като че ли с преместването на тези камъни се образува нещо като комин с Вила Арго, по който то премина и затръшна вратата...

— Не се получи, обаче, когато Джейсън премести камъните, а в момента, в който пристигнахме тук. Въздухът идва някъде отблизо... но откъде?

— О, не! — простена Джейсън, когато я зърна. — Дори не можем да продължим напред, приятели...

— Какво означава това, че не можем... да продължим напред? — попита го Джулия.

— Че подземната галерия свършва в бездната — отбеляза Джейсън. — Тук има нещо подобно на кладенец, от който излиза и мразовитият въздух.

На няколко крачки пред тях, подът на подземната галерия изведнъж изчезваше и там където трябваше да има солидна скала, зееше само една черна пропаст.

— Възможно ли е това да е... капан? — попита Джулия.

— В какъв смисъл?

— Течението, което гаси свещите и ни затвори тук вътре... така в тъмното щяхме да пропаднем в бездната. От четири две ще вървят към смъртта...

— Аз и ти, Джулия... — каза Джейсън. — Ако не беше извикала и не ме беше дръпнала силно към себе си, щях да падна в пропастта. Малко... много малко оставаше.

Рик клатеше глава:

— Трябва да има някакво логическо обяснение. Някакво логическо обяснение. Струята въздух не идваше отдолу. Беше... изсмукана. Отгоре.

— Прозорецът! — възкликна тогава Джейсън. — Може би отново се е отворил прозорецът на върха на стълбите...

Рик кимна в знак на съгласие.

— Да. Да, прозорецът е направил течение с кръглата стая, със стълбите... ти отново отвори прохода... и сега... се намираме заклещени пред тази дупка!

— Трябваше да го залостим този прозорец! — намеси се Джулия. — И да си купим поне едно електрическо фенерче...

Джейсън беше погълнат от мислите си и когато заговори, всъщност го направи така, сякаш все още продължаваше да размишлява:

— Според вас... ако преодолеем тази дупка... дали ще можем отново да запалим свещите?

— И как ще я преодолеем? — попита Джулия. — Не знаем нито колко е дълбока, нито колко е широка... а нямаме и нищо, което да запалим, освен ако не драснем клечката на Речника на забравените глупости, естествено!

— Аз ви казах да си вземем въже... — възнегодува Рик.

Джулия реши, че е дошъл моментът да им се наложи.

— Единственото нещо, което можем да направим, е да се върнем назад. Като се изкачим горе, ще погледнем дали вратата може да се отваря и отвън. Ако не може, ще започнем да викаме, докато Нестор не дойде да ни отвори.

— А ако не ни чуе?

— Тогава ще проучим останалите два отвора в кръглата стая...

— В посланието е написано, че останалите два изхода водят към смъртта...

В подземния мрак истеричният смях на Джулия изскърца като тебешир върху черна дъска.

— А ти на това как му викаш, Рик? Намираме се на крачка от бездната, без светлина, принудени сме да се движим пипнешком и да докосваме ръцете си, за да сме сигурни, че все още всички до един сме тук...

Джулия протегна ръце, за да потвърди идеята си и... и там, където всъщност трябваше да срещне ръката на брат си, усети празно пространство.

— Джейсън? Къде си? — попита тя.

Той обаче беше изчезнал.

ГЛАВА 17

МАЛКИЯТ КАПИТАН

В действителност Джейсън се намираше на няколко крачки от сестра си, но сякаш беше на хиляди светлинни години разстояние от нея. Чуваше отдалече разговора между Джулия и Рик и не можеше да се съгласи с тях. Той беше сигурен, че е поел по правилния път. Не се усъмни в това нито когато пропълзя през теснината, нито сега, когато подът свърши.

Джейсън достигна до ръба на пропастта, като влачеше краката си по земята. Върхът на обувките му надвисна над празнината и от това усещане получи световъртеж. Студеният въздух, който нахлуваше от ниското, се плъзгаше по кожата му като ухаеща на море ледена милувка.

Бездна... Джейсън си помисли за тази страшна дума, която означаваше мрачна и гигантска пропаст без дъно. Едно безкрайно пропадане.

В действителност не беше сигурен, че наистина е така, защото бяха загубили единствената си светлина, още преди да забележат какво има пред тях.

Само ако не се беше получило това въздушно течение, само ако разполагаха със светлина, различна от тази на свещите... Някаква различна светлина, но те може би я имаха. Джейсън стисна с ръка дървената кутия, която носеше в джоба си. Тя беше пълна с топчици земя-светлина.

В мрака на пещерата използвай земя-светлина, за да осветиш флотата...

Извади бавно кутията от панталоните си и я отвори. Няколко глинени топчици се изтърколиха в ръката му, а после в бездната.

Една, две, три...

Топчетата отскочиха в нещо, натрошиха се и техните парчета продължиха да падат.

Пропаднаха.

Джейсън чу гласа на Джулия, която беше зад него и го викаше, но на практика се вслушваше само в шума на топчетата.

Те отскачаха в нещо. Отскачаха.

Джейсън хвърли още едно пред себе си.

Миг в нищото, чук, чук, чук... и после тишина.

Това не можеше да е пропаст. Пръстените топчета отскачаха в отсрещната стена, а тя не изглеждаше толкова отдалечена от мястото, на което се намираше той.

Хвърли ги малко по-надалече.

Миг в нищото, чук, чук, чук... и после тишина.

За трети път ги подхвърли още по-надалече.

Чук.

Глиненото топче беше спряло, без да падне. Беше спряло на отсрещната страна.

Следователно нямаше бездна, а само някаква дупка. Дупка, която разделяше на две коридора и не можеше да е по-широка от... колко? Метър?

Може би дори по-малко.

За секунда на Джейсън му се стори, че вижда миниатюрна светлинна, някаква слаба точица, която просветва от мястото, където беше подхвърлил глиненото топче.

Светлинен сигнал, който за миг просветна и угасна.

„Как е възможно?“ — запита се той.

— Джейсън! Джейсън! — викаше Джулия зад него.

На светлинни години зад него.

Той издиша всичкия въздух от себе си и останал без дъх, пусна кутията с глинените топчета.

И скочи.

Скочи в празнината, в нищото, в мистерията. Един порив.

Тялото му се извиси в тъмнината на коридора, докато под него стотици топчета земя-светлина пропадаха надолу, погълнати от мрака.

Джейсън скочи, защото беше сигурен, че това е правилното нещо, което трябва да направи, тъй като проходът, по който бяха тръгнали, беше единственият водещ към ниското и щеше да ги отведе там долу. Скочи, защото понякога, както се казва, просто трябва да се

намери кураж, за да се скочи и толкова. Без никаква друга сигурност освен сигурността, че постъпваш правилно.

Скочи, защото не му липсваше кураж, решителност и известна доза лудост.

Никой не избира дали да бъде герой. Той или е такъв, или не е.

И така, Джейсън завърши своя скок по най-неочаквания начин.

Върху един солиден камък.

Беше достигнал отсрещната страна.

И накрая, сякаш бяха минали сто години оттогава, си пое въздух.

Рик и Джулия бяха усетили слабите удари на пръстените топчета, които падаха в празнината, но в тъмното не успяваха да разберат какво се случва.

За тях беше изненада изведнъж да чуят смеха на Джейсън.

— Хей! Малка е... малка! — възкликна. — Това е най-малката бездна, която изобщо някога е съществувала!

— Джейсън?

— Аз я прескочих! Направо... фасулска работа! Не е широка и метър дори! Достатъчно е да стигнете до ръба ѝ и... да протегнете крак! Рик? Джулия? Чухте ли ме?

— Какво искаш да кажеш с това, че си скочил? — изпищя Джулия.

— Преди да го направя, използвах пръстените топчета от кутията. Хвърлих ги в дупката, за да чуя дали отскачат и... усетих, че те рикошират даже доста. Тогава предположих, че диаметърът на дупката трябва да е малък. И така...

— Ти нямаш никаква съвест!

Джейсън не ѝ отговори. Никак не му беше лесно да ѝ обясни чувството на отчуждение, което изпита миг преди скока. Нито пък мотива, заради който пусна кутията с глинените топчета в празнината.

— Направих го и толкова. Извинявайте.

— Извинявайте?! Аз... аз... Веднага щом се върне мама, аз...

Рик се опита да успокои Джулия, а след това се приближи до ръба на отвора и попита Джейсън дали и от другата страна се усеща същото течение като на мястото, на което те се намират.

— Не. Струва ми се, че е по-слабо — отговори му Джейсън.

— Идеално.

После много предпазливо Рик скочи при Джейсън и след няколко опита успя отново да запали свещите. Светлината им беше достатъчна, за да могат пак да видят лицата си: Джейсън и Рик от едната страна, а Джулия от другата.

— Гледайте! — възкликна Джейсън, посочвайки в краката им.

В действителност „бездната“ се оказа малко по-широка от шахта, а в скалата все още се забелязваха остатъците от някакви стари ръждясали панти.

— Тук някога, изглежда, е имало капак... решетка... — каза Рик.

Джейсън протегна ръка на Джулия, но тя пренебрегна помощта му и прескочи дупката, без да гледа надолу.

— Тогава да тръгваме — каза тя, като поиска свещ и за себе си и пое пред другите. — Хайде, да продължаваме напред.

Повървяха мълчаливо няколко минути, когато изведнъж коридорът свърши.

— Отново стоп! — избухна раздразнено Джулия.

Джейсън и Рик я настигнаха в една издълбана в рифа гола стая, която очевидно нямаше други изходи. Подът на пещерата се състоеше от квадратни камъни, подобни на онези в кръглата стая, от която бяха тръгнали, само че много по-малки. През тавана ѝ преминаваха каменни ребра, съпоставими с тези по сводовете на готическите катедрали.

— Бих казала, че тук всичко свършва... — каза Джулия, като се оглеждаше наоколо.

Както вече бяха свикнали да правят, тримата започнаха да претърсват стените, пода и тавана на помещението, осветявайки всяко ъгълче със свещите си. Напредваха внимателно, като се стараеха да не пропуснат нито един дребен детайл, защото който и да беше построил тази стая, можеше да го е направил, за да ги постави за пореден път пред изпитание.

— Ааа, не! — не можа да се въздържа Джулия след първото безплодно разузнаване на помещението. — Аз вече назад не се връщам!

Тя застана в средата на стаята и я огледа още по-добре.

— Няма никакъв изход... — измърмори Рик, опипвайки леко наклонените стени.

Издълбани направо в скалата, те се допираха до каменните ребра на тавана и наподобяваха обшивката на килова лодка. Колкото повече мислеше за тази прилика, толкова повече Рик имаше усещането, че се намират под обърнатия корпус на някой плавателен съд. Спомни си за дните на плажа, когато ходеше да се крие под лодките, измъкнати на сушата, за да съхнат.

— Струва ми се, че се намираме във вътрешността на някаква обърната лодка — каза той и показа на двамата близнаци „кила“, тоест формата на тавана и дъгообразните стени на стаята.

— А как се излиза от обърната лодка? — попита го Джейсън.

— По два начина... — усмихна се Рик — или тичешком, когато собственикът те забележи, или... повдигаш борда и се приплъзваш отдолу...

Момчетата се приближиха до краищата на стаята, опипвайки сантиметър по сантиметър точките на пресичане между пода и стените.

— Камък... камък... камък...

Джулия, която се намираше в средата на помещението, повдигна свещта си.

— Един... два... три... четири... — започна тя да брои.

Джейсън и Рик приключиха обиколката разочаровани.

— Тук наоколо има само солидни и непробиваеми камъни.

КЛАК! — издаде звук някаква тежест, раздвижвайки се върху камъка.

Джейсън и Рик се обърнаха, за да погледнат Джулия, която се беше свила в средата на пода.

А в краката ѝ нещо отново каза КЛАК!

А после отново ТУП-ТУП-ТУП-КЛАК!

— Мисля, че намерих нещо... — каза доста удовлетворено тя.

ГЛАВА 18

ОТГОРЕ

Нестор се приближи до прозореца в куличката и с рязко движение го затвори.

— Рано или късно ще трябва да те поправа... — промърмори, оглеждайки се наоколо.

Веднага щом го затвори, идващото откъм стълбите ледено течение внезапно спря.

Нестор хвърли продължителен поглед на подредената до масата флота от корабни модели и с удоволствие забеляза, че дневникът под „Окото на Нефертити“ беше изчезнал.

Усмихна се, после излезе от стаята, затваряйки огледалната врата.

В тъмнината на къщата видя отражението на човек, чиито черти тънеха в сянка. Възцари се продължителна тишина.

— Децата са слезли... — прошепна Нестор.

От другата страна на прозореца бурята избоботи.

— На това се надявах — каза мъжът.

Той наистина се беше надявал, но и отдавна беше разбрал, че винаги има голяма разлика между това да се надяваш и това да успееш.

— Вратата се затвори...

— Разумно ли е всичко това?

Нестор се огледа наоколо, защото се почувства неловко, и се отдалечи.

Като издържа на изкушението да не побегне надолу по стълбите, погледна право пред себе си и каза:

— Оказаха се много способни. Способни, а също и късметлии може би, но най-вече способни. Заслужиха си възможността да опитат.

— Не получиха никакви разяснения, никакъв съвет. Може да са пострадали. Може да си навредят. Може да не успеят да слязат. Или може да успеят и... да стигнат до вратата. И тогава?

— Тогава... не знам.

— Ще я отворят и това ще се окаже фатално за тях.

— А може би не. Те са кадърни деца. Аз им внуших... — поправи се Нестор. — Внуших на Джейсън каква посока да следва.

Отново се възцари дълго мълчание.

— Възможно ли е единайсетгодишно момче да се остави да бъде водено от... едно просто внушение?

— Може би да. Избрах ги внимателно.

След миг колебание човекът поклати глава.

— Реално погледнато, бяха избрани съвсем случайно.

Нестор не отговори. Слезе бързо по стълбите. Влезе в каменната стая и погледна преместения гардероб. След това погледна плътно прилепналата затворена врата.

Децата бяха взели със себе си четирите ключа, а на пода се търкаляха само няколко измачкани листа.

Нестор направи мъчителна гримаса, след това отиде до входната веранда на къщата, прекара нежно ръката си върху постаментата на статуята на рибарката и вдигна от земята своя дъждобран.

Отвори широко вратата под дъжда.

Думите, които чу преди малко, все още звучаха в главата му. Знаеше много добре, че децата бяха избрани случайно, но нямаше много други възможности. Или те, или госпожица Нютон.

— Случайността понякога е най-доброто решение — промърмори старият градинар, излизайки от Вила Арго.

ГЛАВА 19

ОТДОЛУ

Точно в средата на пода имаше четири големи камъка, разположени един до друг. Джулия беше открила, че при леко натискане всеки един от тях можеше да се завърти на деветдесет градуса и да издаде шум на вкаран в действие механизъм.

— Сигурна съм, че решението се намира в тези четири камъка — каза с усмивка Джулия. — Чувате ли какъв звук издават, когато ги завъртя?

КЛАК! КЛАК!

— Мисля, че имаш право — каза ѝ Рик. — Но по какъв начин да ги завъртим? И после какво да правим?

— Абсурдно е... има безброй възможности! — почти изхленчи Джейсън.

Джулия упорито започна да върти четирите камъка.

— Наясно ли си какво правиш, Джулия? — попита я брат ѝ.

— Ни най-малко — отговори му тя, без да спира да движи камъните. — Но нямам никакво намерение да си блъскам главата часове наред как трябва да се завъртят тези четири предмета за...

Внезапно в стаята се чу нещо като подземен грохот.

— Джулия, внимавай! — възкликна Джейсън.

Момичето изчака грохотът да утихне и пак започна да натиска и да тегли четирите камъка в средата на пода.

— Един от четирите води надолу, нали така? — каза си на висок глас. — Тогава давайте! Въртете се, камъни!

Джейсън наблюдаваше сестра си леко смутен.

— Казваш, че един от тези камъни ще ни отведе надолу?

КЛАК! КЛАК! КЛАК!

— Разбира се... — отговори му Джулия.

Подът на стаята започна да вибрира и се чу металически шум, като от някаква тежест, която започваше да се движи върху старинни зъбчати колела.

— Точно така! — каза Джулия, изправяйки се на крака.

Последният камък отдясно изведнъж се отвори с рязко движение.

— Ама разбира се! Отвор с капак... — промърмори Джейсън, поглеждайки сестра си, искрено възхитен.

— Но как, по дяволите, успя? — попита я обаче Рик, искрено ужасен.

Свещите бяха започнали да се топят отчайващо и за да не рискуват пак да останат на тъмно, децата решиха само една от тях да остане да гори. Джейсън я държеше в ръката си и заедно с Джулия и Рик успяха да хвърлят бегъл поглед в дупката с капака, която се беше отворила под четвъртия камък.

— Какво има в нея? Стълба?

Рик се наведе да опипа в мрака, докато Джейсън му светеше с почти догарялата свещ.

— Не. Изгладено е като... даже бих казал... че е пързалка! — възкликна момчето, смътно обезпокоено.

Тримата седнаха на пода, изпълнени с колебание какво да правят. Светлината ставаше все по-мъждива и с нарастването на тъмнината се увеличаваше и притеснението им. Гледаха в пода отвора с пързалката, който беше достатъчно голям, за да може всеки един от тримата да се пъкне вътре в него и да открие накъде води. Но... никой от тях нямаше намерение да се спусне в тъмното към... какво ли?

— Ех, ако си бяхме взели въже... — оплака се за пореден път Рик.

— Джейсън, осени ме идея! — досегна почти пипнешком речника Джулия и го измери с поглед. — Елате да чуете! — каза им тя, а после се надвеси над дупката с капака и го пусна по пързалката.

Речникът незабавно изчезна в мрака.

Рик я погледна смутено.

Тя обаче наостри слух и се заслуша. Чуваше го как се хлъзга и хлъзга, и хлъзга... до момента, в който не чу нищо повече.

— Какво си мислеше, че ще постигнеш с това, освен да загубиш завинаги единственото полезно нещо, което все още притежавахме? — порица я Рик.

Джулия се почеса замислено по главата.

— Не знам, мислех си, че ще чуя... нещо. Например дали ще падне във вода.

— И ако паднеше *във вода*? — извиси се ядосано чак до финалния въпросителен знак гласът на Рик.

— Така де... щяхме да сме наясно, че пързалката свършва във вода.

— И щяхме да се окажем с негоден за употреба речник, който... който... — показва отвора на пързалката Рик, а после повдигна нервно рамене.

— Вече е свършено — каза Джейсън.

— Да, свършено е! — натърти Рик. — Ама... вие двамата от коя точно точка на планетата Земя идвате? Ти, ако се окажеш в тъмното с някоя дупка в пода, пробваш да я прескочиш. Докато сестра ти, веднага щом открие някой таен проход, хвърля в него речника, за да проследи какъв ще е ефектът от това... Ама как, по дяволите, ви идват всички тези неща наум? Баща ми винаги казваше да не се доверявам на онези от града, ама... сам съм си виновен! Толкова сте бързи при зачеването на вашите абсурдни идеи, че дори нямам време да ви кажа „Не! Почакайте!“ или нещо подобно!

След това се отдалечи, продължавайки да мърмори.

Джейсън и Джулия си размениха продължителен съучастнически поглед.

— Мисля, че ти го ядоса... — прошепна Джейсън на сестра си.

— Ха-ха — отбеляза тя с пресилена усмивка.

В действителност, въпреки че ѝ беше неприятно да си признае, знаеше, че правото беше на страната на Рик. Джулия прекара деня в упреци към брат си, но, изглежда, сега тя направи най-голямата глупост. Особено след като успя сама да отвори дупката в пода.

— Остави на мен... — каза Джейсън, запътвайки се да поговори с момчето от Килмор Коув, което си мърмореше нещо встрани от тях.

Под светлината на единствената запалена свещ сянката на двамата се отразяваше върху стените на стаята и изглеждаше като сянка на двама гиганти.

Джулия погледна пързалката под себе си, а след това Рик, който в това време отблъскваше от раменете си ръцете на Джейсън.

Постави и двата си крака в дупката. Подметките на обувките ѝ докоснаха излъскания камък на пързалката.

— Речникът успя... — прошепна тя, за да се самоокуражи. — Ще успея и аз.

После се отблъсна лекичко и потъна до половината в отвора на пода.

— Момчета! — възкликна тя, миг преди да полети надолу. — Елате да чуете!

Джейсън и Рик се обърнаха.

— Джулия, не! — извика Джейсън.

Рик остана като вкаменен.

Джулия му се усмихна, усмихна се точно на него, като че ли искаше да му каже: „Извинявай, Рик, сгреших, но сега всичко ще оправя“.

И се хлъзна надолу.

Джейсън и Рик се приближиха към дупката със зяпнали уста.

— АААААААААА-ООООО! — викаше Джулия някъде отдолу, а после: — ЙЕЕЕ-ААААА! — и миг след това: — ААААААА-ОООООООО-УУУУУУУААААААА!

Миг след това нищо.

— Джулия! — извика Джейсън, когато крясъците на сестра му прекъснаха. — ДЖУЛИЯ! ДЖУЛИЯААА!

Имаше нещо сюрреалистично в това да вика името на сестра си в някаква дупка на пода.

Рик го отдалечи от отвора, внушавайки му, че ако не млъкне поне за момент, няма никога да чуе евентуалния отговор на сестра си.

И ето, веднага щом Джейсън спря да крещи, много отдалече прозвуча гласът на Джулия, която им казваше:

— Невероятно е! Фантастично е! Момчета! Невероятно е! Не е възможно! Не е...

— Бих казал, че тя е добре — отбеляза Рик.

— И че пързалката не свършва във вода... — засмя се Джейсън.

След това твърде нетърпеливи, за да кажат друго, те също се спуснаха през отвора.

Пързалката потъваше в тъмнината. Докато падаше, опрял гръб в нея, Джейсън имаше чувството, че прекосява широки пространства и други много по-тесни, като например гнезда на насекоми. Спускаше се с лудешка бързина, като от време на време гърбът му отскачаше по грапавините на скалата, но тя беше толкова влажна и лепкава, че пързаянето му протичаше почти без никакво триене.

След няколко ужасяващи секунди момчето започна да изпитва някакво опияняващо усещане и последва примера на сестра си отпреди малко:

— ЙЕЕЕЕЕЕЕ! — извика на първия завой, а: — УУУУХААААА-АА! — на втория.

Зад себе си или над себе си чуваше гласа на Рик.

Колкото по-надолу се спускаше, толкова по-полегат ставаше наклонът на пързалката, но въпреки това Джейсън продължаваше да лети като ракета. Накрая тупна на един пясъчен плаж, приземявайки се горе-долу меко.

Претърколи се, ококори очи и чак сега си даде сметка, че през цялото време ги е държал затворени.

Първото нещо, което зърна до себе си, беше *Речникът на забравените езици*.

След това забеляза пещерата и сестра си.

Джулия стоеше изправена на няколко крачки от него и очаровано се оглеждаше наоколо.

Бавни морски вълни облизваха пясъка на затворен между гигантските каменни стени плаж, а над тях танцуваха стотици миниатюрни искрящи светлинни. Други започнаха да се запалват една по една покрай вътрешните стени на пещерата.

Джейсън се изправи на крака.

— Земята светлина... — промърмори той невярващо, докато наблюдаваше тези точки от танцуваща светлина.

— Не... — каза застаналата пред него Джулия, която държеше в ръката си едно глинено топче и деликатно започна да го разчупва. Във вътрешността ѝ се видя трептящото телце на някакво насекомо. — Обикновени светулки, Джейсън.

— Светулки... — прошепна момчето.

— Оооооооох! — възкликна един глас зад гърба му.

Върху Джейсън се стовари втората, летяща с лудешка бързина ракета и той се озова с лице в пясъка.

Беше пристигнал и Рик.

ГЛАВА 20

ПЕЩЕРАТА

Джейсън, Джулия и Рик се спряха в началото на плажа, виждайки най-накрая пещерата, която ги заобикаляше. Навсякъде около тях кръжаха като блестящи точки стотици светулки, които току-що се бяха събудили и започваха да светят. Светулките разпръскваха в пещерата нежното си сияние, подобно на светлината, която предхожда изгрева през летните дни, но таванът си оставаше тъмен и далечен. Стените потъваха в морето. Морската вода се събираше в ръкав, който леко се поклащаше от подводните течения и подбужданите от време на време от тях малки вълнички целуваха брега. Силният грохот на вълните обаче идваше отвън, оттатък стените на пещерата, където бурното открито море се разбиваше в скалите.

Плажът, на който се намираха трите деца, стигаше да приюти десетина човека и се разпростираше чак до един миниатюрен дървен кей, на който беше завързан един кораб.

Джейсън, Джулия и Рик му се любуваха в плен на обзелото ги вълнение. Чувстваха се едновременно очаровани и уплашени.

Пред тях стоеше плавателен съд с масивен корпус, висока кърма и горд издължен нос. От двете му страни се виждаха дълги редици изправени гребла, които сякаш бяха застанали мирно. Грациозният му кил се повдигаше и спускаше, следвайки прибоя на морето, а една верига, която от кърмата се губеше във водата, леко подрънкваше.

— Никога не съм виждал подобно нещо... — прошепна Рик след дългото им мълчание, което му се стори безкрайно. В очите му се четеше удивление пред вида на този плавателен съд.

— Дали е на стария Юлисес Мур? — осмели се да попита Джулия.

— Можеш да се обзаложиш, сестричке.

— На мен ми изглежда като викингски кораб — каза Рик.

— Не виждам обаче никакъв изход — промърмори Джейсън, проследявайки блестящия полет на насекомите.

По всичко личеше, че от пещерата няма излаз за навън. Каменните ѝ стени заграждаха кораба и обширния ръкав от морска вода като гигантски покрит басейн. Всеки път, когато от тавана ѝ се просмукуваха дъждовни капки, при падането си образуваха във водата миниатюрни концентрични кръгове.

— Питам се как ли е влязъл тук викингски кораб... Къде се намираме, според вас? В пещерата на античните друиди?

Никой не му отговори.

— Мисля... мисля, че корабът е бил построен направо тук вътре... — предположи след малко Рик. — Може би са го конструирали същите хора, които са направили и прохода.

Решението на Рик, както винаги, изглеждаше най-разумното.

— Колко ли е голяма?

— Поне двайсет метра — отговори бързо Рик.

— Имам предвид пещерата.

Момчето от Килмор Коув повдигна рамене. Тази пещера беше огромна и беше съвсем възможно да се простира под целия риф на Салтън Клиф.

— На какво място сме попаднали, Джейсън? — измърмори Джулия след още един дълъг момент мълчание.

— Така на пръв поглед бих казал... че се намираме в частния басейн на Вила Арго! — отговори брат ѝ. — Може да е доста сложничко да се стигне до него, но... определено е изискан: естествено осветление от светулки, викингско корабче за разходки, частен плаж... Разбира се, малко на сянка, но...

Джулия поклати глава.

— Изглежда, че това място не се използва от дълго време...

— И защо?

— Видя ли в какво състояние е проходът? Камъни за преместване, дупка в коридора... а пък и не виждаш ли всичките тези светулки?

— И какво от това?

— Ами, това!... Възможно ли е, според теб, никой в Килмор Коув да не е видял, че през някои от тези процепи се процежда малко светлина? И изобщо да не забележи, че през нощта рифът се осветява?

— Понякога го забелязваха — намеси се Рик, като ги погледна. — Само че със сигурност не са си представяли... точно това.

— Извинявай, но тогава какво са си представяли?

— Ами, например че е отражението на светлината от къщите или от фара върху белите скали на рифа. Или нещо още по-заплашително, като, например, светлините на Салтън Клиф. Отражения, сенки, места, които се появяват и изчезват. Всеки морски град е богат на такива истории, така както във всеки моряшки разказ се говори за загадъчни светлини над и под морето.

— Обзалагам се, че баща ти...

Рик рязко го прекъсна:

— Факт е... че татко никога не ми е говорил за кораб като този. Следователно, мисля си, че корабът никога не е излизал оттук. Иначе все някой щеше да го види. И щеше да се появи някаква легенда за него. Истинската мистерия на това място е този кораб... а не светлините.

Децата се качиха на кея. Старите греди под краката им заскърцаха заплашително, а корабчето с изящни очертания се поклащаше от дясната им страна.

Джейсън разгледа празните държачи за веслата по борда му и вдигнатите нагоре весла, изправени на крак, като парад на дървени войничета. Джулия нито за миг не отдели погледа си от гротмачтата, дълга колкото четири гребла и солидна като столетно дърво. Поклащайки се заедно с кораба, изглеждаше като огромен черен показалец, насочен към висините.

Рик се доближи до носа, който наподобяваше величествена запетая от резбовано дърво.

— Не ви ли се струва, че е съвършен? — каза той, като помилва дървото. Почувства го топло и вдъхващо доверие. И тъй като двамата близнаци не обелиха нито дума, продължи: — Искам да ви кажа, че ако трябва да нарисувам един съвършен кораб, бих го направил точно като този. Със същата форма, с централна мачта и весла, като античните кораби...

— Има ли някакво име това корабче? — попита го Джейсън.

— Това е нещото, което и аз се опитвам да узная...

Върху кила беше написано:

ΜΕΤΙΣ

— Мети... е — прочете Рик.

— Как?

— Метие. Този кораб се казва Метие. Това име наистина е грозно — изкоментира Джейсън.

— Последната буква не е точно „Е“ — отбеляза Рик. — Може би не е написано на нашия език...

— Сигурно! Някога да си чувал думата „Метие“?

— Винаги можем да отворим нашия верен речник и да проверим — каза Джулия. — Той е в безукорен вид въпреки пързаянето... — казвайки това, тя направи гримаса, адресирана изцяло към Рик.

— Да се качим ли на борда му? — попита обаче Джейсън.

Страната на кораба беше не по-висока от метър, а върху нея се търкаляше една дъска, която можеха да използват за мостче.

Погледът на Джейсън се озари.

Рик взе дъската и с помощта на близнаците я подпря на кораба. След това нарочно направи възможно най-смешния реверанс, с който направи път на Джейсън да се качи пръв.

— Капитан Джейсън, след вас...

Джейсън сложи ръка на рамото му и отвърна със същия престорен тон:

— Благодаря, капитан Рик...

После се обърна към сестра си, която междувременно се беше върнала, за да вземе речника, и добави:

— Капитан Джулия, чакам ви на борда на нашия нов кораб!

След това направи две бързи стъпки по мостчето и скочи на борда.

Плавателният съд беше изработен изцяло от дърво. Имаше само една палуба, под която в търбуха му се криеше един-единствен трюм. От двете страни на корпуса се нижеха десет дървени пейки и всяка от тях беше в съответствие с изправените весла, а те бяха привързани към своите държачи.

— По този начин няма риск някое от тях да се изгуби в морето... — обясни им Рик.

— Добре казано, капитан Рик — каза му Джейсън, който вървеше до него.

— Метис! — възкликна Джулия, прелиствайки страниците на *Речника на забравените езици*. — Този кораб се казва Метис. Името му е написано на старогръцки.

— Аха, ето... — измърмори Джейсън. — Е, Метис е много по-добре от Метие.

— Означаваш ли нещо? — попита я Рик.

— Тъж... да. Метис означава мъдрост. Това е името на първата жена на Зевс, дъщеря на Океан и Тетида. Тя била умна и способна... каквито са всички жени!

Джулия затвори речника.

След това се надвеси, за да погледне в трюма, но остана разочарована:

— Празен е! Тук вътре няма нищо...

Дълбоко в сърцето си тя все още таеше идеята да намерят голямо съкровище, струпано на някое потайно място в рифа.

Корабът обаче се оказа само една празна черупка.

Гротмачтата, която се извисяваше в средата на палубата, нямаше платна, а само няколко яки въжета, покрити със сол. Започваха от върха ѝ и се свързваха с носа, кърмата и двете страни на кораба.

— Никакви платна... — промърмори Рик. — Този кораб никога не е излизал в морето... Или от доста време не е излизал. Корпусът му обаче ми изглежда здрав, е, има налепи по него, но е здрав. Струва ми се, че не забелязах тередини или...

— Тере... какво?

— Тередини, това са корабни червеи, които се хранят с дърво. Правят си дупка, издълбавайки я в обшивката на кораба, и лека-полека го разрушават.

Джейсън издаде напред горната си устна, като че ли искаше да каже: „Олеле!“.

Двамата малки капитани стигнаха почти до кърмата. Там, от двете страни на корпуса, бяха изправени две весла, по-широки и плоски от другите, чиито гнезда се намираха непосредствено под парапета на двете страни на кораба.

— Тези са управляващите — каза Рик. — Спускат се от двете страни на кораба и се маневрират с това...

Показа на Джейсън, че всяко кормилно весло беше снабдено с едно напречно дърво, което му придаваше формата на обърната буква

„Г“. Благодарение на тази ръкохватка, можеше удобно да се маневрира с тях в изправено положение в средата на палубата.

— А това какво е? — попита Джейсън приятеля си, посочвайки му малката дървена къщичка, която се намираше на кърмата, точно зад двете кормилни весла.

— Това е кабината на капитана... — промърмори Рик, приближавайки се към входа ѝ.

Над прага имаше стара ютена завеса, износена от влагата и годините. Рик потръпна и я отмести, поглеждайки вътре. Трябваше да използва запалката си, за да може поне малко да я освети.

Капитанската кабина беше напълно гола. Малкото, което беше останало от остарялото ѝ обзавеждане, висеше на парцали от тавана и стените, придавайки на помещението упадъчен вид.

От едната му страна, върху пода, беше разположено простичко легло, наместено между два стари сандъка. На противоположната страна се виждаше прикрепена с болтове към стената дъска, която служеше за маса, а върху нея свещник с три гнезда и три догорели свещи в тях.

До свещника имаше затворена книга.

Рик се приближи до масата, запали остатъците от свещите и с трепереца ръка докосна книгата.

— Може да е бордовият дневник на последния капитан... — прошепна Джулия зад тях.

Рик повдигна корицата от черна кожа и го запрелиства.

Навън в откритото море една гигантска мълния освети хоризонта.

ГЛАВА 21

ПОСЛЕДНИЯТ ДНЕВНИК

На първата страница ръка с елегантен почерк беше написала:

17 септември тази година

Вероятно това ще бъде последното пътуване на Метис, нашата мъдра пътешественичка. След като изпълни всичките ни желания и ни отведе навсякъде където поискахме, няма повече за какво да вдига котва. Ръцете, които управляваха кормилните гребла, не са в състояние вече да го правят. Моите са станали твърде стари и чупливи, а тези на човека, който ме придружаваше, в действителност вече ги няма. Най-накрая времето сложи край на нашето приключение. Сега, когато котвата е неподвижна на дъното на това тайно море, ми остават само спомените за видяното и преживяното и за земите, които прекосихме и опознахме. Остават ми и мечтите за пристанищата, които все още не съм посетил. В края на краищата, мечтите и спомените са направени от едно и също тесто, което трябва да се пече на бавен огън, за да се превърне в ароматен хляб, годен да ни храни по време на старостта.

Вече съм стар. Остаря и нашият кораб, въпреки че е способен да разбие всяка бариера на времето, следвайки текущите желания на своите капитани. Сега обаче, скъпа моя, вече се спри!

Ти, която си издълбана от дървото на свещен дъб, моля те, остави веслата си да си починат!

Нямаш вече капитани! Няма я вече и Госпожата на крадците, срещу която да плуваш в буреносния вятър.

Нека нощта ти да е лека, обична Метис, защото на нея те оставям.

Рик прекара пръст по мастилото, прелисти страницата и видя, че останалата част от дневника е празна.

— Какво ще кажете? — попита ги той.

— Аз го разпознах... — каза Джейсън.

Извади дневника, който беше взел от стаята в куличката, и го сложи до този. Отвори го на произволна страница и сравни почерците. И двата бяха написани от една и съща ръка.

— ... това е последният дневник на стария Юлисес... неговото послание на сбогуване.

— Говори за приключения, за пътешествия и за далечни пристанища... — каза Джулия. — Трябва да е направил велики неща с този кораб Метис.

— Или поне си ги е представял... — коригира я Рик. — Не вярвам, че с него е могъл да плава в открито море.

Джейсън прелисти египетския дневник, мърморейки:

— Въпреки че и тук говори за Египет, все едно е бил там...

— Не и с този кораб с весла! — възкликна Рик. — Няма мотор, парна машина или дори някакво съоръжение, за да може да се движи с платна!

— Но може да се движи с весла!

— А ти представяш ли си някой да наеме два̀сет души, готови да гребат от Англия до Египет? Защото аз не. Да не говорим, че дори и да ги е намерил, щяхме да сме чули да се говори за това по всички телевизии!

Рик беше много натъжен. Докато четеше редовете на този последен дневник, не можеше да не мисли как баща му не успя да остарее, пътешествайки из морето. Беше лишен от възможността да подхранва своите спомени и мечти. Или дори да каже сбогом на своята лодка. Един ден морето ги беше погълнало, него и лодката му, и беше решило да не ги върне повече.

Но тъй като за него това бяха трудни за изричане думи, той се задоволи само да се извини на Джейсън и да продължи нервно да обикаля из кабината.

— Какво ще правим? — попита Джулия в даден момент.

— Тръгваме си — каза Рик.

Излезе на палубата, но красотата на рояка светулки, която се разкри пред него, му въздейства и той се успокои.

— Рик?

Джейсън и Джулия го наблюдаваха от прага на капитанската кабина.

Рик се усмихна. След това се озърна наоколо и отбеляза:

— Накъде трябва да тръгнем, според вас, за да излезем от тази пещера?

От палубата имаха по-добра видимост към вътрешността на пещерата. Плажът, на който беше акостирали корабът, не разкриваше никакъв друг видим изход освен пързалката. Водата на вътрешното море заемаше цялата останала част от кухнята, с изключение на другото миниатюрно плажче, което се намирало на срещната страна на пещерата. Този втори плаж беше напълно сходен с онзи, от който бяха дошли: с малък дървен кей, имитация на първия, върху който се бяха качили. Вместо пързалка обаче, на него смътно се забелязваше тясна стълба с черни стъпала, водещи към врата с надвиснал над нея масивен каменен архитрав, напълно сходен с онези, които вече бяха видели в кръглата зала.

— Инстинктът ми подсказва, че трябва да достигнем онази стълба и да преминем през вратата — предположи Джулия.

— Само че как да го направим?

Колкото и да се взираха, не изглеждаше да има някакъв път за свързка между двата плажа.

Освен, естествено, по море.

Рик се надвеси над парапета на кораба и погледна студената и гъста като петрол вода. Прецени разстоянието до другия плаж, след това поклати глава.

— Голямо плуване е дотам... — каза. — Надявам се да няма подводни течения и водовъртежи.

— Искаш да стигнеш до другия плаж с плуване? — попита го ужасено Джейсън.

— Някаква друга брилянтна идея ли имаш?

— Да потърсим пътека покрай стените на пещерата... Надявам се да има!

Джулия започна да се разхожда замислено по палубата.

— Можем да използваме кораба — каза тя след малко. — Мислите ли, че ще е трудно?

— Какво? — избухна Рик. — Не само ще е трудно! Знаеш ли какво се иска, за да задвижиш този кораб? А и кой ще застане на веслата? А на кормилните гребла?

— Може би ще е достатъчно само да вдигнем котвата, за да...

Цялото лице на Рик изведнъж почервения:

— Хайде, да не започваме пак с вашите градски фантазии! Корабът не е играчка. Необходими са познания, вещина, сила... и късмет, за да може да се управлява. А ние не притежаваме нито едно от тези качества.

— Подценяваш се, Рик — каза му Джейсън. — И грешиш. На практика всички тези качества ги притежаваме. Ти познаваш морето. И знаеш да правиш много други неща. От колко часа вървим в тъмнината, въоръжени само с желанието да видим какво има... понататък? Просто искахме да стигнем дотук и успяхме. Блъскахме си главите, за да разгадаем продължаващата поредица от загадки: абсурдни писмености, тайни изречения, щракащи ключалки, подвижни камъни... Аз това го наричам способност. Е, разбира се... казваш, че се иска и сила. Добре, поотделно никой от нас не е силен. Ние сме само деца. Обаче всички заедно, тримата заедно, бихме могли да се справим. Ако ти само ни дадеш насоки какво да правим и по какъв начин, можем да опитаме. А освен това... аз съм късметлия, защото съм жив, въпреки че днес поне два пъти рискувах да умра! А сестра ми е късметлийка не по-малко от мен.

Джулия го погледна с леко любопитство.

Джейсън продължи:

— Късметлии сме, защото само допреди седмица се намирахме в нашия апартамент и играехме на компютъра като милиони други деца в Лондон... а сега сме тук, в тази невероятна пещера, на този кораб, който изглежда вълшебен, в компанията на приятел, който е... вълшебен като всичко, което ни заобикаля. Всичко това не може да бъде друго освен късмет... Невероятен късмет, който не можем да си позволим да пренебрегнем.

— Добре казано! — възкликна Джулия, за пръв път напълно съгласна с брат си.

Джейсън се приближи до Рик и добави:

— Виж този плаж, Рик. Не е толкова отдалечен... Аз бих опитал да стигна до него по-скоро върху някакво парче дърво, отколкото да плувам в тази тъмна вода. Ако впоследствие се озовем във водата, тогава ще трябва да плуваме. Но дотогава, аз вярвам... аз вярвам...

— ... че не сме дошли дотук случайно — завърши Джулия вместо него.

— Да, вярвам, че не сме дошли дотук случайно. Не чувате ли около себе си нещо като гласче, което ви казва: „Намерихте го, ваш е! Вдигнете котвата, станете капитани на този кораб. За един ден капитани на Метис!“. Смелост, Рик! Кажи ни истината. Кажи ни дали можем да опитаме да поместим този кораб оттук... дотам!

Джейсън първо посочи плажа, откъдето бяха дошли, след това онзи от другата страна. Пръстът му за миг остана неподвижен, треперейки от трескавостта, с която сочеше пред себе си.

Когато Джейсън свали ръката си, видя искрящите очи на Рик.

— Е... какво ще ми отговориш, капитан Рик? — притисна го Джейсън с леко пресипнал глас, като този на някоя звезда от киното. — Ще накараме ли тази трошка да се помръдне?

Рик стисна пестници. Чувстваше се ядосан, развълнуван, скептичен и малко луд.

Но след кратка вътрешна борба кимна в знак на съгласие и отговори:

— Добре, да го помръднем, капитан Джейсън! Да се опитаме...

Джулия сложи ръката си върху гърба му.

— Капитан Джулия — каза Рик, без да се обръща, — уверявам ви, че ще излезем от тази пещера и няма да се върнем, докато не сме разкрили всичките й тайни! — След това обзет от внезапна промяна извика: — Хайде, приятели! Потегляме!

Тримата разпалено се задействаха, сякаш вече перфектно знаеха какво трябва да правят.

Рик издаде първата си заповед: всичко, което може да им потрябва, да се сложи в капитанската кабина.

Джейсън изкозирува, заставайки мирно:

— На вашите заповеди, капитан Рик!

ГЛАВА 22

КЪМ МЕЧТАНИТЕ ПРИСТАНИЩА

Рик се опита да се покатери по мачтата, като се захващаше за издълбаните в нея малки прорези. Целта му беше да откачи от върха ѝ поне едно от четирите въжета, които се спускаха оттам, за да могат да го използват за нещо друго.

Сложи в джоба си ножа, който беше взел от кухнята на Вила Арго, и, стискайки зъби, започна бавно да се катери. Когато стигна горе-долу до средата ѝ, като на всеки сантиметър рискуваше да се сгромоляса върху корабната палуба, от капитанската кабина излезе Джулия с усмивка на уста.

— Гледайте тук! — възкликна тя. — Сандъците са пълни с въжета!

Рик изпухтя, питайки се как беше възможно да не помисли за това, преди да тръгне да се катери, и с голяма предпазливост започна да се спуска.

— Какво ще правим с всичките тези въжета? — попитаха го близнаците.

Рик започна да ги оглежда и видя, че по-голямата част от тях бяха въжета за платната, някои прогнили, но останалите все още можеха да се използват. Мълчаливо ги разположи на палубата, а след това заведе двамата близнаци при скрипеца — инструмента, който служеше за вдигане на котвата. Той изглеждаше все още годен: състоеше се от дървен барабан, който при завъртане с манивелата във формата на „Г“ щеше да издърпа веригата от водата.

Манивелата обаче изобщо не искаше да помръдне. Вероятно беше ръждясала и блокирала от времето. Трите деца се наредиха едно до друго и започнаха да я натискат и дърпат с координирани движения.

— Дай!

— Дай!

— Дай!

Когато вече почти щяха да се откажат, манивелата изскрибуца и се отблокира. С големи усилия децата се помъчиха да направят четвърт завъртане, след това половин и накрая цяло.

Част от веригата, от която се стичаше вода, се нави около барабана.

Бавно, със скриптене, пухтейки, стенойки и хлъзгайки се, децата успяха да извадят от дъното котвата, която тежеше поне колкото тях.

Докато Рик и Джейсън пускаха в ход скрипеца, Джулия се надвеси от кораба, за да провери дали движещата се нагоре котва няма да удари корпуса.

— Виждам я! — възкликна тя в даден момент. — Вдигнахме я!

В същото време потеглиха.

Освободеният кораб започна леко да се хлъзга по повърхността на вътрешното море.

Рик изостави мястото си при скрипеца и нареди на висок глас:

— Джейсън, върви на кормилните гребла! Джулия, спусни една двойка весла, едното на десния борт, другото на бакборда!

Джулия остана неподвижно да сезира в него, колебаеща се как да изпълни заповедта му.

— Наведи веслата! Едното отдясно, а другото отляво! — повтори й Рик.

Джейсън отиде до едното от кормилните гребла, хвана го за дръжката и погледна червенокосия си приятел.

— Наведи го! — извика Рик.

Джейсън го наведе и плоското гребло потъна рязко във водата, като за малко и той щеше да го последва.

— Не така! Трябва да го държиш прилепнало до кораба! Дръж го неподвижно! Дръж го неподвижно!

Джейсън пулеше очи, сякаш да му каже: „На теб ти се струва лесно... ама не е толкова лесно да го държиш неподвижно!“.

— Движим се! — извика Джулия. — Всъщност не! Всъщност да! Въртим се в кръг!

Беше вярно, защото след първоначалното помръдване напред, корабът се стабилизира в някакво повтарящо се движение, сякаш беше попаднал във водовъртеж или нещо, което променяше посоката му, първо към средата на вътрешното море, а след това към малкия плаж. И накрая отново спря.

Рик ядосано наведе веслото откъм своята страна, а след това даде нареждания на Джейсън:

— Джейсън, ела тук! По някакъв начин трябва да контролираш и двете кормилни гребла. Аз и Джулия ще застанем на веслата. Ти дръж тези изправени, първо едното, после другото, окей? Прави така, че носът на кораба да сочи към вратата, която се намира от другата страна.

— Рик!

— Опитай. Първо едното кормилно гребло. После другото.

— Добре! Ще опитам! — отговори той, като стискаше здраво дръжката на своето гребло.

Рик се затича към Джулия, заповяда ѝ да сграбчи едно от веслата, а той хвана другото от отсрещната страна.

— Знаеш ли да гребеш, Джулия?

— Не! — простена тя.

— Ох, по дяволите! — огледа се отчаяно назад Рик и прецени, че ако веднага не започнеха да гребат, Метис можеше да тръгне в една или друга посока. Така рискуваха корабът да заседне на плажа, откъдето бяха дошли. — Тогава трябва да си размените местата! Ти отиди на кормилните весла, а Джейсън да дойде да гребе! Бързо! — извика той.

— Джейсън! Идвам на кормилните гребла! — извика Джулия.

Изпаднал в недоумение и доста разтревожен, Джейсън кимна в знак на съгласие. Стоеше изправен на кърмата между двете кормилни гребла и като ги редуваше, хващаше ту дръжката на едното, ту тази на другото.

Бързешком се смени със сестра си безмълвно, а после седна зад своето весло.

— Джейсън, ти поне знаеш ли да гребеш? — натякна му Рик.

— Разбира се! — излъга го той.

— Окей, добре... — каза Рик. — Като кажа три, правим първото загребване. Долу греблото, загребваме, повдигаме, долу греблото, загребваме и повдигаме. Ясно ли е?

— Да — отговори Джейсън, макар че нищо не разбра.

— Едно, две и... три! — каза Рик и потопи веслото във водата, облегна се на дръжката с цялата си тежест и натисна. След това го издигна.

Джейсън опита да направи същото. Усети как веслото пада във водата, натисна го и после го издигна нагоре.

— Отново!

Повториха движението.

— Отново! — извика Рик.

Джейсън ентусиазирано и силно замахна с веслото и при удара от водата изригна гигантска струя.

Но корабът не помръдваше.

— Има нещо, което го задържа неподвижен! — извика Джулия.
— Изобщо не помръдваме!

— По дяволите! — избухна Рик, повдигайки за четвърти път веслото си. — Не е възможно!

Спря обаче да възразява по какъвто и да е начин, защото Джулия имаше право. Корабът не се беше поместил в никаква посока, дори в грешната. Даже не се беше завъртял.

— Неподвижни сме!

— Не — схвана Рик, — закотвени сме за нещо!

На практика все едно някаква втора котва задържеше кораба на малко разстояние от кея.

— Трябва да потърсим другата котва! Бързо! — подтикна ги Рик.

Докато Джейсън се въртеше из палубата, интуицията му изведнъж проработи. Той я прогони, но тя пак се върна. Може би не трябваше да търсят никаква друга котва. Може би Метис беше готов да потегли, но му липсваше нещо... някаква цел. Мотивът за това пътуване. Може би на борда имаше някакъв инструмент, който служеше, за да се определи курса, нещо като радарите на самолетите. Това беше нещото, което трябваше да търсят.

Джейсън си помисли, че може би този кораб разполага с мотор на бъдещето, който е скрит в трюма, макар трюмът да беше безпощадно празен.

Джейсън имаше усещането, че корабът просто чака да разбере накъде трябва да потегли. Защото той може да е... вълшебен кораб. В дневника беше написано, че корпусът му е издълбан от дървото на свещен дъб. Това означаваше, че и той по някакъв начин е свещен.

Свещен за кого, обаче?

Вгълбен в своите фантазмагории, Джейсън се приближи до кормилното гребло, което допреди малко беше в ръцете му, и отново механично го улови.

— Какво правиш, Джейсън? — изкрещя веднага сестра му.

Той леко вдигна поглед.

— Опитвам се да задвижа кораба! — отговори ѝ той, размърдвайки греблото във водата.

Плавателният съд не реагира, сякаш нещо го задържаше.

— Корабът никога няма да се помръдне оттук! — извика Джейсън, стискайки отново кормилното гребло.

След това опита да се успокои, като даде воля на своите фантазии... Представи си, че е капитан Джейсън, който управлява кораба в сърцето на бурята към някаква непозната земя. Стените на пещерата бяха отворени към простора, а корабните платна като по чудо се издуваха покрай въжетата.

— Може би трябва да се опитаме да гребем повече! — възкликна Рик.

— Не! Въпросът не опира до гребането — отговори капитан Джейсън, движейки кормилното гребло, за да избегне един айсберг, който съществуваше само в неговата фантазия. — Аз ви казвам, че този кораб не се задвижва с весла!

— А как? С платна? С мотор? Може би само в твоите фантазии!

Джейсън присви очи в мрака, осветен от светулките.

„Възможно ли е?“ — запита се той. — „Възможно ли е... за да се задвижи този кораб...“ — помисли си отново Джейсън за дневника на капитана, в който май пишеше, че корабът може да ги отведе където поискат?

Египет...

Старият Юлисес е бил там. И е бил на борда на този кораб. Джейсън беше сигурен в това, както беше сигурен за предметите в собствения си джоб, макар че за по-голяма сигурност затършува из него, за да ги провери.

Извади точно египетския дневник, който служеше за пиедестал на Окоето на Нефертити.

— Египет... — промърмори Джейсън.

И в мига, в който прошепна това, усети безпогрешно как дървото на кормилното гребло завибрира под пръстите му.

От силния повей на вятъра светулките се разпръснаха и започнаха да се въртят спираловидно.

— Какво става? Какъв е този въздух? — извика Рик от палубата.

— Египет... — прошепна Джейсън малко по-силно.

Дървото отново потрепери и въздушният порив разпиля светулките. Насекомите сякаш предчувстваха нещо, защото започнаха да се издигат, политайки към дупчиците в стените.

— Джейсън? Наоколо започна да притъмнява! — извика Джулия.
— На път е да се случи нещо!

Той кимна в знак на съгласие. Наистина се случваше нещо: корабът му отговаряше. Сложи дневника в джоба си и сграбчи кормилното гребло и с двете си ръце.

— Дръжте се здраво! — извика той, сякаш без явен мотив. — Сега!

След това възкликна с ясен и силен глас:

— Отведи ме в Египет!

— Джейсън! Какви ги бръцолевииш? — изкрещя сестра му.

Корабът беше ударен от трета въздушна струя, която беше толкова силна, че Джулия се просна по гръб на палубата.

— Казах ти да се държиш! — извика ѝ Джейсън, а дървото на кормилното гребло в ръцете му започна да танцува, разклащайки го във всички посоки.

— Да, в Египет! — извика отново Джейсън. — Отведи ме при Нефертити и при съкровището на Тутанкамон!

Вятърът полудя около тях. Морето се надигна.

Светулките изчезнаха и в пещерата се възцари зашеметяващ мрак.

ГЛАВА 23

ПАЗАЧЪТ НА ПРАГА

Обливия Нютон крачеше забързано по мраморния под на своя палат. Манфред, шофьорът с бандитската физиономия, който я беше придружил до Вила Арго, я пресрещна, влизайки на бегом през една странична врата.

— Манфред! — изпищя тя, стресната от неговото толкова неочаквано нахълтване.

Младият мъж ѝ хвърли свиреп поглед, в който се четеше задоволство, че е успял да ѝ изкара ума.

— Госпожице Нютон... Имам няколко неща, които трябва да ви съобщя — измърмори той.

Гласът на Манфред беше нисък и дрезгав.

Обливия го подмина с твърдото намерение по-бързо да стигне до електриковосинята врата в края на коридора, за да избегне и други досадни прекъсвания.

Манфред заситни строго след нея.

— Наблюдавах децата, както ми бяхте заповядали да правя. Слязоха от рифа, за да се изкъпят, преди да завали...

— Хм.

Токчетата на Обливия почти недоловимо увеличиха скоростта си върху мрамора.

— Като се връщаха нагоре, едното от тях падна.

— Фантастично. Оцеля ли?

— За съжаление, да... Увисна на една издатина, а другите две го издърпаха нагоре и го отведоха у дома.

— Жалко. Ще остане за следващия път.

— Не съм свършил. След около половин час взеха велосипеди и слязоха в Килмор Коув. Върнаха се вкъщи с няколко книги.

— Нека да четат! Нека да четат! И без това всички се оплакват, че децата никога не четат! Така поне няма да правят щуротии!

— Точно това е проблемът.

Обливия изведнъж спря.

— В какъв смисъл?

— Не знам по какъв начин, но... тази нощ, преди да се върна тук, видях проблясъци откъм пещерата.

Красивото лице на Обливия се сгърчи в изражение на неконтролируем гняв.

— Проблясъци? И как е възможно?

— Не знам, госпожице Нютон. Факт е, че...

— Но как са успели да преминат? Този старец какво си мисли, че все още може да направи? Нестор не може да ме спре! Сега вече не може да ме спре!

Обливия Нютон сграбчи Манфред за раменете, забивайки в плътта му всичките си десет остри ноктя. Той стисна зъби от болка.

— Въпреки това ние продължаваме напред... — изсъска Обливия. — Все едно нищо не се е случило. Продължаваме! Ясно ли е? Разчитам на теб, Манфред.

— Добре... госпожице... Нютон... — простена той.

Пое си въздух, едва когато Обливия отдръпна ноктите си от него, обърна се и отвори синята врата в дъното на коридора.

— Разчитайте на мен — прошепна Манфред, когато вратата се затвори и в коридора остана само неможещият да се сбърка аромат от парфюма на госпожица Нютон, а после добави, като прекара ръце по изтерзаните си плещи: — Госпожо на крадците...

Междувременно в пещерата под скалите се беше разразила истинска буря. Все едно плавателният съд и децата внезапно се бяха оказали в барабана на някаква огромна каменна пералня, пълна със солена вода. Корабчето се издигаше и потъваше, накланяше се и се пълнеше с нахлуващите и от двете му страни вода и вятър.

Вкопчвайки се във въжетата или в пейките на гребците, Рик и Джулия отчайващо се опитваха да не изпаднат извън борда, но това изглеждаше невъзможно.

Джейсън обаче беше изцяло погълнат от опитите си да овладее кормилното гребло, което трополеше между ръцете му като буен кон.

— Ще успеем! — крещеше той. — Дръжте се здраво!

Когато вече изглеждаше, че цялата пещера ще се срине отгоре им и ще ги потопа завинаги, бурята изведнъж изчезна.

А само миг преди това плавателният съд беше в плен на вълни, високи колкото мачтата му. Сега обаче вътрешното море отново се успокои, корабът спря да се клатушка и бавно се доближи до кея.

Джейсън се стромоляса върху кормилното гребло. Джулия, прогизнала от ледената вода, се огледа наоколо, изхлузвайки се изпод пейката, за която се беше държала вкопчена с всички сили. Рик пусна въжето, на което се беше осланял, за да се спаси, и разтърка измъчените си ръце.

Никой от тримата нямаше нито сила, нито желание да каже дори дума. Всичко това, което им се беше случило, беше абсурдно. Абсурдно и ужасяващо. Бурята беше продължила не повече от три минути, но те се оказаха най-дългите, нескончаеми и невероятни минути от живота им.

— Джейсън... всичко наред ли е...? — попита го сестра му, когато залитащи тръгнаха да прекосяват палубата на кораба.

Дрехите и на тримата бяха мокри и те почувстваха, че започват да се вкочаняват от студа. Палубата, както и трюмът, бяха пълни с вода.

— Какво... какво се случи? — попита Джейсън, държейки се едва-едва на краката си.

Рик и Джулия поклатиха глави.

— Не знаем. Случи се и толкова.

— От другата страна сме, Джейсън.

Момчето премигна и се огледа наоколо. Истина беше: корабът беше прекосил вътрешното море и сега спокойно се поклащаше до втория кей.

— Не... не е възможно — усмихна се момчето.

— Казвам ти, че сме от другата страна, гледай! — посочи му Джулия стълбичката с черните стъпала, изкачващи се чак до отвора, който бяха забелязали отдалече.

Рик опита да изтръска мокрите си дрехи, без да ги сваля от себе си.

— Хайде, по-късно ще се питаме какво се случи, приятели... — каза той, потрепервайки. — Сега сме мокри до кости. Апчих! Трябва да се подсушим възможно най-бързо.

— Мисля, че в сандъците в капитанската кабина имаше дрехи... — отбеляза уморено Джулия.

— Да отидем да проверим — каза Джейсън.

В кабината на капитана намериха дрехи, които можеха да са поне на триста години, ако се съдеше по това колко бяха напращени. За щастие, изглежда, бурята беше пощадила сандъците и съдържанието им все още беше сухо. Децата се преобличаха вече за четвърти път през този ден. Навлякоха си някакви разкривени панталони, няколко слоя безформени ризи и груби дървени сандали. После, без дори да имат сили да се подиграват един на друг за това колко са смешни, взеха речника и малкото останали неща и слязоха на сушата.

С наведени глави, все още твърде потресени от случилото се, за да се разпростират в излишни разговори, прекосиха плажа и се заизкачваха по изтърканите стъпала на стълбата.

— Моля се само там вътре да не ни очаква някоя друга странна изненада... — промърмори Джулия, когато стигнаха пред вратата, — защото изобщо не вярвам, че ще мога да я понеса.

Върху каменния архитрав бяха издялани три костенурки. Докато им ги сочеше, Рик намери сили да се усмихне:

— Който бърза бавно — далече стига...

Вратата изглеждала заключена, но за техен късмет нямаше никаква сложна ключалка, която да се налага да разблокират.

Джейсън постави ръката си върху нея и само този лек натиск ѝ беше достатъчен, за да се откряне.

Момчето се обърна към приятелите си и ги попита:

— Влизаме ли?

Джулия и Рик кимнаха в знак на съгласие.

И тогава отвориха вратата.

Скъпи читателю,

Всички в издателството сме в шок: загадката на Юлисес Мур става все по-заплетена с всеки изминал ден.

Независимо от странните и на моменти опасни ситуации, наш безстрашен екип успя да открие втората тетрадка, оставена от собственика на Вила Арго.

На теб предлагаме да прочетеш как започва тя и ти благодарим от все сърце, че ни придружаваш в това опасно приключение.

Сърдечни поздрави!

Светлината на кулата с фара на Вила Арго премигна и угасна точно преди бурята да започне. Като уморен боксьор в последните минути на двубоя, с мъка се съпротивляваше както на настъпващата нощ, така и на непрекъснатата атака от страна на вятъра и дъжда. Свирепата буря огъваше високите дървета все едно бяха крехки тревички. Тряс! Бум! Огромен клон бе прекършен и повален на земята. А долу, на крайбрежието, армия от вълни шурмуваше скалите с тътен.

Вътре в голяма къща Нестор провери за втори път дали прозорците и вратите са затворени. Минаваше от стая в стая, като без усилие намираще пътя си в тъмнината между старите мебели. Познаваше Вила Арго като петте си пръста, все едно имаше тайна карта на къщата в главата си, и с лекота се провираше между столове, бюра, масички за кафе, египетски статуи и артефакти от изгубени континенти. Минавайки под венецианския полюлей във всекидневната, инстинктивно приведе глава. След години на вярна служба, тъмните местенца в къщата му бяха до болка познати.

Подминавайки стълбището, Нестор се спря в голямото фоайе на къщата, точно пред огромния прозорец. Поглеждайки към великолепните, потопени в дъжд градини, той се наведе към основата на статуя, изобразяваща жена, поправяща рибарска мрежа. Осветена от призрачната светлина на светкавиците, рибарката изглеждаше почти жива.

Нестор бързо потри ръце. Изкачи стълбите, оставяйки след себе си дългата редица от портрети на старите собственици на вилата и бързо влезе в стаята на кулата. Хвърли успокоителен поглед към дневниците и старите модели на кораби, и после се върна на долния етаж. Всичко бе така, както трябва да бъде, всичко си беше на място. Един-единствен дневник липсваше, разбира се, но Нестор прие това като добър знак.

Накрая влезе в каменната стая и премигна срещу светлината. Разпръснати, на пода все още лежаха моливите и листите на Джейсън, Джулия и Рик, които решаваха загадката на ключалката именно в тази стая целия следобед.

Алигатор. Кълвач. Жаба. Бодливо свинче.

„Значи“, помисли си Нестор, „в крайна сметка бяха успели да отворят вратата“.

Градинарят се вгледа в тежката врата. Древната ѝ дървена повърхност бе осеяна със следи от изгоряло и пукнатини. И отново бе заключена. Запечатана още веднъж. Нямаше начин да бъде отворена от тази страна. Нестор знаеше това. Нямаше какво друго да се направи, освен да се чака.

— Надявам се, че са добре — промърмори гласно пазачът, докосвайки с ръка дървото на мистериозната врата. Погледна часовника си. Дългите му тънки пръсти проследиха времето, очертавайки перфектен кръг. „Вече трябва да са стигнали“, помисли си той и стисна зъби в очакване.

— Започна се.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.